

Giới thiệu Cả Nhà Đế Vương Phúc Hắc

Một cô nàng thiên tài của thế kỷ 21, sở hữu cho mình IQ cao đến 200.

Nàng - Huyết Hân Nguyệt Vân - được mệnh danh đệ nhất sát thủ thế mà lại xuyên không đến nơi... tôi cô này???

Hắn - thân vương duy nhất của Thiên Hòa quốc, đệ đệ duy nhất của Vua Thiên Hòa quốc.

Mệnh danh máu lạnh vô tình, tùy tâm sở dục, ghét nhất nữ nhân.

Vậy mà gặp nàng đã hoàn toàn thành con người khác.

Cuộc sống của nàng ra sao khi gặp hắn?

Bạn đang đọc truyện *Cả Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tại trường Đại Học XYZ, thành phố A

Cô là sinh viên năm cuối của trường đại học trong thành phố A, là con cưng của Chủ tịch tập đoàn Công nghệ - Giải trí Nguyệt Vân, là em gái cưng của Chủ tịch tập đoàn Tử Vân. Tóm lại cô là báu vật của gia đình. Ngoài thân phận đó ra, cô còn là sát thủ đứng đầu thế giới với IQ cực cao, là thủ lĩnh Bang nhóm sát thủ Huyết Linh.

Tại biệt thự Hân gia!

Ngồi bàn uống nước có một người phụ nữ ngoài 35 tuổi, tóc buộc cao, khuôn mặt hiền dịu. Bên cạnh là người đàn ông tầm 40, mặc vec nhìn rất chín chắn. Ngoài ra còn có cậu thanh niên chừng 25 tuổi, dáng người cao, mặc vec ngồi uống trà. Đó là mami, papa và anh hai cô. Hôm nay, cô mặc chiếc váy màu trắng, tóc được thả ngang vai. Từ trên lầu đi xuống, cô cất tiếng hỏi:

- Mami, papa, anh hai!! Mọi người gọi con có việc gì không vậy?

- Không có việc không được gọi em à! Anh hai cô đặt chén trà xuống bàn, hướng cô trả lời.

Cô vừa mới đặt chân xuống khỏi bậc thang, bên ngoài có tiếng vọng vào:

- Thưa tiểu thư, đồ cô yêu cầu đã được chuẩn bị xong. Có cần tôi cho người đem vào không?

- Được, đem vào cho tôi. Cô ngồi bàn uống trà đáp.

Một lúc sau, có vài ba thanh niên mặc đồ màu đen, khuôn mooyj chiếc hòm to cỡ bàn uống nước nhà cô đi vào.

- Con gái, đây là gì vậy con. Mami cô mãi mới lên tiếng.

- Con cũng không biết. Con tìm được ở sau vườn nhà mình nhờ vài phát minh của papa đó. Cô ôm lấy mami rồi nhõng nhẽo nói.

Vài phút sau, trong căn biệt thự phát ra tiếng nổ như sấm vang, làm cả căn biệt thự sụp đổ.

- Ừm... ừm... Cô mở mắt dậy, khẽ đảo mắt vài vòng quanh đó. cô giật mình là lớn vì tức giận:

- ** má, lão nương đây xuyên không rồi. Cmn, tại lão ka đáng chết.

- -----Dài phân cách + liên tưởng qua khứ vài phút trước -----

Anh hai cô tính vốn tò mò nên đi gần chiếc hộp đó, chỉ chỉ hỏi:

- Em gái, anh mở nó ra nha.

Chưa đợi cô trả lời, anh đưa con dao nhỏ trên bàn rạch chiếc hộp ra

- Soạt... soạt.. soạt...

- Anh không muốn đi dạo cửa Môn Quan thì đừng tay cho lão nương. Tiếng của cô vừa phát ra thì anh cũng ném con dao xuống đất và kết thúc việc mở hộp đầy bí hiểm

Mami và papa cô thở phào khi không có gì xảy ra ở chiếc hộp. Bỗngưng vài tiếng phát ra: " tí.. tí.. tí... " Sau đó là vài tiếng " Bùm.Bùm.aammmmm "

Quá trình đó chỉ diễn ra trong vài phút, làm cho Hân gia sụp đổ không vết tích.

- ----- Kết thúc quá trình liên tưởng -----

Cô ngồi khoanh chân tròn trên mặt đất, ngửa cô lên trời

- Thiên a, lão nương trước nay đâu xúc phạm tới ông mà nay đây lão nương như vậy....

" Cuộc sống của cô tới đây sẽ vô cùng thú vị..."

p/s: Lần đầu mình viết truyện, mong mọi người cho ý kiến. Không hay thì đừng ném đá nha, góp chút ý kiến tích tụ kiến thức nào!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cả Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Nàng khẽ đi tay lên thái dương thì phát hiện cánh tay bị thương, y phục đều nhuộm một màu máu. Nàng di chuyển đến bờ suối bên cạnh thì đột nhiên cả người không chút sức lực. Nàng thầm mắng: " Thân là nữ nhi mà thân thể sao lại kém quá vậy, không có chút sức lực nào hết ".

Một lúc sau, ký ức của chủ nhân thân thể nàng sở hữu cùng lúc ủa về. Nguyên lai, nàng là Đại tiểu thư _ đích nữ của phủ Đại tướng quân. Nàng còn nổi tiếng với biệt danh " phế vật ". Trên nàng có một đại ca cùng mẫu thân, dưới nàng có hai muội muội khác mẫu thân. Do từ nhỏ được sự sủng ái của mọi người trong phủ nên nàng bị hai di nương và hai muội muội ghen ghét và liên tiếp khi dễ nàng. Lý do nàng chết lần này là vì bị hai muội muội đẩy ngã từ trên cây xuống và ném ra bên ngoài phủ.

- " Haha... haha... Cô yên tâm, ta Huyết Hân Nguyệt Vân, sẽ khiến họ trả cái giá đắt vì khi dễ cô. Ta cũng sẽ chăm sóc cho người thân của cô. Ta xin thề, đời này ta còn sống thì Tướng quân phủ cùng Hân gia sẽ không suy sụp ". Nàng cười, nụ cười ngập tràn sát khí, nụ cười lãnh lẽo đến tận xương tủy.

Nàng đứng dậy, mặc kệ vết thương, tiến về bờ suối rửa mặt. Nàng ngạc nhiên vì dung mạo của chủ nhân thân thể này. Giống nàng, quá giống khuôn mặt nàng trước đây. Phải nói là điểm mĩ tuyệt tực*, khi sương tái tuyết *, mắt ngọc mài ngài, thân hồng xi bạch *. Nàng đứng dậy, cười nhẹ đến mức khiến người khác tahays lạnh sống lưng. Theo trí nhớ của chủ nhân thân thể này thì đi về phía Nam vài chừng 200m thì có thể tới được phủ Đại tướng quân.

[Phủ Đại tướng quân]

Ha tên lính canh cửa thấy nàng [HHNV] cả người dính máu, toàn thân đều ngập vết thương. Một tên đỡ nàng vào cửa, một tên chạy vào phòng khách gấp phụ thân nàng _ Hàn Văn.

- " Tướng quân... tướng quân... Đại tiểu thư trở về rồi.. "

- " Cái gì, con bé về rồi. Nó ở đâu? Có bị thương không? Ai đưa nó về?... " Một loạt câu hỏi được đưa ra để hỏi tên lính canh cửa đó, khiến hần không thể nhớ rõ ràng mọi chuyện. hần chán chờ:

- " Bẩm tướng quân, tiểu thư cả người bị thương, y phục dính máu hiện đã được đưa về biệt viện."

Nghe đến vậy, mặt mũi của vài vị hại chết nàng, mặt mũi hại tại đen hen đất nời. Chẳng ai rảnh quan tâm đến vài người đó, vì nàng đã trở lại, mọi người kéo theo nguyên cả chục nô tỳ đến viện của nàng

* điểm mĩ tuyệt tực: xinh đẹp mà không dung tục

* Khi sương tái tuyết: ý nói làn da trắng hơn sương tuyết

* Thân hồng xi bạch: môi hồng răng trắng.

p/s: mình chưa miêu tả khuôn mặt người bao giờ nên có gì sai sót mong mọi người chỉ điểm

.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nguyệt Liên các [viện của nàng á]

Nàng theo hai nha hoàn đi về biệt viện, theo trí nhớ của chủ nhân thân thể này thì đây là nơi nàng ở. Điều đầu tiên làm nàng ngạc nhiên là ở đây rất rộng, nhiều cỏ cây hoa lá và đặc biệt là có hồ. Vào sâu bên trong biệt viện, thì toàn bộ đều được làm bằng gỗ hiếm, chạm khắc hoa văn tinh xảo. Cuối cùng, nàng đặt chân vào căn phòng ở giữa biệt viện, cũng là căn phòng đẹp nhất trong phủ. Nàng nhìn lướt qua một lượt, lòng thầm ngạc nhiên: " Cô gái này thẩm mỹ không tệ. Mọi thứ đều trang trí rất tinh tế, phong cách tao nhã, phù hợp với nơi đây hoa lá như này. " Một nha hoàn cung kính hướng nàng hỏi:

- Đại tiểu thư! Y phục đã chuẩn bị xong, mời tiểu thư theo nô tỳ theo y phục.

Nàng quay lại nhìn bộ y phục trên tay nha hoàn đó cảm. Khóe miệng giật giật: " Đứa lão nương à! Ta mới 21 tuổi thôi đó, có cần cho ta mặc bộ y phục đó không? " [bộ đó kiểu màu tím đậm, thêm vài hoa huệ ở chân váy "

- Ta có bộ y phục màu khác không? Nàng quay mặt đi, mắt hướng của sổ nhắm nhìn.

- Thưa tiểu thư, ngài còn 2 bộ huyết y, 3 bộ tử y, 2 bộ hồng y và 1 bộ thanh y. Nha hoàn thắc mắc nhưng vẫn trả lời nàng.

- Lấy cho ta bộ thanh y kia đi. Từ giờ về sau đổi hết y phục của ta thành bạch y và thanh y, 2 - 3 bộ huyết y. nàng quay người đi về hướng bàn ngồi xuống rót trà.

Nha hoàn thấy vậy, liền cúi người lui đi lấy.

_____ Ta là đại phân cách đáng yêu nhất _____

Một lúc sau, nàng bước ra ngoài với bộ y phục thanh y, Mái tóc ngang thắt lưng, tóc mái buông thả, một phần tóc được cột cố định bởi dải lụa màu trắng. Phụ mẫu nàng tư kichi đặt chân vào biệt viện, nhìn thấy con gái bảo bối của họ liền sững sờ, ngạc nhiên. Bỗng tiếng nói từ đằng sau làm họ bình tĩnh.

- Ấy zô, Đại tiểu thư trở về rồi!

Đó chính là tiếng nói của vị di nương tên Thẩm Thúy [con thứ của Thẩm gia, nhưng được tổ mẫu yêu thích nên được nuông chiều từ nhỏ] Nàng lạnh nhạt lướt bỏ qua câu nói đó, trực tiếp hướng phụ mẫu mà nhào vào lòng, những nhéo:

- Phụ thân, mẫu thân! Có người hại con té ngã rồi còn định hủy dung của con nữa.

Nhị di nương [gọi vậy cho tiện] thấy nàng không để ý mình liền tức giận vò nát khăn tay. Nhưng đến câu thứ hai thì liền tái mặt lại, nhìn về phía cửa phòng. Lại một giọng chanh chua cất lên:

- Đại tiểu thư, tam di nương qua thăm người đây [Tam di nương tên một chữ nhu, họ kép Âu Dương. Là đích nữ của Âu Dương gia]

Nàng nheo mắt, nhưng cũng không để ý đến vị di nương này. Quay mặt nhìn đại ca của nàng

- Kaka, huynh phải giúp muội báo thù a, muội bị người ta khi dễ đó.

Chưa đợi phụ mẫu lên tiếng, vị huynh trưởng nào đó lên tiếng tức giận:

- Tiểu muội muội yên tâm, kaka nhất định báo thù cho muội, bất kể đó là ai.

Phụ thân nàng nhìn đứa con bảo bối bị người ta khi dễ, trong lòng bưng bưng tức giận, đập bàn:

- Con gái bảo bối, con đi ra ngoài sao không đem theo hậu vệ của phụ thân. Lại còn để bị đánh ra nông nỗi này nữa. Hừ... Để ta....

- Con gái của mẫu thân, mau theo mẫu thân về tìm ngoại công con. Để ngoại công con đòi lại công đạo cho con.

Phụ thân nàng chưa nói hết thì liền bị mẫu thân cắt ngang. Mặt nàng nhất thời đầy hắc tuyến. " Ngoại công sao? Mẫu thân khẳng định không để phụ thân đi tìm chỗ chết à?"

- Khụ khụ. Không cần đâu mẫu thân, con biết ai khi dễ con rồi. Và lại còn thân thiết với chúng ta nữa đó.

Nàng lướt qua nhị vị di nương đang tái mặt vì câu nói của nàng. Cả hai di nương đều giật mình trước ánh mắt của nàng. Lòng thầm kêu: " Đây thật sự là Đại tiểu thư của Tướng quân phủ? " Rồi lại bổ xung một câu:

- Con mặt rồi, phụ thân cùng mẫu thân về nghỉ đi. Mai con sẽ ra đại sảnh nói rõ cho mọi người biết. Ấy quên, hai vị di nương an hảo. Do ta sơ xuất quá mà quên hai vị ngồi ở đây.

- Không... không sao... Đại tiểu thư nghỉ ngơi, ta cùng tam di nương không quấy rầy.

Nhị di nương vội xua tay, nhưng người khẽ run khiến nàng hải lòng. nàng đi lướt qua và chạm một bước chân ở phía hai di nương nhỏ giọng nói:

- Đây mới là ta. Kịch hay vẫn còn ở phía sau, hai vị di nương cùng hai vị muội muội sẽ rất vui khi là thành viên trong kịch này nha. " Ta sẽ trả lại cho các người cả vốn lẫn lời, khi các người khi dễ ta "

Câu nói cuối cùng khiến nhị di nương lao đảo, cũng may có tam di nương đỡ rồi cùng lui ra khỏi viện.

p/s: sorry các bạn. Bạn học quá nên giờ mới ra chương 3. Mọi người thông cảm và like ủng hộ mình nha.

Chương 4

Bối cảnh của truyện

Đây là một đại lục gồm 4 quốc gia: Thiên Hóa quốc, Thủy Viêm quốc, Mộc Lan quốc và Kim Tiền quốc. Bốn quốc gia cai quản bốn phương, có sở trường riêng. Nước nào cũng muốn thôn tóm các nước còn lại. Nước Mạnh nhất là Thiên Hóa quốc, theo sau là Thủy Viêm quốc và Kim Tiền quốc, cuối cùng là Mộc Lan quốc.

Truyện tái hiện lại cuộc đời và sóng gió của Cô nàng Hàn Huyết Nguyệt Vân và chàng trai Lãnh Mặc Tử Thiên. Sinh sống bên nhau hai năm thì có con. Gia đình này sở hữu sự phúc hắc toàn diện. Được vài năm yên ổn thì chiến tranh muốn nổi lên, giang hồ cũng dậy sóng với những pha "phá hủy, nào loạn" của gia đình này.

Cùng đọc truyện để cảm nhận sự vui vẻ và hài hước của gia đình phúc hắc này nhé!

Sơ lược qua 1 số nhân vật trong truyện

1: Nữ chính: Hàn Huyết Nguyệt Vân

Tính cách: nhiều lúc vui vẻ, nhõng nhẽo, hay cười. Nhiều lúc lạnh lùng, quyết đoán.

2: Nam chính: Lãnh Mặc Tử Thiên

Tính cách: tùy tâm sở dục, quyết đoán, không gần nữ sắc và rượu. Đặc biệt không biết chữ vô liêm sỉ viết như thế nào.

3: Nam phụ

Đông Phương Dục

Huyết Ảnh

Huyết Vũ

Phong Triệt

Phong Ảnh

Phong Dạ

Dạ Thần

....

4: Nữ phụ

Nam Cung Ngọc

Mặc Như Thủy

Vũ Lạc

Tuyết Yên

Lục Lan

Thượng Quan Bích Liên

.....

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Đại sảnh Tướng quân phủ

Bên trong đại sảnh, phụ thân nàng ngồi giữa thân hình cao lớn, nước da ngăm đen [đánh nhau ngoài chiến trường đầu trắng được], thân vận trường bào màu đen. Bên trái là mẫu thân nàng _ Độc Cô Kinh Thủy, là trưởng nữ của gia tộc Độc cô cũng là nữ nhi duy nhất của gia tộc. Bà vận hồng y, búi tóc đơn giản, cài thêm chiếc trâm ngọc có hoa tử lan. Bên dưới là hai vị di nương, cùng mặc y phục màu vàng, chân váy thêu hoa hải đường. Nàng tiến vào sảnh đường với một bộ bạch y, ống tay áo hơi dài. Tóc cột bởi một dải lụa màu trắng, cài thêm hai cây trâm bạch liên. Đi sau nàng là hai muội muội cùng cha khác mẹ của nàng. Một người vận tử y, ống tay dài có thêu hồ điệp, tóc búi gọn lên cao cài trâm hồ điệp của trâm ngọc, đây là nhị muội muội _ Hàn Vũ Nhi. Người kia là tam muội của nàng _ Hàn Tuyết, Nàng vận y phục màu trắng, kết hợp với ống tay áo màu hồng thất nơ trên bà vai. Tóc tết rồi cột thành nơ nhỏ ở bên đầu, cài bộ trâm hồng ngọc. Hôm nay kaka nàng đi theo sự phụ ra ngoại thành nên không có ở trong phủ.

Nàng vừa ngồi xuống thì phụ thân nàng lên tiếng:

- Vân Nhi, con nói rõ mọi việc cho phụ thân nghe. Phụ thân hứa sẽ trả lại công bằng cho con.

- Vâng, phụ thân. Hôm đó, con gái theo lời của hai vị muội muội đi ra sân sau của phủ. Hai người nói là kaka có quà tặng con,nên con đi theo. cuối cùng đến nơi thì thấy nhị vị di nương ở đó, đằng sau là hai gia đình cao lớn. Nhị di nương ra lệnh cho hai gia đình đó bắt con lại rồi còn ép uống hết bát nước gỉ đó. hai vị muội muội thấy thế không can lại còn dùng đoản đao cứa vào tay chân con. Rồi ra sức đá vào bụng con nữa....

Nói đến đây, nàng tự cười thầm trong lòng, nhưng tay thì lấy khăn chấm chấm vài giọt nước mắt.

- Rắm!!! Phủ này không còn phép tắc gì nữa sao? Chỉ là một thứ nữ mà cũng dám đánh đại tỳ người như thế. Hai người dạy con gái như thế à!!!

Tiếng đập bàn cùng sự tức giận của Hàn Văn dọa bốn người kia [ở đây chỉ hai di nương cùng hai cô con gái] vội quỳ xuống, nhị di nương áp úng nhừa mặt hướng phụ thân nàng

- Tướng quân, không phải như đại tiểu thư nói đâu, mà là... là....

- Là gì, sao nhị di nương không nói đi. Nếu không phải hôm đó bản tiểu thư đẩy phúc lớn mạng lớn thì chẳng phải giờ ta đang nằm trong quan tài sao???

Nàng trực tiếp cắt ngang lời nhị di nương nói, lên giọng đe dọa:

- Tam di nương, bà thấy chết không cúi lại còn sai người hại ta. Bà nghĩ ta nên sử bà ra sao đây. Oh, chút nữa quên hai vị muội muội thân yêu, hai nàng cũng góp công rất lớn trong vụ việc lần này đó, muốn bản tiểu thư thưởng ra

sao nào??

Nàng vừa nói vừa đi đến chỗ hai muội muội đang quỳ. một tay nâng cằm tam muội, muội tay nắm tay nhị muội, mắt đảo qua hai vị di nương đang run cầm cập.

- Oa... oa... oa.... Đại tỷ, muội sai rồi, muội sai rồi, tỷ tha cho muội đi.

Tiếng khóc đó là của tam muội nàng. tiếng khóc khiến nàng bức bối, tiện tay buông cằm nàng, cho nàng một bạt tai rất kêu: " Bốp ". Cả đại sảnh im lặng, nàng khẽ đứng dậy, phất tay, để lại một câu:

- Bản tiểu thư trước nay không có muội muội, chỉ có duy nhất một kaka đã trưởng thành. Đừng quên, hai vị di nương làm sao sinh ra hai người.

Hai di nương sững sờ, nhìn nhau rồi đập đầu hướng phụ thân nàng:

- Tướng quân! Tướng quân! xin tha cho thiếp. Do thiếp lỡ mắc sai lầm, hại đại tiểu thư.... còn...còn...

- Để ta nói cho, còn đội mũ xanh lên cho ngài.

Tiếng nói vang vọng từ cửa, không ai khác đó là kaka của nàng _ Hàn Mặc. Nàng cười, nụ cười khiến cho cả đại sảnh ngập tràn khí lạnh. Lòng thầm nói: " Kịch hay mới chỉ bắt đầu thôi ".

p/s: tranh thủ thời gian nghỉ trưa, up truyện cho mọi người đọc đó. Mọi người like và cho mình thêm ý kiến nha.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nam nhận vận cầm bảo, tóc cột bởi dải lụa và cài trâm ngọc. Nàng nhìn vị kaka của thân thể này liền nghĩ tới kaka ruột của mình, trong lòng khẽ nhói đau. Hàn Mặc vẫn như cũ, tiến về phía phụ thân, đưa tay hành lễ:

- Phụ thân, hôm qua nhi từ thấy có người lên lút sau viện của nhị di nương. Con lại gần thì phát hiện đó là một người hầu trong phủ và đang thì thầm với di nương về việc của Văn Nhi. Tên nam nhân đó còn nói, nhị muội là con của hần và tam muội là con của huyên đệ hần, cùng ở phủ.

Câu nói cuối cùng khiến hai di nương cùng hai muội muội kia ngồi hần xuống đất. Nàng khẽ mân mê ly trà trong tay, rồi hướng phụ thân hỏi:

- Phụ thân, năm xưa người có ngủ với hai di nương???

- Ta hình như là chưa từng... Khoan ý con nói là lời của đại ka con là thật.

Hần Văn trả lời trong sự lúng túng rồi ngạc nhiên hỏi lại nàng. Nàng khẽ gạt đầu và ra tay ám hiệu với đại ca nàng. Hàn Mặc ngồi xuống ghế rồi nhìn nẫu thân cùng phụ thân đang tức đến đỏ mặt thì nàng đứng dậy, chấp tay hành lễ với phụ thân:

- Con mong phụ thân có thể cho con giải quyết bốn người này. Họ không chỉ khi dễ con mà còn chà đạp tôn nghiêm của tướng quân phủ, của cha và của cả Hàn gia.

Nhị di nương cùng tam di nương ngẩng đầu cầu sự dung tha của phụ thân nàng nhưng nào ngờ đối lại được một câu nói:

- Chuyện này không được đồn ra ngoài. Ta sẽ lập tức hưu hai người đàn bà không biết xấu hổ này, đem đuổi ra khỏi phủ. Từ nay về sau, Hàn gia ta, con trai một vợ, con gái một chồng. Ai làm sai tất chịu sự xử phạt theo gia pháp. Quân gia, lấy giấy bút ra đây, bản tướng quân viết giấy hưu thư.

Quân gia đứng ngoài cửa, nghe đến tên thì giật mình, vội vàng đem giấy mực vào trong rồi lui ra. Phụ thân nàng viết xong hưu thư, thì ném cho nha hoàn đưa hai di nương ký. Do không còn lý do phân bác lại nữa nên hai nàng đều ngoan ngoãn ký hưu thư [ám chỉ nhị và tam di nương]. Nàng khẽ cười, một nụ cười lạnh lòng: " Ta đã trả lại nỗi oan cho cô rồi Nguyệt Vân. Ta sẽ tiến họ xuống đó bầu bạn với cô, cũng để cô trừng trị bọn họ thích đáng ".

[Tại khách điểm]

Nàng một thân hắc y, đầu đội đầu bông, mặt dùng khăn che đi dung mạo kẻ lên vào phòng Thẩm Thị [nhị di nương]. Nàng khẽ đổ một goid bịt phần vào lư hương rồi khẽ dùng đoản dao bên hông rạch bộ y phục của nàng ta. Nàng đi ra một lát rồi quay lại còn đem theo hai gã đàn ông. Túm cổ một gã nàng khẽ gằn giọng:

- Nghe lời bản cô nương thì sống, không nghe lên đi gặp tổ tiên.

- dạ dạ, cô nương có gì sai bảo, tiểu nhân tận lực giúp đỡ.

Hai tên nam tử đó run đến nổi quỳ rạp cả xuống, không dám ngẩng đầu. Nàng gạt đầu hải lòng với biểu hiện này, lạnh lùng nói:

- Trên giường này là một mỹ nhân, tuy tuổi không còn thấp nhưng đáng đáp không tẻ, ta tặng cho người. Ta đã dùng mê hương rồi. Người đảm bảo với ta, nàng ta sẽ hét đến nổi cả khách điểm đều tỉnh lại. Nếu không làm được thì ta tiễn người một đoạn.

Nàng chỉ tay vào tân bên trái rồi lạnh lùng nhìn lên giường. Tên đó nghe đến mỹ nhân đều sáng mắt lên, yếthầu nuốt nước bọt ừng ực. hần gạt đầu lia lịa. Nàng đi ra ngoài và lời tên nam nhân còn lại đi theo. Đến phòng Âu Dương thị [tam di nương] nàng dặn dò tên nam nhân còn lại như những gì đã nói với tên kia. Hần nghe thấy mình cũng có phần lên hưng phấn, gạt đầu. Nàng khẽ cười rồi rời đi trong bóng tối. Mỗi anh dóa khẽ cong lên, miện lấp lánh:

- Còn hai vị muội muội yêu dấu nữa, quả của ta rất nhanh sẽ đến thôi.

Sáng hôm sau, trong khách điểm, mọi người đều bàn tán về vụ việc tối qua. Thẩm Thị và Âu Dương Thị cùng hai cô con gái đều phát điên, miệng không ngừng lầm bầm: " Không phải ta, không phải ta... haha.. haha... ". Nàng nghe thấy nha hoàn bên cạnh mầu thân nói vậy liền vui vẻ cười trừ. Nhân tiện, nàng hỏi nơi nào làm vũ khí. Nhũ mầu [nha hoàn bên cạnh mầu thân nàng cũng là nhũ mầu của nàng] nói từ phủ đi thẳng 500 mét là tới. Nàng không nói không rằng liền nhanh chân chạy thẳng ra khỏi phủ mà không quên câu " cảm ơn ".

P/s: Mọi người chuẩn bị tinh thần chào đón Nam chính của chúng ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Thiên Hòa quốc là nước mạnh nhất trong Tứ quốc ở đại lục này. Là nước đứng đầu về kinh tế cũng như quân sự. Đương nhiên, không thể thiếu phong cảnh hữu tình, non xanh nước biếc, địa hình thuận tiện lợi có thuận lợi ; muốn hiếm trời có hiếm trời. Tướng quân phủ nằm ngay trung tâm của Kinh Thương [kinh đô], cách hoàng cung không xa. Kinh Thương là nơi phồn hoa nhất Thiên Hòa quốc.

Nàng có ý định ra khỏi phủ dạo chơi tiện thể mua ít đồ cùng thảo dược. Nhưng chưa ra đến cổng thì bị phụ mẫu cùng huyên trưởng ngăn lại, lấy lý do bị thương chưa khỏi nên không cho đi. Nàng chợt nhớ đến chuyện ở quá khứ, cứ mỗi lần xin phép đi đâu đó xa xa là cả nhà lại không cho đi ; là nàng nói liên một mạch những vấn đề liên quan, không cho ai cắt ngang, khiến cả nhà mơ màng đồng ý. Đến lúc nhận ra thì nàng đã đi mất từ lâu. Nàng nhìn cười rồi tiếp tục áp dụng chiêu này với phụ mẫu ở đây. Đúng như nàng đoán, họ lại mơ màng nàng gạt đầu đồng ý thì nàng đã nhanh chân chạy ra khỏi phủ.

Hôm nay, nàng vận thanh y, tóc buộc cao hần lên [như ở hiện đại] cài thêm chiếc trâm ngọc lan màu trắng, tóc mái thả xuống. Nàng vui vẻ ngắm nghía các gian hàng bày đầy trang sức, vải vóc, đồ ăn. Đang đi thì bước chân nàng dừng lại trước một tiệm rèn sắt. Nàng đi vào, ta gõ nhẹ lên bàn:

- Ông chủ! Ta muốn đặt làm thứ này, phiền ông ra đây.

- Tới đây, tới đây. Cô nương muốn đặt thứ gì, lão đây sẽ làm cho cô.

Một tiếng nói già nua từ bên trái vang lên. Đó là một lão bán đã lớn tuổi, trên người mặc bộ y phục đã cũ, dáng người nhỏ và gầy. Nàng tiến đến, đưa bản vẽ cùng ngân lượng, hướng lão bán:

- Đây là thứ ta cần, nó là một bộ ngân châm 12 cây, bé, nhỏ và sắc. Ông không cần làm gấp, nếu làm xong thì đưa đến tướng quân phủ cứ nói giao cho đại tiểu thư là được. Còn đây là tiền đặt cọc, nếu thừa thì coi như cho ông.

- Được được, ta sẽ làm ngay.

Lão bán giật mình rồi gật đầu đồng ý. Thấy vậy, nàng cũng rời khỏi tiệm rèn đó. Đi được một đoạn thì nàng hỏi thăm đến chợ nô lệ. Chợ nô lệ là nơi buôn bán người nói cách khác là mua nô lệ. Nơi đây được coi có hợp pháp luật, nếu ở hiện đại thì vào tù từ lâu. Nàng theo lời đi thẳng một mạch đến đầu trường, ngắm nghía xung quanh rồi thấy có một người đứng trên cao nói vọng xuống:

- Các vị, ngày an hảo. Hôm nay chúng tôi chỉ còn lại hai nô lệ chưa đấu giá. Đó là một nam và một nữ. Sau đây mời các vị thưởng thức.

Sau câu nói đó là hai chiếc lồng bằng sắt, bên trong nhốt một nam một nữ. Nữ nhân mặc y phục rách rưới, đôi đồng tử đen nhánh, khiến người ta giật mình khi nhìn vào đó. Còn nam nhân thì y phục cũng không khá hơn, dáng vẻ gầy yếu, đôi đồng tử màu tím khiến nàng ngạc nhiên. Nhưng điều khiến nàng ngạc nhiên nhất là sự tức giận, không cam chịu, khuất phục trước tình thế này. Nàng khẽ cười mà lòng thầm nghĩ: " Hai người là của ta, ngoài ta ra không ai sở hữu được hai người cả "

p/s: tranh thủ buổi trưa up cho mn đọc đó. Cho 1 like rồi theo dõi truyện đi nào. Ủng hộ tạo cho mình xin ít động lực viết tiếp đi. Ít like quá, sắp nản rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Đầu trường vang vọng tiếng đấu giá.

- 50 lượng!

- 70 lượng!

- 100 lượng!

- 100 lượng lần một... 100 lần hai

- 300 lượng cả hai người đó.

Tiếng nói của lão bán trong trường đấu giá chưa kịp vang lên thì có một giọng nữ lạnh lùng mà trong trẻo, trầm lắng mà vang xa khiến mọi người quay đầu lại nhìn. Một số người thấy vậy cất tiếng cười chế giễu nàng:

- Co nương, đây không phải là nơi người vui đùa đâu. Mau mau về nhà ăn cơm trưa với phụ mẫu đi. Haha.. haha...

- Cô nương, đây không phải số tiền nhỏ đâu, đừng đùa nữa. Mau về đi.

- Cô nương này vất vả chưa sạch liền chạy ra ngoài tiêu tiền như đốt rác. Không biết con cái nhà ai nữa, không chịu dạy dỗ đáng hoàng gì cả.

....

Khắp nơi đều cất tiếng chế giễu nàng. Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, tiếp tục hỏi lão bán:

- Bán hay không bán. Nếu bán thì nhanh giao người. Còn tiền cứ tới Đại tướng quân phủ mà lấy, một đồng của người bán tiểu thư sẽ không thiếu.

- Ta bán, ta bán. Mời tiểu thư đợi một lát, tiểu nhân thả người, thả người ngay.

Tiếng chế giễu nàng ngay chốc lát liền im bặt. Nàng cười một cách khinh thường. Một lúc sau, lão bán dẫn hai người mà nàng bỏ tiền ra mua tới nơi rồi rời đi. nam tử có đôi đồng tử đỏ lên tiếng:

- Rất cảm ơn vì đã chuộc bọn ta. Nhưng ta nói cho cô biết, bọn ta sẽ không làm nô lệ cho cô đâu. Hừ...

- Haha... Ta có nói sẽ để hai người làm nô lệ sao??? Ta biết hai người không phải loại người dễ cam chịu số phận do người khác sắp đặt. Ta rất ưng ý hai người nên mua hai người để làm việc cho ta, không được sao???

Tiếng cười của nàng đánh thức sự trầm lắng trong giây lát, nhưng lại gợi nên sự tò mò và tin tưởng của nam nhân và nữ nhân đó. Nữ tử đó, không nói hai lời liền quý xuống chân nàng, hướng nàng nói:

- Ta và huynh trưởng từ nhỏ đã lạc mất phụ mẫu nên bị người ta bắt đem đi làm nô lệ. Ngay cả quá khứ cũng không nhớ được, bây giờ đến tên họ cũng không có. Nhưng ta không cam tâm, ta muốn bắt họ trả giá thật đắt khi đã đối xử với chúng ta như vậy. Ta cùng huynh trưởng nay đã được tiểu thư chuộc về, nên từ nay, ta xin thề tuyệt đối trung thành với tiểu thư. Quyết không hai lòng.

- Muội muội, muội làm gì vậy? Nàng ta đáng để cho muội làm vậy không?

Nam nhân đó thấy muội muội hẳn quý xuống như vậy liền tức giận, kéo tay y đứng lên. Nàng [vị muội muội của nam nhân mà nàng mua] liền hướng hẳn:

- Muội biết, nàng đáng để chúng ta tin tưởng. Muội tin nàng sẽ không đối xử với chúng ta như những người kia đâu. Huynh tin muội đi, muội chưa bao giờ lựa chọn sai.

Nàng kéo nữ tử đang quý trước mặt đứng lên, hướng hai người đang đứng vừa cười vừa nói:

- Bây giờ cho dù không tin thì hai người đâu làm gì được nữa. Yên tâm, ta đối với thuộc hạ của mình chưa bao giờ bạc đãi. Chỉ cần hai người trung thành với ta thì lúc ta còn sống không những giúp các người báo thù mà còn tìm lại phụ mẫu cho các người.

Hắn nghe nàng nói vậy, trong lòng không hiểu bất chợt có lòng tin đối với nữ tử đã mua mình. Hắn liền hướng nàng chấp tay hành lễ:

- Xin chủ nhân ban tên!

Câu nói đó của hắn khiến nàng có chút bất ngờ nhưng lại vụt tắt. Nàng khẽ đưa tay day day thái dương rồi búng tay:

- Hai người không nhớ tên họ. Vậy chỉ bằng, ta gọi muội muội người là Hắc Liên, gọi người là Hắc Long. Bây giờ các người đi theo ta về Đại tướng quân phủ. Vài ngày sau sẽ có việc cho các người làm. Mà đứng rồi, hai người năm nay bao nhiêu tuổi???

- Bẩm chủ nhân, Hắc Liên năm nay 12 tuổi, còn huynh trưởng vừa tròn 14.

Hắc Liên không biết vì sao nàng hỏi tuổi của họ nhưng vẫn trả lời. Nàng gật đầu rồi bỏ lại một câu:

- Từ nay về sau, hai người các người sẽ theo ta nên không thể không biết chữ, võ công, âm công, và độc dược. Thuộc hạ của ta không có người vô năng. Các người hiểu chứ???

- Thuộc hạ hiểu. Thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức!!!

Cả hai người cùng nhau đồng thanh đáp lại. Trong lòng họ giờ đây vui vẻ biết bao nhiêu. Họ nhanh chóng đi theo nàng về phủ.

P/s: chương này hơi nhàm, chỉ vì tâm trạng bất ổn quá, mọi người ủng hộ mình đi nào. Like nhiều lên. Mk sẽ duy trì tiến độ ngày hai chương này nhé!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Đại tướng quân phủ]

Nàng đặt chân qua cửa phủ được hai bước thì thấy đằng sau có tiếng ồn, quay người lại thì thấy Hắc Liên và Hắc Long bị chặn bên ngoài. Nàng tiếp tục đi, bỏ lại một câu:

- Người là của bản tiểu thư, các người có ý kiến gì sao???

- Thuộc hạ không dám, mong tiểu thư thứ tội.

Hai tên lính canh nhanh chóng cho Hắc Liên và Hắc Long qua, rồi hành lễ với nàng. Còn với Hắc Long Hắc Liên thì cũng không ngạc nhiên lắm với cảnh trước mắt, họ chỉ nhanh chóng đi theo nàng đến Nguyệt Liên các. Đặt chân tới Nguyệt Liên các, mọi vật xung quanh nơi này khiến họ thấy ngạc nhiên. Mọi tiểu thư khuê các đều thích màu sắc rực rỡ, chói mắt ; trang trí cũng toàn đồ cực phẩm như chân châu, ngọc lưu ly, lục bảo. Còn nàng, hậu viện thì đầy cây xanh, hoa lá. Toàn bộ rèm đều làm từ lụa mỏng màu bạch nguyệt [giống màu trắng ánh trăng]. Hậu viện của nàng còn có một thư phòng. Trong đó chỉ có những cuốn bí tịch cổ, được thư cô thất truyền. Nàng đưa hai người họ tới thư phòng rồi sai nha hoàn dâng trà. Nàng ngồi xuống ghế, hướng họ chỉ đến bàn:

- Hai người ngồi xuống đi rồi ta nói chuyện.

- Chủ nhân! Thuộc hạ không dám.

Hai người lập tức cúi người đồng thời lùi một bước. Nàng thấy vậy liền cười:

- Có gì mà không dám, ta không thích thuộc hạ cãi lại lời ta. Cứ ngồi xuống dâng hoàng rồi mới bàn đến việc sau này.

Câu nói của nàng khiến họ ngẩng đầu nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên. Họ cũng chẳng phân bác liền ngồi xuống. Hai nha hoàn dâng trà lên, chuẩn bị lui xuống thì nàng lần tiếng:

- Hai người đi lấy cho bản thiếu thư hai bộ y phục một nam một nữ tới đây. Nhớ là một hắc y và một hồng y. Nhanh lên.

- Vâng, nô tỳ đi ngay. Xin tiểu thư đợi chốc lát.

Hai nha hoàn vội cúi người lui ra. Hắc Liên thật lâu mới lên tiếng hỏi nàng:

- Chủ nhân, đây là nơi ở của ngài sao? Thật là khác với những nơi khác nha!!!

- Sao khác, người nói xem. Hắc Liên!!!

Nàng nhắm mắt rồi phì cười vì câu hỏi của Hắc Liên. Hắc Liên đứng dậy, nhanh nhau chỉ lên tấm rèm:

- Chủ nhân không biết thôi, mấy tiểu thư lớn lên trong gia tộc hay có phụ mẫu làm quan thì mọi thứ đều được trang trí sa hoa, lộng lẫy. Từ rèm, khung cửa đến gỗ làm bàn, màn chắn, ly trà, y phục, trang sức... đều được chọn những thứ cực phẩm nhất, còn ngài, mọi thứ đều đơn giản, không quá sa hoa. Tất cả đều nhẹ nhàng mà tinh tế ; đơn điệu mà thanh tao. Rất đẹp.

Nàng hài lòng với cách nói của Hắc Liên. Mọi tiểu thư nơi đây đều coi trọng vật chất. Nghĩ vậy nàng ngẫm tán thành Hắc Liên có sự tỷ mỉ, chịu khó quan sát, sau này ắt sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

- Thừa tiểu thư, y phục đã chọn xong.Mời tiểu thư xem qua.

Một nha hoàn đem hai bộ y phục lên cho nàng. Nàng phát nhẹ tay, để nha hoàn đó đặt y phục xuống bàn rồi dặn dò vài câu:

- Người đến chỗ phụ thân, mẫu thân và đại ca của ta, báo họ ra đại sảnh một chút. Cứ nói là ta có việc cần tìm họ. Mà khoan, người dẫn họ đến phòng thay đồ đi.

Nha hoàn đó, cúi người rồi nhanh chóng đi chuyển ra sau đứng cạnh nàng. Nàng nhấp một ngụm trà rồi đặt ly trà xuống bàn, hướng Hắc Long:

- Hai người xem thử y phục đi. Vừa hay không vừa, ưng hay không ưng rồi nói ta một câu. Nếu không có gì thì thay y phục rồi theo ta ra ngoài gặp phụ mẫu ta. Người đưa họ đi đi.

- Vâng, thưa chủ nhân / tiểu thư.

Hắc Liên cùng Hắc Long khom người cầm theo y phục nàng đã chuẩn bị theo nha hoàn đó lui ra. Một lát sau, Hắc Liên, Hắc Long thay y phục đến thư phòng gặp nàng. Hắc Liên một thân hồng y, tóc búi gọn bởi cây trâm Bì Ngạn mà nàng tặng. Kiểu tiểu linh lung *, liễu mi như yên *, nhân diện hoa đào *. Hắc Long vận hắc y, cá người toát lên vẻ lạnh lùng khiến người khác không dám gần. Dáng người cao, gầy. Đôi đồng tử màu tím khiến người khác càng nhìn càng bị hấp dẫn.

[Đại sảnh]

- Phụ thân, con muốn kinh doanh.

Tiếng nàng trong trẻo vang lên từ xa, khiến mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa. Ngạc nhiên hơn là còn có một nam một nữ tiến vào. Hàn Văn lên tiếng hỏi:

- Đây là ai? Vì sao trong phủ? Con muốn kinh doanh cái gì?

[Kiểu tiểu linh lung: xinh xắn lanh lợi]

[liễu mi như yên: lông mày như khói]

[nhân diện hoa đào: mặt như hoa đào]

p/s: đến đây thôi, lần sau sẽ cổ ra dài hơn. Cảm ơn mn đã ủng hộ mk a. Chap sau sẽ biết nữ chính của chúng ta sẽ kinh doanh cái gì a

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phích Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Phụ thân nàng đặt câu hỏi liên tiếp khiến nàng lơ mơ. Nàng tiến đến chỗ phụ mẫu, hành lễ:

- Phụ thân ngài an! Mẫu thân ngài an! Đại ca ngài an!

Nàng từ từ ngồi xuống ghế, Hắc Long, Hắc Liên lần lượt đứng bên cạnh nàng. Nàng từ từ nhìn biểu hiện của mọi người rồi, cười cười:

- Mọi người đừng như vậy. Để con giới thiệu với mọi người, nam tử này là Hắc Long còn nàng [Hắc Liên] là muội muội của y tên Hắc Liên. Họ đều do con đi chợ nô lệ chuộc về. Từ này họ là người của con, ai có việc gì muốn tìm thì thông báo cho họ.

Nàng vừa nói vừa đưa tay giới thiệu với phụ mẫu cùng đại ca nàng. Đại ca nàng ngạc nhiên lên tiếng:

- Muội nói thật? Họ là do muội chuộc về? Còn việc muội muốn kinh doanh là thật?

- Ka ka, huynh tử từ nói xem nào. Đầu ai dành nói với huynh. Đứng, cả hai việc đều là ý của muội. Hắc Liên, Hắc Long. Đây là phụ mẫu cùng đại ca ta. Sau này cũng là người nhà của hai người.

Nàng đưa tay chỉ về hướng phụ mẫu cùng đại ca nàng giới thiệu. Hắc Liên, Hắc Long đồng thời cúi người hành lễ:

- Tướng quân, phu nhân an. Đại thiếu gia an.

- Đã là người của Vân Nhi thì cũng là người nhà. Cứ gọi ta là bá mẫu, gọi ông ấy là bá phụ cũng được. Gọi luôn ka ka của Vân Nhi là đại ca đi. Sau này chúng ta là người một nhà, không cần khách khí.

Mẫu thân nàng phong thái thanh nhã, cười hiền dịu nói với Hắc Liên, Hắc Long. Hai người ánh mắt ngạc nhiên nhìn lên phụ thân nàng, thấy người gật đầu liền cung kính hướng hai vị chủ vị:

- Dạ, ba mẫu bá phụ.

Nàng thấy vậy, ngồi nhấp trà, rồi từ từ nói:

- Phụ thân, con muốn mở trà lâu kinh doanh. Con dự định sẽ mua lại một quán trà ở gần đây rồi sửa sang lại rồi buôn bán nhỏ.

- Con có ý định như thế là tốt. Nếu cần nhân lực thì nói cho ta, ta sẽ cho người giúp con.

Phụ thân nàng cũng tán thành việc nàng mở trà lâu. Nàng đứng lên,tới trước mặt phụ thân, nói nhỏ nhẹ:

- Cảm ơn phụ thân đã ủng hộ. Tối nay con sẽ nấu com tối cho mọi người. Hắc Liên, Hắc Long chúng ta đi.

Vừa dứt câu thì nàng đã nhanh chóng kéo họ ra ngoài. Chỉ để lại đại sảnh một sự ngạc nhiên không hề nhỏ. Ca ca nàng là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ không khí đó:

- Từ lúc nào mà tộc độ của muội ấy nhanh như vậy. Con nhớ muội ấy không biết võ công mà.

Nàng bước chân ra khỏi phủ thì đập vào mắt là khung cảnh tấp nập, ồn ào của dân chúng. Lòng không tự nhủ được, chạy một vòng rồi đứng trước một trà lâu không có khách. Thấy nàng dừng lại thì Hắc Long lên tiếng:

- Chủ nhân, có chuyện gì sao?

- Chúng ta vào đây mua quán trà này thôi.

Nàng bắt chợt đi vào cửa quán rồi bỏ lại một câu cho hai người đi sau. Tiến vào trong quán, điều đầu tiên nàng thấy là sự ư ảm, không vui của cả lão bản và tiểu nhị. Nàng gõ tay lên bàn khiến họ giật mình, có một tiểu nhị nhanh nhẩu, đáng người hơi cao, gầy tiến tới:

- Cô nương muốn dùng gì.

- Gọi lão bản của quán ra đây, ta có chuyện muốn bàn.

Nàng trực tiếp nói thẳng vấn đề khiến cho tiểu nhị không cách nào từ chối bèn lên lầu gọi lão bản xuống. Lão bản là một người đàn ông trung niên, chạc tuổi phụ thân nàng. Ông đi xuống ngồi xuống bàn của nàng, lên tiếng hỏi:

- Cô nương gặp lão có chuyện gì?

- Ta đến là muốn mua lại quán của ông. Tiền nong không thành vấn đề, chỉ cần ông ra giá bao nhiêu ta cũng đáp ứng.

Nàng không vòng vo liền nói thẳng việc chính khiến lão bản nàng ngạc nhiên. Vội hoàn hồn, giọng buồn đáp:

- Tiền với chúng ta không quan trọng. Quan trọng là khi bán quán đi thì bọn ta sẽ đi đâu, về đâu.

- Ta cũng đâu có nói là đuổi các người ra khỏi quán. Ta sẽ mua lại quán với giá cụ thể rồi các người vẫn ở đây giúp ta quản lý. Theo định kỳ thì báo lại cho ta chỉ tiêu và lượng khách trong quán thôi.

Nàng gõ tay xuống bàn. Lão bản lại một lần nữa há hốc mồm. Tiểu nhị quanh đó cũng ngạc nhiên không kém. Nàng đưa cho lão bản một tập ngân phiếu và một tờ giấy:

- Đây là 500 lượng, lão cầm lấy đi phân phát cho mọi người một khoản rồi số còn lại giúp ta sửa lại quán. Đây là bản thiết kế sửa lại quán. Trong vòng một tháng ta sẽ đến kiểm tra.

Lão bản nhận ngân phiếu mà tưởng mình đang mơ liền gật đầu. Nàng ra khỏi quán với sự hài lòng. Trên đường đi về phủ, nàng vào tiệm vải mua vài sấp vải màu trắng, đỏ, đen và xanh. Đặc biệt có hai sấp vải lụa màu bạch nguyệt và màu đỏ tươi. Cách phủ một đoạn thì nàng chợt quay người hướng về phía chợ nô lệ. Tại đây, nàng tiếp tục cuộc được hai người mà nàng ưng ý. Đó là một cặp song sinh có hoàn cảnh không khác bọn người Hắc Liên là bao. Nàng đặt tên cho họ là Huyết Anh và Huyết Vũ. kếm nàng hai tuổi nhưng là người biết chữ, có võ công nên nàng để họ dạy họ đấm người Hắc Liên. Còn nàng, lúc rảnh rỗi sẽ dạy họ các hoạt động bao gồm cả từ huyết trên thân thể, cách chế độc, dụng độc và một số cách chữa trị khi bị thương.

P/s: Tối nay mệt quá nên ra chậm hơn so với mọi ngày. Mn like nhiệt tình lên nha, sắp được gấp nam chính rồi. Cố vũ cho mk nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

[Hai tháng sau]

Ở kinh thành khắp nơi đều đang bàn luận về một nơi mang tên " Lục Hải Đường ". Như ý nghĩa của tên, trà lâu này gồm sáu đường: Thực đường, Kim đường, Dược đường, Vũ đường, Cẩm Hoa đường và Trà đường. Thực đường là nơi ăn uống nếu có thể thì có thể nghe đàn miễn phí; Kim đường là nơi quản lý tài chính của cả Lục Hải Đường; Dược đường là nơi chẩn - khám và bốc thuốc; Vũ đường là nơi cho các thiếu gia, công tử đấu võ; Cẩm Hoa đường là nơi cho các tiểu thư khoe các thể hiện tài năng " cầm kỳ thi họa " của bản thân; cuối cùng là Trà đường là nơi dành cho những ai yêu thích trà đạo, sự thanh tĩnh trong tâm hồn. Lục Hải Đường có màu sắc - kiến trúc khác hoàn toàn so với các quán khác, đa số những người ra vào đều để lại một câu: " Lục Hải Đường này so với hoàng cung còn đẹp hơn ". Điều này không chỉ là nói xuống. Bên ngoài Đường nhìn giống với các căn nhà cao ốc ở hiện đại, toàn bộ đều được làm từ gỗ trầm hương và chia theo từng khu vực. Lục Đường có hai tầng, tầng một gọi là Vạn các; tầng hai gọi là Thiên Các. Thực đường ở phía Tây của Lục đường [gọi tắt cho nhanh], nơi có các món ăn thay đổi theo tuần, thực đơn phong phú, đến ngay cả hoàng thượng cũng cứ đầu bếp hoàng cung đi theo học; có thể nói nơi này là " Thiên Đường Âm Thực ". Giáp Thực đường là Trà đường nằm ở phía Đông. Trà đường thì bao phủ bởi màu xanh và mùi thơm của lá trúc, ở đây nhập tất cả các loại trà trong Tứ Quốc kể cả trà công phẩm. Phía Nam là Vũ đường, là nơi náo nhiệt không kém thực đường. Hằng ngày tại đây đều có đến hàng trăm người ra vào, xem đấu võ, học võ. Phía Bắc là nơi xa hoa, long lẫy nhất của Lục Đường _ Cẩm Hoa đường. Đây là nơi các tiểu thư thường lui vào, là nơi so tài về cầm kỳ thi họa, đây còn có tổ chức cuộc thi chọn ra Đề nhất tài nữ của kinh thành. Kim đường, mãi ở trung tâm, nơi tiếp giáp của bốn đường [Thực - Cẩm Hoa - Vũ _ Trà đường]. Đây là nơi ít người ra vào nhất cũng là nơi được bảo vệ nghiêm ngặt nhất. Dược đường nằm ngay bên phải của trà đường. Lục đường này nằm ở tầng thứ nhất. Còn tầng thứ hai là nơi bảo mật của Lục Hải Đường. Ngoại trừ có việc khẩn cấp hay việc cần bàn thì không một ai có thể lên trên.

Lục Đường Đường có quy luật riêng, không giống với nơi nào. Gồm 200 điều luật cơ bản với khách quan và nhân viên phục vụ. Mỗi người vào Lục Hải Đường đều có thể phục vụ theo số tiền đã chi trong ngày đó. Thẻ phục vụ này chia ra làm năm loại gỗ, đồng, bạc, vàng và ngọc. Thẻ càng hiếm càng ít người có. Lục Hải Đường là nơi không phân biệt giàu nghèo hay hoàng tộc, đã vào thì đều là khách quan; cầm đánh nhau hay xúc phạm tới nhân viên phục vụ đều bị tước quyền vào Lục Hải Đường. Ngoài ra Lục Hải Đường còn có một bảng xếp loại uy tín cho Vũ đường và bảng xếp loại tài nữ cho Cẩm Hoa đường.

[Thiên các - Lục Hải Đường]

Nữ tử vận bạch y, đầu đội đầu bông, ngồi ở vị trí chủ tọa. Không ai khác, đó là Hàn Huyết Nguyệt Vân - Đường chủ Lục Hải Đường. Bên phải nàng là Hắc Liên và Hắc Long, một nam một nữ, một đen một vàng. Bên trái là Huyết Anh và Huyết Vũ, một đen một tím. Nam tử thì đeo mặt nạ nửa mặt, nữ tử thì đeo khăn lụa. Còn ở giữa là Vũ Lạc và Tuyết Yên [lúc nàng dạo tình cờ bắt gặp hai nàng ở cuối chợ, ánh mắt không cam lòng của hai nàng đã thuyết phục được Nguyệt Vân đưa về và làm thuộc hạ của nàng], một đỏ một hồng. Nàng nằm tựa trên ghế quý phi, mắt nhắm nghiền, tai nghe Vũ Lạc và Tuyết Yên báo cáo tình hình ở Lục Hải đường. Nàng vén đầu bông, từ từ ngồi dậy, thờng thức ly trà trên bàn, hỏi Vũ Lạc:

- Đạo gần đây ở Đường có chuyện gì quan trọng không?

- Bẩm chủ nhân, là không có gì quan trọng ở Đường. Nhưng mà có một số hắc y luôn núp ở Trà đường nghe kể về thân phận của ngài. Bọn chúng luôn đến vào giờ ngái đến và ra về lúc trời tối. Ngoài ra không còn gì khác.

Vũ Lạc cung kính đáp lời. Sở dĩ nàng [Vũ lạc] biết được là vì ở đó nàng cài mặt thám ở mọi nơi trong đường. Tuy nói là nhà mình nhưng không hẳn là người của mình. Biết chủ nhân luôn cần trọng nên nàng không dám sơ suất. Nàng [Nguyệt Vân] nghe vậy liền mở mắt, tay xoay xoay ly trà:

- Ta dự định mời một nhóm sát thủ. Hắc Long, Hắc Liên, Huyền Ảnh, Huyền Vũ. Bốn người các người đi bốn nước, thu thập hết những người mà các người cho rằng có tố chất, sự quyết đoán và nhanh nhẹn đem về đây cho ta. Nhớ là bắt kỳ nam nữ, tiện thể tìm cho ta vài loại dược này về để ta chế độc mới. Thời gian này nhàn chán quá, không vui chút nào. §(* ▽ *)§

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Câu nói đó khiến hai người hững hờ lẫn ngơ nhiên, kích động. Đột nhiên, bà lão lên tiếng:

- Vì ba lý do. Thứ nhất, vì nha đầu người là tiểu bối; mà tiểu bối phải nghe lời trưởng bối. Thứ hai, vì ông lão đứng trước mặt người là Đế nhất thân y cùng là Đế nhất độc y; còn lão bà này là Thiên Yên lão nhân là người đời truyền tụng, chủ nhân của Hòa Phượng kiếm. Thứ ba, người đã biết tung tích chúng ta, người chỉ còn con đường chết. Cho hỏi, ba lý do này đã đủ thuyết phục nha đầu người bái sư chưa?

Nàng nghe vậy liền gật đầu, nhưng chưa được ba giây thì trán đầy hắc tuyến: "Đùa gì vậy, hai lý do cuối ta còn nghe được nhưng lý do thứ nhất là cái quái gì? Tiểu bối phải nghe lời trưởng bối? Xin lỗi các người, người khiến ta nghe lời hình như chưa sinh ra thì phải". Nhưng đó cũng chỉ là nghĩ thôi, nàng đầu chē mạng nhỏ của mình sống quá lâu. Nàng hừ nhẹ một tiếng rồi đi vòng quanh căn phòng, nàng tự nhiên cảm tách trà, đến trước ông bà lão này rồi, quý xuống:

- Đồ nhi ra mắt hai vị sư phụ. Sư phụ tại thượng, xin nhận của đồ nhi ly trà nhỏ ^^^^

[người ta bái sư thì có câu "sư phụ tại thượng xin nhận của đồ nhi một ly". Chì nhà ta làm câu "sư phụ tại thượng xin nhận của đồ nhi một ly trà nhỏ " Tự dung thấy cảm thông cho hai ông bà lão này quá.]

Ngạc nhiên đến cực điểm, vui về đến tột độ. Hai ông bà lúc này hớn đã lên mây, mà quên mất ai đó đang quý và dâng trà. Thấy hai người mắt hờn, nàng kho nhẹ vài cái khiến hờn đang vui chơi trên mây liền quay lại mặt đất. Khuôn mặt tỏ vẻ ngại ngùng, ông lão nhào tay nhận ly trà rồi huých bà lão một cái, khiến bà gạt mình. Ông nháy mắt làm bà sợ nhỏ, đồ nhi thứ năm và cũng là cuối cùng của hai người đang quý. bà nhanh chóng đỡ nàng đứng lên. Tay đưa vào ống áo lấy ra một cây sao bằng ngọc bích, cuối cây sao còn có ngọc bội khắc chữ "Yên" đưa cho nàng rồi nhắc nhở:

- Đồ nhi! Đây coi như là quà gặp mặt của ta cho con. Đây là cây sao tùy thân của ta do tay sư công con tặng ta. Nếu sau này gặp chuyện gì bất trắc thì lấy sao ra thôi. Tiếng sao sẽ vang thẳng đến đây ta sẽ đến cứu con.

- Đồ nhi, sư phụ cũng có quà cho con. Đây là được sư phụ nghiên cứu ra không lâu. Nó có thể khiến con bách độc bất xâm, mà còn có thể chữa nội thương.

Ông lão này cũng không thua kém gì. Tay nhân chóng cầm được hoàn đưa cho nàng, nàng còn chưa kịp nói gì thì ngoài cửa truyền vào tiếng gõ cửa liên tiếp:

- Cốc cốc cốc. Sư phụ / sư công / sư nương. Hai người có ở nhà không. Chúng con về rồi ạ!

Ông lão mặt mày đen lại, neho mắt nhìn bà lão, bà nhanh chóng mở cửa. Nàng nhìn thấy hai nam hai nữ tiến vào. Hai nam từ thị vận trường bào màu tím, toc cột lên cao; đai áo cùng kiếm đều có ngọc bội tùy thân. Nàng đoán đây không phải nhân vật tầm thường. Lại nhìn qua hai nữ tử. Hai nàng một thanh y một hồng y, khuôn mặt tựa tựa giống nhau, tóc búi cùng một kiểu, cái trâm cùng một loại. Đai áo cùng kiếm cũng có ngọc bội tùy thân. Xem ra, đây đều là nhân vật không nhỏ a. Lòng nàng thăm than một tiếng. Đối với ánh mắt của nàng, bốn người vừa bước vào cũng để ý. Cả bốn người đều nhìn nàng. Một thân bạch y, tóc búi đơn giản kèm thêm dải lụa để cột kết hợp với cây trâm bạch ngọc. Cả người toát lên khí chất thanh cao, tao nhã khiến họ e dè. Ông lão liền kéo hai nam tử vào một chỗ, kéo tại:

- Các người còn mặt mũi trở về sao. Đi một lần liền đi 5 tháng, muốn chúng ta đi cầu các người về à. Lại đây, để ta giới thiệu với các người. Nàng là đồ đệ của ta và sư nương của hai người.

- Còn hai người cũng thế. Thành thân với hai tên tiểu tử kia xong thì đi biệt tăm biệt tích. Như sư công hai người vừa nói, nàng là sư muội của các người. Mau qua chào hỏi đi.

Lão bà tay chân cũng không kém, đi đến chỗ hai nữ tử còn lại, gõ nhẹ lên đầu hai nàng. Tất cả cử chỉ của hai sư phụ của nàng đều bị nàng nhìn thấy. Bụng miệng cười, nàng đưa tay lấy ly trà vừa rồi dâng cho sư phụ liền một ngậm nuốt xuôi. Vừa hết ly trà, bốn vị sư huynh sư tỷ vừa bị sư phụ mắng liền đến trước nàng, giờ tay chào hỏi:

- Chào sư muội! Ta là đại sư huynh của muội. Ta họ Lăng tên một chữ Hiên. Hần là nhị sư huynh của muội. Họ giống ta, tên là Thanh. Hai ta là con của Tề tướng đương triều.

- Chào sư muội! Ta là tam sư tỷ của muội. Họ kép Đông Phương tên hai chữ Yến Oanh. Nàng là tứ sư tỷ của muội, cùng họ với ta, tên một chữ Như. Hai ta là con cháu trong gia tộc thượng nhân Đông Phương.

- Chào hai vị sư huynh/sư tỷ. Ta họ một chữ Hàn, tên Nguyệt Vân, nhưng họ bị ta đổi thành Hàn Huyết. Ta là con gái của Đại tướng quân đương triều, ngoại tôn nữ duy nhất nhất của Độc Cô gia tộc. Rất hân hạnh làm quen với sư huynh/sư tỷ.

Nàng cũng không thua kém, từ từ giới thiệu về bản thân. Ai ngờ rằng họ đều há hốc miệng, mắt mở to nhìn nàng. Người đầu tiên phản ứng được là sư huynh Lăng Hiên của nàng. Hần lấp bắp mở miệng:

- Muội... là... con gái... bảo bối... của... đại tướng quân... cũng là... viên ngọc... của... Độc Cô gia tộc...

- Đúng vậy, mà mọi người ngạc nhiên lắm sao.

Nàng nhìn biểu hiện của mọi người mà ngơ ngác. Thân thể của nàng đâu có to tác, họ có cần phải vậy không? Đột nhiên, sư phụ thân y của nàng lên tiếng:

- Mấy người các người không có quà gặp mặt cho sư muội sao? Vô lễ quá...

Thế là các sư huynh / sư tỷ của nàng vội vỗ chấn. Nhanh chóng cầm món đồ tặng đem cho nàng:

- Ta và nhị sư huynh của muội cũng chẳng có gì đáng giá, chỉ có một thanh đoản đao cùng miếng ngọc màu đỏ nàng thôi. Đoán đao kia là bảo vật của môn phái cách đây mới thất thủ trước ma giáo không lâu, nó vô tình rơi vào tay ta khi đi du ngoạn. Còn miếng ngọc bội này cũng là của môn phái đó, nhưng ta không biết rõ nguồn gốc. Nay tặng muội, tùy ý sử dụng, nếu sau này có việc gì cần giúp thì tới phủ tìm ta.

- Ta và tứ sư tỷ của muội cũng không có gì nhiều, chỉ có quyền bích vô công thất truyền cùng với một quyền tâm pháp giúp con người tĩnh tâm, tránh tẩu hỏa nhập ma thôi. Cùng với câu của hai người kia, có việc cần giúp thì qua phủ tìm bọn ta.

Nàng nhanh chóng thu lễ vật lại, rồi đưa cho mỗi người bao gồm cả hai vị sư phụ của nàng một hộp nhỏ được làm từ trầm hương, hoa văn khắc tinh xảo, mở một hộp ra, nàng chỉ chi lên vật trong đó:

- Đây coi như là ta đáp lễ mọi người. Đó là một túi hương kháng độc cùng cổ trùng. Bên trong còn có khắc biểu tượng của ta, khi gặp khó khăn thì đưa cái này tới Lục Hải Đường. Ngày mai, ta mời mọi người một bữa tiệc đãi.

- Sư muội nói Lục Hải Đường?

Lần này là tam sư tỷ của nàng lên tiếng hỏi. nàng chỉ gật đầu nhẹ vậy mà khiến cho bốn vị sư huynh / sư tỷ của nàng té xỉu. Nàng ngơ ngác nghĩ đi nghĩ lại không hiểu tạo sao khi nghe thân thể của nàng họ đều có một biểu cảm khó coi đến vậy? Chúng có vấn đề gì sao?

p/s: Tội hạo mn ời. Xin lỗi vì đã ra muộn chap hôm nay. Do ở nhà mưa và mắt diệnj nay ra chậm. Xin lỗi mn nha. Hôm nào đó, mk bù lại cho mn một chương độc đáo.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **WwW.EbookFull.Net**.

Chương 15

Hello cả nhà! Sorry vì ra chap truyện chậm nha. Tội nay bù lại choc mn cảnh chi nhà đánh nhau nè. Mn cùng đọc nào!!!!

Qua lần bái sư đó, ngày ngày nàng theo Tiểu lão thần y chế độc, học y. Dăm ba bữa lại theo Yên lão học tâm pháp, võ công. Còn về sư huynh / tỷ của nàng, khi đó họ về là nhận được tín hiệu của sư phụ nên về; qua vài ngày lại đi khiến cho sư phụ của nàng tức đến đen mặt lại. Một tháng bình yên cứ vậy qua đi, hôm nay nàng từ biệt sư phụ rồi xuống núi. Men theo con đường hẻo lánh vui chơi, nàng về đến kinh thành tấp nập ồn ào ngày nào. Ghé qua Lục Hải Đường, nàng khi đó vận thanh y, đầu đội nón bông. Bên hông là túi hương mà Tiểu lão làm riêng cho nàng. Tay cầm cây sao Yên lão tặng nàng làm quà gặp mặt. Nàng định đi thẳng lên Thiên các nhưng vừa vào đến Thực Đường thì đã nghe tiếng ồn ào rất lớn. Chén qua đám người đang đứng, nàng nhìn thấy một nữ tử. Nữ tử này tầm 15 - 16 tuổi, là tiểu thư khuê các. Cả người vận hồng y, tay áo dài, viền ống thêu hoa từ lan, bên hông đeo ngọc bội tùy thân khắc chữ "Mạc". Nàng thờ dãi: "Cô nàng này đến kiếm chuyện đây". Mắt quét qua khoảng trống bên dưới thì thấy hai nhân viên nữ và 2 nhân viên nam của Thực Đường đang quý. Cùng lúc đó, Vũ Lạc và Tuyết Yên nhìn thấy nàng, nàng dừng ánh mắt ám chỉ không cần ra tay, để nàng. Thấy vậy, hai nàng [VY - LT] cũng gật đầu rồi đứng yên. Nàng đang định tiến vào, liền nghe thấy giọng chanh chua của vị tiểu thư họ Mạc vang lên:

- Mọi người có khỏe không?

- Mọi người nhớ con không?

_ Con nhớ mọi người lắm!

p/s: Chiều hảo nm oi.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Những giọt nước mắt cứ lần dần trên má nàng, đôi mắt đen giờ hoàn toàn bị thao túng bởi những giọt lệ nặng trĩu. Kể từ khi đến nơi xa lạ này, nàng chưa từng khóc và cũng không ai nhìn thấy nàng rơi lệ, bất kể là nàng đau buồn hay khi bị xúc phạm. Đây là lần đầu tiên nàng không khống chế được cảm xúc, vậy thì cứ để mặc nó rơi đi. Hần đi theo nàng kể từ khi ra khỏi LHD, có thể do nàng không chú ý nên không phát hiện hần theo sau. Hần thấy nàng rơi lệ, lòng hần đau? Không thể nào? Hần - không gần nữ sắc, nay chỉ hứng thú với nàng mà cũng là lần đầu gặp nàng liền động tâm? Đầu hần bị sao vậy? Vô vàn câu hỏi đặt ra trong đầu hần, khiến hần mất tập trung. Hần đang thất thần thì tự dưng có chim bồ câu đưa thư tới chỗ nàng. Nàng lau những giọt lệ còn vương trên má, điều chỉnh tâm trạng rồi lấy thư đọc. Trong thư chỉ ghi: "Phụ thân bị ám sát ". Nàng tức giận, nở nụ cười " hòa nhã ", giọng nói trong trẻo chứa sát khí vang lên:

- Kẻ nào muốn chết sớm như vậy chứ! Cư nhiên dám sát phụ thân nàng. Tướng quân phủ có vẻ cần trang hoàng lại rồi!

Nàng rút một ống trúc nhỏ phóng thẳng lên trời. Cái đó gọi là tín hiệu thông báo của nàng. Một khi phát cái đó thì trong vòng 500 dặm thì thuộc hạ của nàng cũng sẽ phát giác. Chỉ vài giây sau, hần thấy cả sáu thuộc hạ của nàng quay về đầy đủ. Tay họ nát tở gãy thành bột rồi lạnh lùng nói:

- Có kẻ ngứa da đến Tướng quân phủ ám sát phụ thân. Các người bàn bạc để lại hai người rồi theo ta về phủ " chăm sóc chu đáo " cho lũ người đó nào. Chưa đầy năm giây, Hắc Liên, Huyết Ảnh đồng thời lui về sau bày tỏ ý định xin ở lại để chỉ huy cuộc huấn luyện. Nàng gật đầu tán thành, bỏ lại một câu:

- Hai người ở lại hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất có thể rồi đưa họ về LHD một thời gian. Sau đó hai người về phủ.

- Thuộc hạ tuân mệnh. Thịnh chủ nhân báo trọng.

Hắc Liên, Huyết Ảnh đồng thời lên tiếng. Đối với bọn họ thì người trong phủ tướng quân sớm đã là người thân rồi. Từ lúc họ được chủ nhân đưa về đó thì nhận được sự đối đãi như một người thân xa của mọi người trong phủ. Hoàn thành là chân chân thật thật, không có giả dối cùng lợi dụng. Nàng vận khinh công biến mất trong làn gió. Hần đứng ở xa nhìn nàng rồi nhớ tới năm từ: " phụ thân ; tướng quân phủ ". Giờ hần đã biết được thân phận của nàng, hần rất mong chờ ngày được gặp nàng nhưng không phải ở giảng hồ mà là ở vương phủ của hần.

[Tướng quân phủ]

.....

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 20

[Tướng quân phủ]

Nàng cùng bốn thuộc hạ nhanh chóng cười ngửa về tướng quân phủ. Y phục chưa kịp thay, đầu bóng cũng chưa tháo xuống. Phủ Tướng quân canh phòng có thể nói chặt chẽ, không có sơ hở. Vậy dám sát thủ đó ở đâu ra? Nội gián? Nàng không ngừng suy nghĩ lên mien đến khi bọn thuộc hạ bẩm báo đã về tới phủ nàng mới hoàn hồn. Xuống ngựa nhanh chóng vào phủ, việc đầu tiên là đi thăm phụ thân. Nàng nhanh chân đến phòng của người, bốn người kia cũng theo sau. Mở cửa phòng thì đập vào mắt nàng là một nam nhân trung tuổi nằm trên giường, bên cạnh là một nữ nhan trung tuổi với chiếc khăn lau cùng chậu nước màu đỏ của máu. Từng bước chân tiến đến chiếc giường, nàng gần giọng hỏi thị vệ:

- Chuyện gì đã xảy ra? Kaka ta đâu?

- Bẩm thiếu thư, có người ám sát tướng quân, bọn thuộc hạ bắt được 3 tên nhưng chúng tự sát. Tướng quân bị chúng làm bị thương ở cánh tay, đại phu nói không chữa được, sau này sẽ tàn phế. Đại thiếu gia đang ở đại sảnh kiểm tra tình hình.

Một tên thị vệ gan dạ nói. Nàng gọi Vũ Lạc đỡ mẩu thân về phòng. Nhanh chóng tiến đến bắt mạch cho phụ thân, nàng thở phào. Chưa đầy 5 giây sau nàng giặt mình, miệng thốt lên ;

- Phụ thân chúng độc cổ. Huyết Vũ nhanh về Nguyệt Liên các mạng đan dược và kim châm của ta qua đây.

- Vâng chủ nhân.

Huyết Vũ giặt đầu rồi biến mất tại phòng. Nàng nhanh chóng điểm vài huyết vị trên người Hần Thanh để ngăn không cho độc tố lan đến tim. Nàng quay lại đi ra cửa phòng, bỏ lại một câu.

- Vũ Lạc, Tuyệt yên. Hai người giỏi y thuật hơn bọn họ, ở lại chăm cứu tạm thời cho phụ thân ta. Trước khi ta quay lại không được để cho người khác biết phụ thân ta trúng độc, bao gồm mẩu thân. Lát nữa Huyết Vũ về thì kêu hần đến đại sảnh tìm ta. Hắc Long, theo ta đến đại sảnh.

- Dạ, chủ nhân.

Cả ba cùng đồng thanh đáp. Bóng lưng nàng mang theo sự lạnh lẽo cùng sát khí khiến thuộc hạ của nàng thấy được sự tức giận tột cùng trong nàng. Lặng lẽ bước đi đến đại sảnh, nàng thấy huynh trưởng của mình nét mặt đầy tức giận, nàng dần thu lại sát khí, lên tiếng:

- Ka ka! Tra ra ai chưa, muội tới nhắn huynh chút việc. Huynh ra ngoài này đi.

Nghe thấy tiếng muội muội của mình, Hần Văn vội bước ra. Nàng kéo hần thì thầm vài câu rồi cất bước đi ra khỏi phủ. Hần cười đau lòng nhìn bóng lưng muội muội mình, lăm bấn

- Muội ấy trưởng thành rồi > Đã không còn nhõm nhõm như trước nữa, đã không còn là cô bé ham chơi như xưa nữa rồi!

.... Còn nữa.....

các bạn chiều hảo a

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 21

Sory mọi người, hôm nay mk bận học để mai kiểm tra một tiết nên không chap được.

Ngày sau sẽ hoàn trả cho mọi người gấp đôi nha!

Công sức của mk bỏ ra mà sao ít like quá z □□□□

Mk like và bỏ phiếu cho mk đi. Mk sắp ra truyện mới, mn nhớ ủng hộ nha $\heartsuit(\heartsuit\heartsuit)\circ\heartsuit(\heartsuit\heartsuit)\circ\heartsuit(\heartsuit\heartsuit)\circ(\heartsuit\heartsuit)\diamond(\heartsuit\heartsuit)\diamond(\heartsuit\heartsuit)\diamond$

khuyến khích không trộm cắp nha

Tối vui về

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

[Trúc lâm - Thủy điệp sơn] (nơi ở của sư phụ nàng)

Bóng lmg của nàng nhẹ lướt qua Trúc Lâm, tiến thẳng đến căn nhà trúc, nơi mà sư phụ nàng ẩn cư. Theo sau nàng là Huyết Vũ, Tuyết Yên và Hắc Long. Tới trước căn nhà trúc, nàng đẩy cửa vào thì thấy đồ đạc lộn xộn, trong nhà có dấu tích của cô độc. Khóc mỗi nàng giật giật: " Đây lại là thành tích của Tiêu lão đi. Lần này lão chết chắc với Yên lão rồi ". Nàng đứng cửa lấy hơi hết thật to, khiến thuộc hạ của nàng phải dùng nội lực bị kín tại:

- Tiêu lão! Yên lão! Hai lão nhân giai bỏ nhà đi đâu vậy? Căn nhà bỏ không là đồ nhĩ đốt nha!!!

Vừa dứt câu thì cả bốn người đều thấy hai bóng người một tím một xanh lướt qua. Nàng thẳm lắc đầu cảm thán: " Sư phụ à! Hai người đừng vậy được không? Hai người rất giống trẻ con lắm đó!!! ". Lá trúc rơi xuống khi hai bóng người đó đi qua. Nàng bực mình, vận dụng tốc độ rơi của lá, dùng nội lực điều khiển biến chúng thành phi tiêu, phóng tới hai bóng đó. Cả hai đều giật mình về hành động của nàng. Bất chợt dừng lại, xét thấy nét mặt nàng không tốt cả hai lão nhân giai đều tươi cười tới chỗ nàng:

- Nha đầu, con đến đây làm gì? Có chuyện gì cần lão già này giúp sao?

- Phụ thân con trúng độc, mà độc này con thấy sư phụ nghiên cứu qua nên muốn thỉnh sư phụ đến giúp.

Nàng cúi người, hành lễ và tóm tắt mọi chuyện cho hai lão nhân gia, hướng Tiêu lão cầu. Cả hai nghe nàng nói liền tới mặt, đi một mạch vào nhà. Nàng cũng đi theo. yên lão thì ở lại phát tín hiệu cho bốn sư huynh / tỷ của nàng quay về. Ngay sau đó thì lập tức ở của xuất hiện hai nam hai nữ. Họ lần lượt vào phòng, hướng lão nhân gia hành lễ:

- Đồ nhĩ gặp qua sư phụ. Sư muội hảo!

- Gặp qua sư huynh / tỷ.

Nàng nhanh chóng hành lễ với họ. Lão nhân gia cũng phát tay, bảo họ ngồi. Đồng loạt cả năm sư huynh / tỷ / muội ngồi xuống. Tiêu lão hỏi han nàng:

- Nha đầu, phụ thân ngươi trúng độc gì. Có mạnh nói gì về bọn người gây ra không? Cần gì cứ bảo sư phụ, sư phụ giúp ngươi.

- Vậy thì tốt quá. Độc phụ thân con trúng có chút giống với độc hôm trước sư phụ chế. Con cần sư phụ đến phủ chữa cho phụ thân và cho con vài thảo dược có tính gây mê. Yên lão, con cần sư phụ giúp con điều tra xem phụ thân con có đắc tội ai không. Và cần giữ bí mật.

Nàng không nhanh không chậm nói ra yêu cầu. Mọi người đều biết tính nàng thẳng thắn, không thích vòng vo. Nên gật đầu đồng ý. Tiêu lão đứng dậy, tay chấp sau lưng, từ từ nói:

- Được gây mê thì ta có, nhưng dược thảo thì hơi hiếm. Đồ là Ma thảo cùng Bách Mao Thanh, hai loại thảo này trồng chung một chỗ sẽ làm người hoặc sinh vật tiếp cận chúng trong vòng ba thước sẽ lâm vào hôn mê. Ngoài ra còn có Thượng Ngảo Thảo, nó là khắc tinh của hai loại thảo kia. Chỉ cần trồng Ma thảo cùng Bách Mao Thanh vào vách tường và trồng thêm Thượng Ngảo Thảo các đó ba thước thì đảm bảo cho dù người có nội lực cao đến đâu thì gặp nó cũng phải hôn mê.

- Còn bốn đứa tụi con đi điều tra giúp ta quan hệ của Đại tướng quân gần đây xem có mâu thuẫn gì với ai không? Điều tra thật cận kề cho ta.

Yên lão cũng đưa ra nhiệm vụ cho sư huynh / tỷ nàng. Nàng đứng dậy lên tiếng:

- Vậy thì phiền sư phụ rồi. Tuyết yên, ngươi đưa sư phụ ta về phủ và bảo Vũ Lạc đến LHD lấy dược liệu qua cho sư phụ ta dùng. Nhân tiện nhắn Huyết Ảnh đợi ta ở quán trọ đối diện LHD. Hắc Long, Huyết Vũ, hai người theo ta tìm thảo dược.

- Dạ, chủ nhân.

Cả ba đồng thanh đáp. Nàng cáo từ sư phụ và theo con đường mòn ra khỏi Trúc Lâm. Bóng lmg nàng một lần nữa hiện lên sự lạnh lùng, cô độc.

p/s: Tối hảo, mn. Mk ra chap tiếp theo rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

[Từ vân sơn]

Hàng hai mươi căn nhà gỗ được dựng giữa núi. Nàng, dáng người thanh mảnh mà cao, ngũ quan sắc xảo, đôi môi anh đào đỏ, cả người tỏa sát khí. Tất cả mọi người đều nhìn nàng cũng tự động lùi về sau vài bước. Hắc Liên cùng Huyết Ảnh nhanh chóng đến chỗ nàng, thì thào vài câu rồi lui ra sau với hai người còn lại. Nàng thu sát khí, ánh mắt chỉ còn sự lạnh lẽo, nhiệt độ quanh nàng cũng hạ thấp xuống dần. Phát tay gọi Huyết Ảnh đưa cặp song sinh lần trước lên. Vừa rồi, nàng cũng nghe qua Hắc Liên báo cáo. Huân luyện Ma Quỷ đợt này tỷ lệ thành công khá cao, Nữ còn lại 20 người, nam còn lại 40 người. Biểu hiện rõ nhất là hai huynh đệ song sinh kia. Nàng quyết định chọn hai người đó là thuộc hạ thân cận tiếp theo. hai huynh muội tiến vào, một đen một tím hành lễ với nàng rồi chào qua bốn thuộc hạ đứng sau. Nàng cảm ly trà, cất giọng trong trẻo:

- Ta quyết định hai người về sau sẽ làm thuộc hạ thân cận của ta, lại nói các người cùng bọn họ đồng cảnh ngộ. Vậy ta gọi một người là Từ Tâm, một người là Từ Thần. Vô công sẽ do Huyết Ảnh, Huyết Vũ và Hắc Long đảm nhiệm chỉ dạy, còn y cùng độc dược sẽ do Hắc Liên, Vũ Lạc và Tuyết Yên chỉ dạy. Còn bây giờ, mọi người chia nhau đi tìm thảo dược gây mê. Ta sẽ về phủ.

- Dạ chủ nhân. Từ Tâm cùng Từ Thần đều không phản đối.

[Hắc Diệu các]

Đại diện của Hắc Diệu các một trùu kiến trúc nguy nga, đồ sộ. Bên trên là Lãnh Từ Mặc tựa vào ghế quý phỉ, cả thân một trường bào tím, hai tay day day thái dương. Bên dưới là Hộ pháp của Hắc Diệu các: Phong Triệt, Phong Dạ, Phong Anh cùng Xích Tổ, Xích Tử, Xích Tâm. Ba nam nhân vận hắc y, nữ nhân vận huyết y. Một đen một đỏ tạo nên sự đối lập nhưng cũng rất hài hòa. Hần [LTM] hần giọng:

- các ngươi dùng nhiệm vụ điều tra về Đường chủ LHD đi, ta tra ra rồi Lần này triệu tập các người về là muốn các người điều tra về nội tình phủ đại tướng quân. Đồng thời từ nay về sau cũng không nhận nhiệm vụ nào liên quan đến phủ Tướng quân. Ai hỏi nhiều trực tiếp giết không tha.

- Dạ, chủ tử.

Cả sáu hộ pháp đều đồng thanh đáp. Họ không có quyền xen vào chuyện của chủ tử, họ chỉ có thể chấp nhận nhiệm vụ được giao và hoàn thành nó.

Quay trở lại bên phía Tướng Quân phủ, Tiêu lão đã cùng Tuyết Yên về phủ chữa trị cho Hàn Thanh. Hàn Vũ thấy vậy cũng không hỏi nhiều, dù gì cũng sẽ không hỏi ra. Lát sau thì thấy Vũ Lạc cùng Tuyết yên và Huyết Vũ thì thăm to nhỏ rồi Huyết Vũ thì thăm ra ngoài.

p/s: tâm trạng không tốt nên viết hơi nhảm, mn thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Cả Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

[Tướng quân phủ]

Sau một hồi đi tìm thảo dược, lại một hồi trồng thảo dược ở vách tường. Nàng có vẻ đã thấm mệt, mồ hôi trên trán rơi xuống y phục đã ướt đẫm. thuộc hạ của nàng cũng không kém là bao. Đang trồng nốt chỗ thảo dược còn lại thì tiếng Vũ Lạc thất thanh vang lên:

- Chủ nhân, bá phụ tỉnh rồi! Bá phụ tỉnh rồi!!!!

Nghe thấy vậy là tất cả mọi người đứng dậy, theo nàng đi rửa tay rồi đổ ào vào phòng của Hàn Thanh. tiêu lão vừa bắt mạch xong cho Hàn Thanh thì mọi người vào. Hàn Thanh mở mắt nhìn nữ nhi lâu ngày không gặp có chút nhớ mong. Lại nhìn đến mấy tiểu nha đầu / tiểu tử theo nữ nhi mình hành tẩu, du ngoạn cũng thấy nhớ sương sương. Ông kho khan:

- Vân Nhi à, sao con đi một lần là mấy tháng luôn vậy? Có biết mọi người lo lắng lắm không hả? Còn mấy tên tiểu tử cùng nha đầu các người nữa, đi là biệt tăm biệt tích cũng không về phủ chào hỏi hai ông bà lão gia ở phủ ngày ngày đợi mấy đứa trở về nữa? Đợi ta khôi phục thân thể rồi mấy đứa cứ đợi ta hảo hảo chỉnh.

- Phụ thân / bá phụ! Là lỗi của chúng con. Lâu như vậy không về thăm mọi người. À đứng rồi phụ thân, con đưa hai đứa bé nữa về nè. Lại đây Từ Tam, Từ Thần. Chào phụ thân ta đi.

Nàng vui vẻ đến cười hi hi, cùng thuộc hạ nhận lỗi với phụ thân đáng kính này. Mà còn không quên giới thiệu hai đứa nhỏ mới vào làm họ bối rối cùng ngái ngủ. Hai người tiến về trước vài bước, hành lễ với ông:

- Ra mắt tướng quân / phu nhân / đại thiếu gia!

- Nếu là người của Vân Nhi thì gọi như họ đi. Gọi ta một tiếng đại ca, gọi ông ấy là bá phụ còn nàng là bá mẫu! Được chứ?

Hàn Văn tự nhiên nên ý kiến, nhưng không ai phản đối vì đó cũng là ý nghĩ của mọi người ở đây. Hai người cùng gật đầu rồi cả căn phòng vang lên tiếng cười vui vẻ, giòn rã. Tiếng cười xua tan sự mệt mỏi, lo toang của họ trong mấy ngày qua.

[Đại sảnh _ Tướng quân phủ]

Phụ thân nàng tạm thời nằm nghỉ ngơi nên đại sảnh sẽ chỉ có mẫu thân nàng, ka ka, hai vị sư phụ, bốn vị sư huynh / sư tỷ, nàng cùng tám thuộc hạ của mình. Nàng lần lượt giới thiệu hạ cho mẫu thân, ka ka và thuộc hạ của nàng. Đột nhiên Yên lão lên tiếng:

- Nha đầu, phụ thân con bị người khác thuê sát thủ ám sát. Người thuê là một tướng quân có danh tiếng không kém ông ấy, nhưng hai người có sự bất mãn từ lâu. Hôm trước thượng triều, phụ thân con đã nêu ra lỗi của hần khiến hần bị Hoàng thượng quở trách. Thủ thêm thủ, hần quyết lấy mạng phụ thân con. Chẳng may...

- Chẳng may không thành, ngược lại còn mất việc, đến hôm nào đó sẽ tự mình đến phủ giải quyết thủ

hắn một lượt. Đứng chứ, sư phụ!

Yên lão gật đầu. Nàng thì cười, nụ cười ấy tảo sát khí mãnh liệt, nhiệt độ quanh nàng cũng giảm với tốc độ cực nhanh. Thu liễm lại chút ít, nàng cười hi hi vì hành động ban nãy khiến mọi người mất tự nhiên. Nàng đứng dậy, nói kế hoạch của mình ra cho mọi người. Ai nấy cũng phải cảm thán, bội phục nàng. Thuộc hạ nàng thăm thán: " Phen này lại một người nữa thành đồ vật cho chủ nhân chơi đùa rồi! ".

Sư phụ nàng cảm thán: " Nha đầu này cũng quá phúc hắc đi! Cần phải làm vậy không? ".

Ka ka nàng khoe môi gật gật: " Đây là muội muội báo bối của hần hả? NHầm lẫn rồi phải không? QUA phúc hắc đi ".

Mẫu thân nàng thăm cười: " Đúng là đích tôn của Độc Cô gia, đúng là đích nữ của Hàn Gia! Đủ độc phúc hắc! ".

Sư huynh / tỷ thì lắc đầu: " Lần sau nhớ cảnh cáo người nahfránh xa tiểu sư muội này ra. Giây vào nàng chỉ còn nước chết quá thôi! ".

Mỗi người một suy nghĩ, nàng thì ngơ ngẩn trước thái độ của họ.

Bạn đang đọc truyện *Cả Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

[Đại sảnh]

Vài tiếng hét thất thanh la lên, mọi người ngồi đại sảnh lần lượt dựng tóc gáy. Mọi người đều thăm lau mồ hôi lạnh: " Đây hần là do tiếng hét của hần la đi! Vân Nhi / nha đầu / sư muội đối đãi với hần " tốt " vậy sao! Lần sau đắc tội ai cũng được, nhưng quyết không thể đắc tội nàng! ".

- --- Dải phân cách trắng xóa + trời về hai canh giờ trước -----

Theo như nàng đoán thì buổi tối có người sẽ lên vào phủ để ám sát phụ thân nàng. Mọi người tụ tập tại đại sảnh. Đang bàn chuyện thì bỗng có lính canh và nha hoàn đến báo:

- Thưa phu nhân,có kẻ đột nhập nhưng bị hôm mở ở vách tường!

- Đưa người vào đây!

Nàng ngà người trên ghế, giọng nói trong trẻo lại vang lên. Mẫu thân nàng ánh mắt thâm sâu hơn, ka ka nàng tràn ngập sát khí. Cả đại sảnh chỉ mình nàng ung dung nhắm mắt dưỡng thần!. Bọn thuộc hạ sau lưng nàng thì cảm giác có quạ đen bay qua: " Đùa thuộc hạ à chủ nhân! Lúc nào rồi mà người còn tâm trạng dưỡng thần nữa vậy! ". Lát sau thì hai tên lính canh khiêng kẻ đột nhập vào. Một thân cao ráo, toàn thân là hắc y. Nàng mở mắt vào đánh giá hần [gọi như vậy cho gọn]. Tựa tay cầm ly trà, tạt thẳng vào mặt hần, khiến hần khó han vai dột rồi từ từ mờ mắt. Hần ngạc nhiên không phải vì ở đây nhiều người mà là lý do tại sao hần hôn mê mà khi mới qua vách tường vài bước. Vách tường? Hần liền ngẫm hiểu, thì ra có mai phục. Lướt qua một lượt thì hần thở dài, xem ra hôm nay có đi mà khó trở về rồi!. Nàng hiểu suy nghĩ của hần, giọng nói mang theo lực sát thương cực lớn:

- Nghĩ suy gì nữa! Ai phái người tới đây? Người là ai? Có thù oán gì với Hàn gia bọn ta sau?

- Haha... Haha... Thù oán? Không chỉ có mình ta đâu, mà còn vài gia tộc khác muốn mạng của mấy người đó! Thân phận của ta? Các người biết giải quyết vấn đề gì à. Tóm lại các người chuẩn bị chết đi là vừa!

Hần cười, cười thật lớn. Từng tiếng hần nói vang vọng bên tai nàng, khiến sát khí của nàng một lần nữa dâng trào trong đôi mắt đỏ. Mọi người giật mình vì hành động của nàng. Được nàng ra hiệu, Huyết Ảnh, Huyết Vũ cùng Hắc Liên đưa hần vào căn phòng cạnh đó. Vài giây sau thì những tiếng la hét vang lên rất to.

- ---- Kết thúc quá trình hồi tưởng -----

Một hồi là hét thát thanh thì tiếng đó cũng dừng lại. Hắc Liên lấy khăn tay lau lau đôi tay xinh xắn, Huyết Ánh, Huyết Vũ thì phui bụi bám y phục, nàng nhìn thấy cảnh đó mà nhin cười tới nỗi đỏ mặt. Thấy vậy, Vũ Lạc tiến tới, vỗ vai nàng:

- Chủ nhân, buồn cười thì không được nhin.

- Haha,,, haha... Các người đi hành hạ người ta thôi mà, có cần... haha... ra về vậy không?

Nàng bụp miệng cười lớn khiến cả đại sảnh ngập vang tiếng ồn ào. Hắc Liên, Huyết Ánh, Huyết Vũ thấy quạ bay đầy đầu. Không biết ai buột miệng buông một câu àm lăm cả đại sảnh cười vang:

- Cần chứ chủ nhân! Họ đều học theo phong cách của ngài đó!

- Haha.... haha.... haha....

Sau một hồi giải tỏa ngột ngạt trong đại sảnh, Hắc Liên lên tiếng:

- Bẩm chủ nhân, hần nói hần là tướng quân dưới tay bá phụ. Còn vài gia tộc bất mãn với Hân gia là Âu Dương gia, Thẩm gia và cả Mạc gia.

Mắt nàng léo lên vài tia huyết, sát khí tỏa ra không chút khiêm nhường. Nàng gằn giọng:

- Huyết Ánh, Vũ Lạc! Ta muốn người nhà của tên kia biến mất trong tối nay. Hắc Liên, Từ Tâm! Hai người giúp ta chăm sóc cho Âu Dương gia! Hắc Long, Tuyệt Yên! Các người đi chăm sóc cho Thẩm gia đi! Còn Từ Thần, Huyết Vũ, hai người hảo hảo để tâm đến Mạc gia, tránh cho họ bị thiệt! Ta muốn tất cả bốn nơi này trong vòng 3 ngày không còn dấu vết trên kinh thành nữa. Nhớ lấy độc ta mới chế cùng vài thứ cúng đi cho vui. Lúc này chúng chưa có hoạt động rồi! Rõ chưa! Chạm vào vảy ngược của ta, không một ai có thể sống sót!

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sau khi giải quyết toàn bộ vấn đề liên quan tới vụ ám sát của phụ thân nàng. Thì cũng là lúc nàng thành lập " Huyết Âm điện ".

[Từ Văn sơn]

Trên căn nhà đơn sơ, nàng một thân bạch y, ngũ quan tinh xảo, dung nhan tuyệt sắc, lông mày tú lệ, con ngươi trong suốt nhưng sắc bén, trắng đen rõ ràng, giống như suối nước ngầm lạnh giá, khiến người không dám nhìn thẳng, phía dưới sống mũi cao thẳng, là đôi môi màu hồng có hơi cong lên, lộ ra vài phần lãnh ngạo không thể xâm phạm. Tay nâng ly trà, hơi trà phả vào mặt khiến nàng dễ chịu. Hắc Liên Hắc Long tiến vào:

- Chủ nhân! Đã tập hợp hết nhóm người tham gia huấn luyện trước sân nhà. Thành chủ nhân ra xem qua.

Nàng buông ly trà trong tay xuống bàn đọc một bước chân nhẹ nhàng mà dứt khoát. Trước sân nhà, nàng thường để một chiếc ghế quý phi. Lúc này tựa vào ghế lười nhác mở miệng:

- Chắc hẳn các người cũng biết lý do ta triệu tập? Sau khi trải qua huấn luyện, các người sẽ là thành viên của Huyết Âm điện, nhóm sát thủ do ta quản lý. Từ Văn sơn sẽ là căn cứ của Huyết Âm điện. Hắc Liên Hắc Long, HUYẾT VŨ Huyết Ánh, Vũ Lạc Tuyệt Yên, Từ Tâm Từ Thần sẽ là hộ pháp. Còn bản thiết kế cùng kiến trúc Huyết Âm điện thì Hắc Liên cùng HUYẾT VŨ theo ta đi lấy ở phủ. Còn lại thì phát quang cây cối, thay vào đó sẽ trồng thảo dược, độc dược cùng trúc. Chỉ để khoảng trống nhất định ở đỉnh núi để xây dựng chính điện cùng nơi ở. Tất cả theo kế hoạch mà làm. Có gì không hiểu thì hỏi các hộ pháp.

Mọi người đứng yên nghe nàng nói mà đau đầu. Khó sở nhất là mấy thuộc hạ thân tín của nàng. Đùng một cái, các nàng cùng bọn hần rước về một đồng công việc.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Than thì cũng chẳng làm được gì, vậy nên bọn họ quyết định đẩy nhanh tiến độ làm việc. Còn về bản đồ thì có hai người kia đi lấy. Một canh giờ sau, Huyết Âm điện được chia thành năm viện: Độc viện, Dược viện, Âm viện, Cổ viện, Vũ viện tương ứng với năm hộ pháp: Hắc Liên, Huyết Ánh, Hắc Long, Tuyệt Yên và Huyết Vũ. Còn Vũ Lạc, Từ Thần thì quản lý LHD. Riêng Từ Tâm sẽ theo nàng.

[Hai tuần sau]

Giang hồ đồn đại về một tổ chức sát thủ mới lập tên " Huyết Âm điện ". Nằm trên đỉnh Từ Văn Sơn. Kiến trúc khác lạ độc đáo có vài phần tương tự như LHD, toàn bộ đều được làm từ gỗ trầm hương. Xung quanh là thảo dược, độc dược và những loài sinh vật có độc cực mạnh. Y phục của họ thì nam hắc y, nữ huyết y riêng Điện chủ thì bạch y. Nam nữ đều có mặt nạ nửa mặt, màu trắng khác huyết lên hoa một cách tỳ nỳ. Huyết Âm điện được huấn luyện vô cùng nghiêm khắc nên ai cũng là cao thủ mà còn rất đa tài, một khi nhận nhiệm vụ thì hoàn thành 100%. Nghe nói vụ án thảm của Âu Dương gia, Mạc gia, Thẩm gia và cả một tướng quân triều đình chết thảm là do Huyết Âm điện gây ra. Không khác dân chúng đồn đại là bao, Huyết Âm điện khắp nơi đều có độc, mọi nơi đều có các cơ quan khác nhau tránh bị tập kích.

[Đại tướng quân phủ]

Nguyệt Liên các được nàng cải tạo thành một nơi toàn thảo dược cùng độc dược, phía sau biệt viện là một rừng trúc xanh tốt. Đối diện biệt viện là hồ sen với chiếc xích đu, nhưng cũng không thiếu các cơ quan ả giấu. Đang nằm phơi nắng thì một bóng người cao cao đứng chắn trước mặt nàng, bất giác mở mắt, nàng ai oái oăm:

- Ka ka à, huynh có biết muội đang tắm nắng không? Không có chuyện gì thì huynh đi chỗ khác đi, làm phiền muội quá!

Hân Văn khòe môi giật giật, đưa tay kéo nàng dậy, bất mãn nói:

- Phụ thân kêu muội qua đại sảnh kia. Còn không đi là phụ thân hảo hảo " dạy dỗ " muộij đó!

Nàng nghe hai chữ " dạy dỗ " vội nháy khỏi ghế, không quên liếc xéo ai đó phá hỏng giờ tắm nắng của nàng. Cũng hết cách, hần cười cười rồi bước chân chậm rãi tới đại sảnh. Từ lúc phủ có thích khách, nàng đã bỏ một tuần để huấn luyện thị vệ trong phủ nay đã an tâm rồi.

Phụ mẫu nàng ngồi bàn dùng trà, nàng nhanh chân chạy vào,túm ống tay phụ thân nàng, lắc lắc:

- Phụ thân, ka ka bắt nạt con! Phụ thân phải dạy dỗ huynh ấy a!

Ai đó vừa bước chân tới cửa thì xuất chút nửa thế ngã vãi câu nói của nàng. Bất mãn nhìn chủ nhân thốt ra câu nói không chút xấu hổ kia, hần thầm kêu than: " Thiên a! Con làm gì có lỗi với ngài sao? Sao ngài trừng phạt con như vậy! ". Còn nàng thì thầm cười, mắt nhìn mẫu thân an an ổn ổn uống trà, nàng lên tiếng:

- Hai người gọi con có chuyện gì sao?

- Mười ngày sau con theo phụ thân vào cung tham dự yến tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Nghe được câu đó, nàng lập tức phun ngum trà vừa rồi ra ngoài. Quanh đầu lại hỏi ông:

- Phụ thân! Người đưa con à, người thừa biết con không thích mấy cái lễ nghi đó mà.
- Lần này là phải đi, vì Hoàng thượng yêu cầu tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho Thân vương về kinh.

Ông thờ dài, biết rõ là nữ nhi sẽ phản đối nhưng không thể không nói ra. Ông thấy nữ nhi sắp phản bác thì lập tức đứng dậy, ra khỏi đại sảnh nhưng không quên bỏ lại một câu:

- Nếu không đi thì bị tội kháng lệnh vua. Tri di cừu tộc!

Nàng khóc mũi giạt giạt. Phụ thân biết nàng sẽ không đi nên ép nàng? Không thể nào, chắc chắn là do tên cầu hoàng đế gây ra. Được lắm, ta sẽ phá hoàng cung của người đến gà bay chó sủa!!!

[Hoàng cung]

- Hắt xì!!!

Ai đó mặc long bào, tay cầm tấu chương phê duyệt giờ thì dừng cái hắt xì. Ai dám tính kể ta đây??? Mãi mê suy nghĩ thì tên thái giám ông ọo truyền vào:

- Mặc Thân Vương cầu kiến!
- Cho y vào!
- Truyền Mặc Thân Vương yết kiến.

Tiến vào Ngự thư phòng là nam tử một thân trường bào màu tím, ngũ quan như đao phủ điêu khắc, để lộ ra lãnh tuấn góc cạnh phản minh, mầu tử vô ba sâu thẳm vô tận yên tĩnh, phảng phất vừa nhìn sẽ hăm sâu trong đó, không thể tự thoát ra được, mây kiếm nhập tẩn, mũi cao thẳng, môi mỏng nhếch, dáng người hân trường, vai rộng eo hẹp, khí tức lạnh băng, tư thái cao quý khiến người khác khiếp sợ. Một thân ung dung hành lễ với người bên trên:

- Hoàng huynh tối hảo!

Nam tử vận long bào, tóc đen búi gọn gàng, quanh thân tỏa ra khí thế đế vương, cất tiếng:

- Lão nhị, miễn lễ. Tối rồi tìm ta có gì không?
- Ta về mà huynh không định mở tiệc chào đón à? Mà ta muốn lấy thê từ nữa a! Huynh chuẩn bị sẵn sinh lễ đi!
- " choang ".....

Vừa dứt câu nói của hắn, thì vị nào đó tay cầm tách trà thơm thì rơi luôn xuống đất, miệng hình chữ " O ". Thất thần thật lâu rồi hoàn hồn, lên tiếng hỏi lại:

- Lão nhị! Người vừa nói muốn lấy thê từ? Người cuối cùng cũng lấy thê từ rồi!
- Huynh muốn đuổi ta đi đến vậy sao?

Người nào đó thì sẽ uống trà, ai ngờ bị kịch tái diễn lần hai. Một ngum trà hảo hạn chưa kịp nuốt thì vội vàng tuôn trào ra ngoài. Khóe mắt giạt liên tục, lòng thấy sai sai: " Lão nhị của nhà hắn hôm nay có gì đó sai sai? Tự dưng để cặp mợ tiệc đón hắn về, lại còn đòi sinh lễ cưới the từ? Vừa rồi giọng nói đó khiến hắn muốn nòn cũng không nòn được! Trời ơi, giải thích đùm đi "

[anh nhà là bị chị nhảf bỏ bùa đó anh rẻ tương lại ời!]

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Lãnh Mặc Tử Thiên ung dung thường thức tách trà thượng hạn mới dâng lên. Tự nhiên nói:

- Huynh không cần đoán xem là ai đâu! Huynh chỉ cần thông báo cho các quan viên khi đến dự tiệc thì nhớ mang theo tiểu thư tới tham dự là được. Trang không được nhắc là ta tuyên thê! Cũng muộn rồi, huynh duyệt tấu chương đi, đệ về phủ.
- Hắn bước đi tiêu sái, bỏ lại vị vua ngẩn ngơ trước những gì hắn nói.

[Thân Vương Phủ]

Bên trong thư phòng của vương phủ là bọn người Phong Triệt đang tranh luận vấn đề gì đó. Nghe thấy tiếng mở cửa thì hành lễ:

- Ra mắt chủ từ. Chủ từ, bọn thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo.
- Nói.

Hắn ngồi vào ghế, hai mắt nhắm tuấn khiến không ai có thể nhìn ra tâm trạng của hắn. Xích Tử bị đẩy lên báo cáo:

- Gần đây giang hồ xuất hiện thêm một tổ chức sát thủ mới là Huyết Âm điện. Người ở đây toàn bộ đều là cao thủ, đều tinh thông y thuật, độc dược. Nghe nói nam tử vận hắc y, huyết y là nữ tử và tất cả đều mang mặt nạ màu trắng. Riêng điện chủ do thì vận bạch y hơn nữa còn biết cả âm công, các vụ thảm sát gần đây, giang hồ đều đồn là do một tay Huyết Âm điện này ghê ra. Nhưng quy tắc của họ là: "Không động đến trẻ nhỏ, người già, người vô tội và phụ nữ góa chồng". Các vụ làm ăn gần đây của chúng ta đều do họ cướp!

Thật lâu sau hắn mới mở mắt, ánh mắt sắc đến nỗi khiến người ta không dám thờ mặt. và rất lâu hắn mới mở miệng:

- Các người tìm người đưa thư cho họ, hẹn mười ngày sau đến LHD nói chuyện, cũng đồng thời ba tháng sau quyết đấu.

- Chủ từ! Thuộc a còn nghe được là chiêu thức của họ dùng rất lạ và không giống bất kỳ môn phái nào trên giang hồ. Và lại tốc độ cực nhanh, chuẩn xác, chỉ nhắm vào chỗ hiểm và từ huyết của đối thủ để ra tay.

Phong Dạ lên tiếng đưa ra ý kiến. Nhưng thấy chủ từ im lặng nên không nói nữa. Mọi người lại thấy hắn cười, nụ cười treo trên khóe môi có thể đoạt hồn thiếu nữ, từ từ mờ miệng:

- Chuẩn bị lễ vật, dọn dẹp Hắc Điện các. Chào đón nữ chủ nhân các người tới!

Không kịp đợi phản ứng của bọn thuộc hạ, hắn rảo bước ra ngoài căn phòng. Phong Triệt là người đầu tiên hoàn hồn sau câu nói đó:

- Chủ từ nói có nữ chủ nhân??
- Còn có chuẩn bị lễ vật?!
- Chủ từ quyết định lấy thê từ??

.....

Một loạt câu nói vang lên trong căn phòng đó. Từ ngạc nhiên đến bàng hoàng, rối loạn.... v... v...

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

[Đại tướng quân phủ]

Nguyệt Liên các gần đây rất náo nhiệt. Nàng bình sinh thích động vật có độc với đáng yêu nên đương nhiên nơi ở của nàng cũng không thiếu. Lúc còn ở hiện đại, papa nàng cũng hay chế tạo ra vũ khí loại nhỏ mà tiện cho nàng sử dụng. Nàng cũng học được cách chế. Đột nhiên bật dậy từ chiếc võng dưới tán cây, nàng đi đến thư phòng và gọi Tử Tâm theo. Lần đầu tiên Tử Tâm xuống mặt đất. Nó tạo ra toàn mùi được liệu, chứa đầy sách cổ và tâm pháp. Nàng lên tiếng:

- Tử Tâm, em đi lấy cho ta vài cây thảo được cùng một con rắn độc bên đó qua đây. Nhớ cẩn thận đó.

Tử Tâm hoàn hồn rồi chạy đi lấy. Tử nhò nàng [TT] đã có tính hiếu kỳ, một khi tái phát là hỏi cho bằng được những gì không hiểu hoặc chưa biết. Nàng tò mò hỏi:

- Chủ nhân. Ngài chế tạo gì vậy?

- Đây là nghiên cứu độc được a. Em có muốn học không?

- Có ạ có ạ. Nhưng em học rất lâu đó.

- Không sao, cái này cũng dễ lắm, chỉ qua bước đầu rất khó. Nếu không cẩn thận là sẽ bị độc xâm nhập ngay.

- Chủ nhân dạy em đi. Em háo hức quá....

- Cái này phải như vậy... Như vậy nè.... Đúng đúng như vậy đó....

Tiếng nói chuyện, bàn luận to nhỏ vang vọng trong mặt đất của hai nàng. Đến tối, hai nàng mới bước ra. Nàng đi trước, nở nụ cười hài lòng: " Nha đầu Tử Tâm này tính tình trẻ con, ngây thơ, trong sáng như trang giấy trắng vậy. Lại còn rất hiếu động. Về sau, phải hảo hảo dạy dỗ và bảo vệ nàng thật tốt! ". Nàng tự hứa với lòng.

[Tử Văn sơn]

Huyết Âm diện đã xây dựng xong, mọi người cũng trở về viện được phân. Đám người Hắc Long đang tranh cãi nên trồng gì trước và sau nơi ở của chủ nhân thì có một nữ tử tay cầm bức phong thư được niêm phong cẩn mật, hốt hải chạy đến:

- Các vị hộ pháp. Dưới chân núi có một nhóm người tự xưng là người của Hắc Diệu các đến đưa thư rồi đi luôn.

Nữ tử đó đem thư cho bọn họ rồi quay về viện.Hắc Long cầm thư, đọc. Sắc mặt của hắn ngày càng không tốt, lúc xanh lúc trắng. Cuối cùng không kìm được tức giận, buột miệng chửi tục:

- Đm lũ khốn HDC, dám ra oai với chúng ta.

Hắc Liên thấy huynh trưởng trước nay luôn trầm tĩnh, nay lại tức giận đến vậy liền giứt bức thư trong tay rồi từ từ đốt lại. Giọng mang theo sát khí:

- Huyết Ảnh, huynh cùng ta đưa cái này tới cho chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 31

Huyết Ảnh bắt đầu đi gạt đầu. Hắn đối với tình hình thế này đã quen a. Ngay từ lúc được chủ tử đưa, hắn bắt gặp một gương mặt hải tử mười một hai tuổi. Mặt tròn, má hồng hồng, môi anh đào xinh xắn, khiến hắn không sao rời mắt. Thế là từ đó đến giờ, hắn hoàn toàn thích nói cách khác là yêu nàng [HL] ngay từ lần đầu gặp mặt. Nàng nói gì cũng nghe, nói gì cũng làm. Tóm lại hắn thâm tham: " Yêu là mù quáng a ". Bên kia thì Hắc Long không ngừng cười, Huyết Vũ thì tối mắt nhìn Hắc Liên chăm chăm. Tuyết Yên thấy tình hình có chút bất ổn liền lên tiếng:

- Hay đề ta đi cho. Mọi người ở lại tiếp tục huấn luyện cùng thực thi nhiệm vụ đã nhận đi.

Không cho mọi người cơ hội phản bác, Tuyết Yên nhanh chóng lấy phong thư rồi phi thân ra khỏi đó.

[Tướng quân phủ]

Bên trong mặt đất ở Nguyệt Liên các là đôi chủ tử đang chăm chú chế độc và chơi đùa với động vật nhỏ. Nghe thấy tiếng mở cửa, nàng [HHNV] liền quay người lại thì bắt gặp Tuyết yên trong tay cầm phong thư. Tuyết Yên hành lễ:

- Chủ nhân. HDC sai người đưa thứ tới hẹn ngài mười ngày sau gặp mặt và ba tháng sau tỷ thí.

Nàng âm trầm dừng hành động của mình lại, trước tiếp cầm phong thư vo nát thành bột. tử Tâm thấy vậy liền ra ngoài bùng trả. Phi tay xong, nói ngắn gọn với Tuyết yên:

- Trở về báo họ vẫn làm việc như mọi khi. Đến hẹn thì hôm trước tìm ta. Còn nữa, báo Hắc Long cùng Vũ Yên tới phủ gặp ta. Không có việc gì nữa thì về đi.

Tuyết Yên lại một lần nữa đem mệnh lệnh của nàng về HẢĐ. Tử Tâm lấy trà rồi hốt hải chạy vào:

- Chủ nhân. Bá phụ sai nha hoàn tới nhắn người nghỉ sớm để mai theo người vào cung diện thánh.

- Biết rồi, biết rồi....

Nàng than vãn không ngừng. Tối đến, Hắc Long Vũ Yên tới. Nàng dặn họ ngày mai theo nàng cùng Tử Tâm vào cung. Họ một hai vâng lời rồi về phòng nghỉ ngơi.

Hôm sau....

Nàng lúc này một thân váy dài nguyệt sắc (trắng ngà) nhìn nhẹ nhàng phiêu phiêu, thắt lưng buộc chặt eo nhỏ, càng thêm vẻ mảnh mai, tóc đen giống như tơ lụa dài lỏng lảnh nhiều điểm sáng bóng, vừa thấy chỉ biết chất tóc rất tốt. Mặt trái xoan tiêu chuẩn, mi hình lá liễu thon dài, một đôi mắt phương, khỏe mắt hơi hơi nhọn, độ cong cầu xuất mẽ người, mà ánh mắt ngập nước giống như một dòng suối, phản chiếu ánh sáng lỏng lảnh, tựa hồ có một hình ảnh khác, khỏe mắt có một nốt ruồi son khiến nàng tẩn ra một loại phong tình đặc biệt. Trang sức có nhưng nàng không dùng nhiều. Tóc cài một đôi lưu ly trâm trắng tinh khiết, đằng sau còn có dải lụa màu trắng ; thắt lưng có gài ngọc bội tùy thân, đôi bông tai phý thủy và một chiếc vòng ngọc bích.Cả người đều có vẻ thanh lệ thoát tục. Tử Tâm vận hồng y, Vũ Yên vận thanh y ; cả hai nàng tóc đen ngang lưng được búi gọn bằng trâm ngọc bích, thắt lưng cũng có ngọc bội tùy thân mà nàng [HHNV] tặng. Riêng Hắc Long một thân hắc y, đôi đồng tử màu tím hiện vẻ lạnh lẽo, như hổ sau không đáy khiến không ai dám nhìn thẳng. Bốn con người, bốn y phục,bốn khí thế khác nhau nhưng lại là sự hòa hợp không tan. Hàn Thanh thấy nữ nhi tới thì không khỏi ngạc nhiên. Tướng quân phủ gồm hai xe ngựa. Một cho ông [HT] và một cho nàng.

Hoàng cung

.....

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

[Hoàng cung]

Hoàng cung không cho phép xe ngựa đi vào nên xe đành dừng lại ở ngoài cổng. Bước xuống xe, nàng cũng không ngạc nhiên lắm cảnh này. Xe ngựa dừng trước cổng, hàng người tập nập nối nhau vào cảnh cửa rộng lớn đó. Thân là người Trung Hoa, nàng đương nhiên biết hoàng cung là một nơi xa hoa, lộng lẫy nhưng cũng là cái lồng bằng vàng giam giữ tuổi thanh xuân của bao thiếu nữ. Thân thờ xong, nàng cùng phụ thân và nhóm người Hắc Long đi vào. Đặt chân qua cánh cổng đó là một tòa điện nguy nga. Kiến trúc cũng không khác Tử Cấm Thành ở Trung Quốc bao nhiêu. các mái nhà / điện ở đâu đều lợp bằng ngói lưu ly, tường sơn màu đỏ. Ông [HT] thấy con gái lần đầu vào hoàng cung mà vẫn bình tĩnh, sắc mặt không đổi. Ông lấy làm tự hào. Còn nhóm người Hắc Long, từ khi theo nàng thì bọn hắn được học làm một sát thủ thì điều cơ bản là không được để lộ biểu cảm ra ngoài ; mọi thứ đều dùng tâm, mắt quan sát và đánh giá. Nên đương nhiên cũng không có biểu hiện gì.

Đi một đoạn dài, hành lang, con đường trong hoàng cung thường quanh co, uốn khúc, tương đối nhiều cây. Điều này nàng biết nhưng trong lòng không khỏi thầm hỏi thăm mười mấy đời tổ tông của kẻ tạo nên hoàng cung. Trước mặt phụ thân nàng là một thái giám dẫn đường. Nàng lên tiếng hỏi:

- Vị công công này, người đưa chúng ta đi đâu vậy?

- Bẩm tiểu thư, yến hội được tổ chức tại Ngự Hoa Viên nên nô tài đưa mọi người tới đó.

Tiếng đáp ông ọ của thái giám làm nàng nói da gà, đồng thời gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

[Ngự Hoa Viên]

Không hổ là Ngự Uyển hoàng cung. Cảnh quan không tẻ. Diện tích rộng lớn, ở giữa là hồ. Thịnh thoàng có các mòm đá được bày biện trong sân. Chậu hoa cây cảnh chăm sóc tỷ mỉ, cắt tỉa kỳ công. Lòng thầm đáng giá. Phụ thân nàng vừa xuất hiện lên có vài ba lão quan, tướng quân trong triêu^u lập tức chào hỏi ríu rít. Nàng hỏi nhỏ phụ thân, xin phép ông đi dạo quanh đây. Ông gật đầu đồng ý. Bắt đầu đi dạo, tay cầm tiêu mà sư phụ tặng, đem quay quay thì ánh mắt dừng trên một nhóm người. Không là ai khác, chính là bốn vị sư huynh / tỷ của nàng. Bất giác ánh mắt nhìn chăm chăm, cả bốn người đó quay lưng lại xem ai nhìn họ thì ngạc nhiên xen vui vẻ. Nói lời xin lỗi với nhóm người đang cùng nói chuyện, họ đi thẳng về phía nàng. Nhóm Lăng Hiên lên tiếng trước:

- Sư muội hảo! Sao tự dưng hôm nay vào cung vậy?

- Sư huynh / tỷ hảo. Ta là bị ép vào cung a. Nghe nói yến tiệc tổ chức cho ai đó hạ sư huynh?

- Unk. Đó là Mặc Thân Vương. Đệ đệ duy nhất của hoàng thượng, cũng là chiến thần của Thiên Hòa quốc ta.

Nàng đối đáp với họ một lúc thì kéo tay Tử Tâm lên trước:

- Giới thiệu với mọi người. Nàng là Tử Tâm, người mới của muội. Sau này nếu không tìm được muội ở phủ thì có thể tìm nàng nha.

- Tử Tâm cô nương hảo.

Nhóm Lăng Hiên chào hỏi Tử Tâm, cô nàng đáp lễ. Bọn họ đang nói chuyện vui vẻ thì từ đâu nhẩy ra một cô nàng danh đá, chanh chua xen vào ;

- Hiên ca ca! Thanh ca ca! Muội tìm hai người lâu như lắm rồi!

p/s: chào mọi người. Chiều hảo a.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33

Tiếng nói đó thành công thu hút sự chú ý của nàng cùng hai vị sư tỷ. Đồng Phương Yến Oanh cùng Đồng PHương Như tuy không phải tiểu thư nhà quan nhưng là tiểu thư gia tộc lớn nên được mời tham gia yến tiệc. Hai nàng đồng thời cùng nhìn về phía Lăng Hiên cùng Lăng Thanh. Lăng Hiên, Lăng Thanh thấy tình thế không ổn liền lên tiếng giải thích:

- Oanh Nhi, nàng ta với ta không quan hệ a > Đùng nhìn ta như vậy.

- Đúng đó, Như Nhi. Ta cũng không nhớ mình quên biết nàng ta đâu!!!

[Hai ông này cực kỳ sợ hai bà luôn á]

Ánh mắt của nàng cùng hai vị sư tỷ đều đánh giá cô gái đó. Nàng ta trên người mặc áo bích lục ngọc yên, cùng váy dài tán hoa thủy vụ lục thảo bách, và bích thủy bạc yên sa, càng làm tôn thêm vẻ mảnh khảnh, ngũ quan xinh xắn, hôm nay hiển nhiên đã chuẩn bị trang phục tỉ mỉ, thoát nhìn càng thêm động lòng người, một mái tóc dài búi thành búi tóc lưu thủy, tương xứng với bích lục trầm long lạnh óng ánh, không thể không thừa nhận đích thực là mỹ nhân. Nhận được ánh mắt của nhóm người nàng, cô nàng này cũng đánh giá. Nữ tử vận y phục bạch ngân kia vô cùng xinh đẹp, nếu để nói quốc sắc thiên hương thì không hề quá đáng. Còn hai nàng vận tử y cũng không hề thua kém nhưng thiếu đi sự thanh lệ thoát trần của nữ tử bạch ngân kia. Còn lại là hai nữ tử thanh y và hồng y, ánh mắt lạnh lẽo, không hề giao động. Á thăm hử lạnh một tiếng rồi, tiến tới chen ngang cuộc nói chuyện của nàng cùng sư huynh / tỷ:

- Hiên ca ca! Thanh ca ca! Muội tìm hai người mãi không thấy. Hóa ra là ở đây a! A... mấy vị đây là....

Lăng Hiên nhận được ánh mắt sắc bén của thê tử mình đành đứng cách xa nàng ta, ho khan vài tiếng, giới thiệu từng người:

- Vị này là sư muội của ta _ Hàn Huyết Nguyệt Vân, nữ nhi của Đại tướng quân, ngoại tôn nữ duy nhất của Độc Cô gia tộc. Đây là sư muội / đệ muội của ta _ Đồng Phương Như, nàng là nhị tiểu thư của Đồng Phương gia tộc. Còn đây là thê tử của ta _ Đồng Phương Yến Oanh, là đại tiểu thư của Đồng Phương gia tộc.

- Thê tử.... Đệ muội!!! Hai huynh có thê tử???

Nàng ta giật mình thốt lên. Nàng đứng nhìn, im lặng. Bỗng lên tiếng:

- Cho hỏi, cô nương từ đâu tới? Sao lại chen ngang cuộc nói chuyện của ta? Chúng ta quen nhau sao?

À ta vội lấy lại tư thế kiêu hãnh, vênh mặt tự đắc:

- Ta là nữ nhi của Tây quận vương! Ta không thèm chen ngang, ta chỉ muốn chào hỏi biểu huynh của ta thôi! Đương nhiên người không quen.

- Vậy sao? Đã thế chúng ta cáo từ. Cô nương đi thông thả. Sư huynh / tỷ, muội đi trước không phụ than lo lắng.

Nàng thần nhiên đáp, không hề để tâm đến á. Làm á tức giận, nói lớn tiếng:

- Người... người thế nào không để ta vào mắt. Ta là nữ nhi Tây quận vương đó!

Lăng Hiên trừng mắt với á:

- Muội thôi đi. Tốt nhất đừng đắc tội nàng. Nếu không ngay cả Tây quận vương cũng không cứu được muội đâu.

À bị mắng liền nín bặt. Nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm theo bóng lưng của nàng. Hận không thể chém nàng ra thành trăm mảnh.

- Hoàng thượng / Hoàng hậu giả đảo!

.....

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Nghe thấy tiếng hô của thái giám, mọi người trong Ngự Uyển đồng loạt quỳ xuống đất. Nàng trước nay chỉ quý thiên địa nhân sinh, chứ không quý trước kẻ nào. Bất đắc dĩ, nàng bắt đắc dĩ quỳ xuống nhưng trong lòng sớm đã đi hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà hoàng thượng rồi!

- Hoàng thượng vạn tuế! Hoàng hậu thiên tuế!

Lãnh Mặc Tử Hân một thân long bào, tóc búi gọn bằng một cây trâm đầu rồng bằng ngọc. Đôi mắt hiện vẻ lạnh lùng, cả người bao trùm khí thế của đế vương. Nàng âm thầm cảm thán. Cho dù là ở hiện đại thì mấy tổng thống và chủ tịch nước cũng không có khí thế này. Bên cạnh là Hoàng hậu. Đầu đội mũ phượng, một thân phượng bào bảy sắc, đôi mắt sáng long lanh, khí thế cũng không kém hẳn [LMTH]. Hân mang theo sự uy nghi đó ngồi lên ngai vàng, lên tiếng:

- Chúng ai khanh bình thân! Hôm nay là ngày Mặc Thân Vương hồi cung, các vị không cần khách sáo, coi như yến tiệc gia đình được rồi!

- Tạ hoàng thượng.

Mọi người đồng loạt đứng lên hành lễ rồi đi về chỗ ngồi đã được bày sẵn. Nàng đảo mắt qua một lượt thì cảm thán: " Mẹ nó, đây đâu phải là yến tiệc tây trần. Đây phải gọi là thanh lâu a. Mầu sắc như ong bướm, lóc bẹt, sặc sỡ, chói hết mắt lão nương rồi! ". Cùng lúc đó cũng có vài ba cô nàng để ý tới nàng và thảo luận to nhỏ:

- Đây, người có biết nàng là ai không? Ăn mặc thì qua loa, mặt không tý phấn lại không có nha hoàn. Ai mà lại hồ nháo như vậy chứ!

- Nói bé thôi. Người ta là thiên kim tiểu thư phủ đại tướng quân đó.

- Kệ nàng ta chứ. Ăn mặc không ra gì thì ở phủ đi. Đi ra ngoài làm gì cho mặt mặt a!

....

Mọi cuộc thảo luận đó nàng đều nghe thấy và đáp trả bằng ánh mắt khiêu khích:

- Liên quan người chắc? Ảnh hưởng người không? Đừng chọc vào bà đây, nếu không...

Mấy cô nàng thì thầm to nhỏ đó nhận được ánh mắt khiêu khích bèn tức đến mặt đỏ tía tai, nhưng không làm gì được. Tiếng thái giám lại vang lên một cách không báo trước:

- Mặc Thân Vương tới!

Bất ngờ là ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ xô vào nơi tiếng nói phát ra. Thân hình thon dài, lững yền đứng trên tường viện. Hân mặc cẩm bào màu trắng, không nhiễm một hạt bụi, màu trắng ấy dường như là màu tinh khiết nhất trên thế giới này. Tóc của hân đen như mực, rõ ràng đối lập với màu trắng của cẩm bào, nhưng lại có gì hòa hòa tựa như vốn là phải như thế. Lưng thẳng, bề nghệ tứ phương, khí chất tự tin nhưng không cao ngạo toát ra từ trong xương, cái khí chất vương giả, lạnh lùng làm người ta không dám lại gần. Nàng tự nhận nàng không phải loại người ham sắc, nhưng thuộc hạ của nàng cũng không phải nhân sắc tầm thường. Nàng thăm lắc đầu cảm thán: " Yêu nghiệt! Qua yêu nghiệt rồi đi! Với nhan sắc này có thể làm chết bao nhiêu trái tim thiếu nữ ngây thơ đây? ". Hân xuất hiện làm biết bao trái tim thiếu nữ nơi đây nhảy loạn lên, má ửng hồng, hướng mắt tới hân.

Hân đi tới trước mặt Lãnh Mặc Tử Hân và vị tâu tấu kế bên [bà họ Đông Phương, tên Phương Tuyết là biểu tỷ của ĐPYA và ĐPN]:

- Hoàng thượng vạn phúc! Hoàng tâu vạn phúc!

- Lão nhị bình thân. Về rồi là tốt. Tiệc hôm nay là huynh tổ chức đón đệ trở về hoàng cung. Nên đệ thoải mái đi.

- Tạ hoàng huynh.

p/s: chap tới nay hoặc ngày mai ra sẽ là lễ tuyển thê của anh nhà, cũng là lần chị nhà chuẩn bị hành anh nhà tới tập 1 Mn cùng đọc nha.

Huhu... it like quá. Má sắp cắt máy ko cho đăng chap nữa rồi!!!! Mn like mạnh lên a!

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Hân ung dung ngồi vào chỗ, nhưng ánh mắt lại luôn dán chặt trên người nàng. Phong Triệt và Phong Dạ luôn đứng sau hân. Cảm giác được ánh mắt của chủ tử có gì không đúng, Phong Dạ không nhận được thì thăm:

- Phong Triệt, ánh mắt đó của chủ tử là sao? Chẳng lẽ nữ chủ nhân của chúng ta ở trong số này?

- Sao ta biết. Mà có biết cũng không nói cho người! Tránh người nhiều chuyện rồi gay họa sang cho ta.

- Người...

Hân chỉ ngồi phì cười với hai người này. Tuy nói là huynh đệ ruột luôn lại là luôn đối đầu nhau a. Bất cùng ý kiến, bất chung đường. Một nóng một lạnh, một năng động một trầm tư! Haizz. Hân chỉ biết thờ dài, ai kêu bọn hân sinh ra đã vậy chứ!

Đang yên lành thưởng trà, thì đạo ý chỉ tuyển bổ:

- Hoàng thượng có lệnh: Mời các vị tiểu thư, thiên kim ở đây tham gia cuộc tuyển phi cho Mặc Thân Vương. Không ai được phép từ chối.

- Phụt....

Toàn bộ trà đang ngậm trong khoang miệng nàng thì một lần nữa trở về với đất mẹ. Đùa gì thế! Lão nương đi dự yến tiệc cũng phải tham gia sao? Con mẹ nó!

- Cuộc thi này có ba hạng mục:

+ Thứ nhất: Thi thơ: Với chủ đề tự do, thời gian trong vòng ba nén nhanh. Thi đàn: đàn một khúc tùy ý.

+ Thứ hai: Thi tỷ võ

+ Thứ ba: thi trò nghệ: chế biến một món ăn độc đáo. Thời gian là hai canh giờ.

- Nếu không có ai phản đối thì cuộc thi bắt đầu.

Tiếng thái giã thịt báo kết thúc thì là lúc tiếng trống vang lên. Nàng mang tâm trạng bất đắc dĩ tham gia. Nhưng khi nhận được vài ánh mắt không mấy hảo cảm kia liền đáp trả. Con mẹ nó! Có phải gần đây lão nương trở nên hiền quá không, đi đâu cũng là ánh mắt khinh bỉ. Được lắm. Hôm nay lão nương cho mấy người đẹp mặt!

Thơ với nàng hoàn toàn là chuyện nhỏ. Mọi người đều chọn một vị trí quanh hoa viên để lấy cảm hứng. Còn nàng thì ngồi cạnh bờ hồ. Vũ Lạc và TỬ Tâm theo sau với một ly trà và một đĩa bánh. Mọi tiểu thư đều chăm chú viết lên giấy thi nâng ung dung tựa trụ tài uổng trà thơm. Trong khi họ đang viết miệt mài thì nàng lại ngồi ăn điểm tâm một cách ngon lành, hóng gió với tâm trạng tốt cực điểm. Bà nín nhanh cháy hết, thời gian thu bài đến. Người chấm là bài là Vũ Lạc Niên _ Đoàn Thi công tử trên giang hồ cũng là thiên tài thi ca. Tổng cộng có mười bài thơ thông qua trong lần này. Lễ bộ tiểu thư với bài thơ về cảnh xuân:

" Dương liễu hoa thâm điều ngữ tri,

Họa đường thềm ánh mộ vân phi.

Khách lai bất vấn nhân gian sự,

Cộng ý lan can khán thúy vi."

[trích Tuyển tập thơ của Trần Nhân Tông]

Bài thứ hai của Lại Bộ tiểu thư nói đến Tết Nguyên Tiêu:

" Nguyên dạ không đình nguyệt mãn thiên,

Y y bất cái cự thuyền quyền.

Nhất thiên xuân hừng, thủy gia lạc,

Vạn lý Quỳnh Châu thử dạ viên.

Hồng Lĩnh vô gia huynh đệ tán,

Bạch đầu đa hận tuế thi thiên.

Cùng đồ liên nhữ dao tương kiến,

Hải giác thiên nhai tam thập niên. "

[trích thơ Nguyễn Du]

- --- Dải phân cách + thu nhận thời gian -----

Bài thứ chín của Hồ tiểu thư - Tiểu thư phủ tướng quân:

"Thủy lưu, hoa tạ, lưỡng vô tình,

Tổng tận đông phong quý Sô thành.

Hồ điệp mộng trung gia vạn lý,

Đỗ quyền chi thượng nguyệt tam ca.

Cổ viên thư động kinh niên tuyết,

Hoa phát xuân thời lưỡng mẫn sinh.

Tự thị bất quy, quy tiện đắc,

Ngủ hồ yên cảnh hữu thủy tranh?"

[trích thơ đường _ Xuân Tịch Lữ Thứ]

Bài thứ mười của Thiên kim phủ đại tướng quân:

" Lạc hoa lạc điệp lạc phân phân,

Tận nhật tư quân bất kiến quân.

Trường dục đoạn hề trường dục đoạn,

Lệ châu ngân thượng cánh thiềm ngân.

Ngã hữu nhất thôn tâm,

Vô nhân cộng ngã thuyết.

Nguyện phong xuy tán vân,

Tổ dử thiên biên nguyệt.

Huê cảm thượng cao lâu,

Lâu cao nguyệt hoa mẫn.

Tương tư vị tất chung,

Lệ trích cảm huyền đoạn.

Nhân đạo Tương giang thâm,

Vị đề tương tư bạn.

Giăng thâm chung hữu đề,

Tương tư vô biên ngân.

Ngã tại Tương giang đầu,

Quần tại Tương giang vĩ.

Tương tư bất tương kiến,

Đồng âm Tương giang thủy.

Mộng hồn phi bất đáo,

Sở khiếm duy nhất tử.

Nhập ngã tương tư môn,

Tri ngã tương tư khổ.

Trường tương tư hề, trường tương tư,

Trường tương tư hề, vô tận cực.

Tào tri như thử quả nhân tâm,

Hỏi bất đương sơ mặc tương thức. "

[Trích Trường tương tư _ Lương Ý Nương]

Đọc xong bài của nàng thì Hoàng hậu vỗ tay, đứng dậy khen ngợi

- Hay cho bốn câu " Trường tương tư hề, trường tương tư,

Trường tương tư hề, vô tận cực.

Tào tri như thử quả nhân tâm,

Hỏi bất đương sơ mặc tương thức " này. Rất hay.

Chỉ với mấy câu này của Hoàng hậu đã làm cho nhiều ánh mắt nhìn nàng thêm ghen ghét. Nàng cười lạnh. Đã coi thường ta thì nên chấp nhận đi.

p/s: Tôi up phần còn lại ạ

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Thi thơ đã kết thúc. Tiếp theo là đàn. Mỗi người chọn một vị trí, một cây đàn cổ. Nhưng còn nàng? Vẫn ung dung thưởng trà, ăn điểm tâm. Mọi người vào vị trí thì nàng cùng với Từ Tâm và Vũ Lạc đem theo cây đàn ngồi cạnh bờ hồ lúc này. Nàng nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi mọi người tấu nhạc xong. Nàng mở mắt, một tay ôm cầm một tay gảy đàn. Một bài “ Luân hồi chi cảnh” được cất lên:

Mãi rơi xuống trong yếu hận luân hồi, tương tư kiếp

Chẳng lẽ vì phạm thiên mệnh

Khiến mỗi người một phương

Dung nhan nhợt nhạt như tuyết

Ánh mắt nhìn nhau lần cuối nhạt nhòa

Mọi mắt trông lên mình nguyệt

Xem một hồi tuyết

Lời thề vĩnh hằng bất diệt khắc sâu vào tim

Đau khổ chờ đợi tam thế tình duyên

Tất cả tâm nguyện đều như mây khói

Nước vong tình khó làm mất

Những tâm nguyện trong lòng

Vượt qua cỏ đao dài vạn lý hải vực

Tìm kiếm ranh giới luân hồi

Chuyển thế chỉ mặc kiếp sau thuận theo thiên ý

Dang tay nắm tay cùng vượt qua tất cả

Ánh đao xoẹt qua ánh mắt

Lưu lại dấu vết vĩnh không mờ nhạt

Tà dương chiếu rọi kí ức đầy huyết sắc

Ánh trăng chiếu không rõ mộng cảnh

Chỉ có kiếp sau vẫn tìm dấu chân người...(lặp lại đoạn đầu).

Từng người, từng người trong yến tiệc đều say xưa thưởng thức. Cho đến khi tiếng đàn kết thúc, Lãnh Mặc Từ Hàn đứng lên vỗ tay, vậy alf nói tiếp một tràng vỗ tay theo sau. Hần [LMTH] hướng Hoàng hậu nói:

- Nàng xem کیا Hoàng hậu. Thiên kim phủ Tướng quân cầm kỳ thi họa đều giỏi cả. Đáng khen. Đại tướng quân thật biết cách dạy con. Người đầu. Truyền ý chỉ của trẫm " Phong Hàn Huyết Nguyệt Văn _ Thiên kim phủ Đại tướng quân làm Tiểu Văn quận chúa, thường mười sắp vài lụa tiến cống, ba bộ trang sức tiến cống bằng ngọc, hai bộ y phục " Bạch Nguyệt và Huyết Văn ". Được tự do ra vào hoàng cung

- Vì thần / Thần nữ tạ ơn hoàng thượng.

Nàng bất đắc dĩ quý xuống lần hai. TRong lòng không khỏi bức tức.

Kể tiếp là tỷ võ. Lần này, chỉ có vài ba tiểu thư nhà tướng lên đài. Nàng cũng bị ép lên. Một cô nàng tầm mười bốn tuổi, mặt trái xoan,hai mắt long lanh, môi anh đào. Một thân hồng y, tóc búi gọn bằng bộ trâm phượng thùy. Đến trước mặt nàng, khẽ hỏi:

- Hàn Huệt cô nương! Ta họ Văn tên một chữ Tố, nữ nhi của Văn đô úy. Ta muốn mời cô nương chỉ giáo vài chiêu.

- Đã vậy, ta không khách khí.

Hai người đứng trên võ đài, Văn Tố kia tay cầm trường tiên dài cỡ hai mét, đoạn tay cầm có khắc một chữ Tố. Thấy nàng chưa lấy vũ khí, nàng ta bèn hỏi:

- Hàn Huệt cô nương, vũ khí của cô đâu?

- Vũ khí? Trong hoàng cung không phải không được phép mang đao kiếm vào sao? Để ta nhờ người đi lấy vậy. Hắc Long Tử Tâm Vũ Lạc! Ba người đi tìm cho ta một thanh kiếm tới đây.

Nàng khẽ thở dài nhưng trong tiếng thở dài đó là sự coi thường tuyệt đối với nàng kia. Đám người Hắc LOngrở lại, trên tay mỗi người cầm một thanh kiếm. Ba người lần lượt ném kiếm lên cho nàng và nói:

- Chủ nhân, thuộc hạ chỉ tìm được ba thanh kiếm. Hai thanh là lấy ở chỗ thuộc hạ Mặc Thân VƯơng, còn một thanh là lấy ở chỗ thuộc hạ của Hoàng thượng. Mong chủ nhân đừng tạm.

Kết thúc câu nói là một sự ngạc nhiên của mọi người. Ánh mắt của LMTH và hần đông loạt nhìn về phía thuộc hạ của mình. Phong Triệt, Phong Dạ và Dạ Thần [thuộc hạ của LMTH] đều bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ cùng khó tin, ngạc nhiên. Phải biết là bọn họ được mệnh danh là cao thủ của cao thủ đó! Vậy mà trong vòng hai ba giây ngắn ngủi đến một chút cũng không phát giác kiếm của mình biến mất! Thật mất mặt, quá là mất mặt! Nàng cười rồi xem xét ba thanh kiếm. Quyết định chọn thanh kiếm của Phong Triệt làm vũ khí. Trong tích tắc, hai thanh kiếm còn lại được trả lại chủ nhân của nó. Nếu không phải là họ phản ứng kịp thì họ đã đi trầu Diêm Vương rồi!

Văn Tố thấy vậy liền đỏ mặt hỏi lạnh. Nàng khẽ nói nhỏ nhưng ở đây đều là cao thủ võ công nên ai cũng nghe thấy:

- Ta sẽ cho cô biết việc thách đấu võ với ta có kết cục ra sao?

p/s: Chúc bạn một ngày 20/10 thật là ý nghĩa, vui tươi, ngập tràn hạnh phúc. Luôn bình an và may mắn trong cuộc sống.

Mong mn tiếp tục ủng hộ mk a. 20/10 vui về!

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Tay cầm trường kiếm, môi nở nụ cười. Tóc nàng không gió mà bay kết hợp với y phục màu trắng. Cảnh tượng này khiến nhiều người cảm thấy nàng là Cửu Thiên Huyền Nữ, không nhiễm bụi trần. Văn Tố thấy người một hồi rồi hoàn hồn, hướng trường tiên về phía nàng:

- Hàn Huệt cô nương, xin chỉ giáo!

Nói rồi, trường tiên hạ xuống mang theo tiếng rít, hướng thẳng về phía nàng. Nàng nở nụ cười, không một chút lùi bước,nhanh chóng di chuyển đến chỗ ngoài tầm sát thương, chớp nhoáng nắm lấy đầu kia của trường tiên, kéo nhẹ về phía mình rồi bất chợt buông tay. Nếu nói lực kéo của nàng là nhẹ thì phải nói là nhẹ đến lúc thả tay khiến người cầm đầu bên kia ngã đến chảy máu a!

- Bịch... phụt....

Vô Tố bị ngã đến thổ huyết, sắc mặt có chút tái nhợt. Lòng nghĩ: "Sao tốc độ của nàng lại nhanh vậy? "Không nghĩ nhiều Văn Tố tiếp tục đứng lên, nhìn nàng. Nàng muốn nhanh gọn kết thúc, kéo dài làm tốn thời gia a. Vận dụng tốc độ vốn có, nàng nhanh chóng di chuyển đến bên Văn Tố, chỉ để lại một cái bóng màu trắng lóe lên cho mọi người nhìn qua. Có người cảm thán:

- Tốc độ này là cái quái gì vậy? Đây còn là người không vậy?

Chưa đầy năm giây, trường kiếm của nàng khẽ sát lên cổ Văn Tố, giọng nói trong trẻo mà mang thêm chút sát khí vang lên trầm lạnh:

- Cô thua!

Văn Tố giật mình hoảng sợ. Tốc độ này là sao? Quá nhanh đi. Văn Tố vội lên tiếng:

- Cô nương thắng, quả thực là hào tốc độ.

Nàng thu kiếm để lại một nụ cười lạnh và một câu nói:

- Cảm ơn đã cho ta mượn trường kiếm.

Dứt câu, trường kiếm trong tay nàng lao vút về phía Phong Triệt. Nếu không phải bản nhanh tay nhanh mắt thì chắc chắn đã chết dưới kiếm này rồi! Lãnh Mặc Tử Thiên chợt nở nụ cười vui vẻ, lên tiếng với vị hoàng đế chưa kịp hoàn hồn kia:

- Hoàng huynh, nên kết thúc rồi. Người đệ chọn là Hàn Huệt Nguyệt Văn!

- Choang... choang..

Đĩa điểm tâm và tách trà mà Vũ Lạc cùng Tử Tam háo háo chuẩn bị cho nàng giờ đã nằm trọn với mẹ đất. Về mặt ngạc nhiên, miệng chữ "O " của hai nàng có thể đứt vừa một quả trứng gà. Hắc Long lại khác, bản đã quen với tính chủ nhân rồi. Nếu nàng nói không thì cho dù cả hoàng đế chưa chắc bắt được nàng nói có. Nàng âm thầm cười nham hiểm, giọng nói vang lên:

- Nếu ngài chịu được khảo nghiệm của ta thì ta đồng ý. Bất quá nếu không chịu được thì... hehe....

- Được!

Mọi người ngoại trừ đám người Hắc Long còn bình tĩnh ra thì không một ai biết họ đang nói gì. Ba người Hắc Long cảm thán, thì thào:

- Đáng thương cho Mặc Thân VƯơng này. Đẹp trai như vậy, lại còn là chiến thần nữa mà rơi vào tay của chủ nhân. Bản mà không bị hành hạ đến sống dở chết dở chúng ta nên đổi tên a.!

Hắc Long và Tử Tâm đi đến chỗ Phong Triệt Phong Dạ vỗ vai, tỏ vẻ thông cảm:

- Bảo chủ từ của các người nên rút lui đi. Nếu không thì nhất định được nửa cái mạng mang về thôi! Bọn ta chia buồn.

Phong Dạ, Phong Triệt, bản và nàng trên đầu vẽ nên một hàng hắc tuyến.

- Ta đối xử với hai người như nào mà ngày qua ngày đi nói xấu ta vậy?

- Có ai như họ không? Không tiếp tay cho chủ nhân mình ngược lại còn đi khuyên đối thủ từ bỏ?

- Ta đây cũng muốn thử xem thủ đoạn của nàng có bao nhiêu a!

Suy nghĩ của bốn người chợt lóe ra. Yếu điểm kết thúc, mọi người rời hoàng cung. Về mặt như mắt vàng của vài cô tiểu thư làm cho không khí có phần u buồn. Nàng thì khác, thử hết điểm tâm của hoàng cung, thưởng thức trà ngon nên tâm trạng có thể nói là vui vẻ tẹt độ.

p/s: Chúc các bạn một ngày đầu tuần đầy vui vẻ, làm việc và học tập đầy hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Chưa đầy năm ngày, thánh chỉ ban hôn rơi xuống Tướng quân phủ, khiến phủ náo loạn như gặp giặc. Còn nàng thì vui vẻ ngồi với đồng thảo được trước mặt trong mặt thất. Từ Tâm cũng Vũ Lạc thì bởi nàng chế độc. Không nhin được tỏ mỏ, Vũ Lạc và Từ Tâm lên tiếng:

- Chủ nhân, ngài chế nhiều độc được như vậy để làm gì? Đạo này cũng đâu có ai không biết điều chọc vào ngài đâu?

- Còn không phải cái tên Mặc Thân Vương kia sao?

Ý thức được câu nói của mình, VŨ Lạc giật mình, đưa mắt về phía Từ Tâm giọng ấp úng:

- Không phải chứ chủ nhân. Ngài định... hạ độc... hần thật hả?

- Chủ nhân, chúng ta biết ngài phúc hắc rồi. Nhưng ngài nên chữa cho người khác chút mặt mũi chứ! Ít nhiều người ta cũng là Thân Vương a!

Hắc Long đứng tựa lưng vào cánh cửa mặt thất, giọng mang theo sự bất đắc dĩ. Hần còn không hiểu chủ nhân sao? Nàng cảm lộ độc được vừa bảo chế, quơ quơ trước mặt Vũ Lạc, giọng nói mang theo sự vui vẻ:

- Cái này không trách ta nha. Tất cả tại hần. Là Thân Vương thì to tác lắm sao? Thì được khổng chế chuyện yêu đương, chuyện phu thê của người khác sao? Hừ! Muốn ta lấy hần sao? Dội vài kiếp nữa đi! Haha... Tội nay có kịch hay rồi >...<

Nàng là ai? Là thiên tài thế kỷ XXI sẽ không có tư tưởng cổ hủ như vậy. Đối với nàng, phu thê phải dựa trên tình yêu. Không phải dựa vào gia thế, càng không dựa vào nhan sắc. Với nàng " Một đời một kiếp một đời nhân " mới là quan trọng. Mà nam nhân cổ đại đều tam thê tứ thiếp, nàng không bao giờ chia sẻ phu quân với bất kỳ ai.

[Thân Vương Phủ]

Thân vương phủ ở Thiên Hóa quốc là nơi xa hao chỉ đứng sau tẩm cung của hoàng đế. Vì thế, mọi người có thể thấy hoàng đế chiều vị đệ đệ này của mình ra sai rồi ha. Trong vương phủ có hai nơi xa hoa nhất là Lưu Ly điện và Từ Thiên điện. hai nơi này đều dành cho vương gia và vương phi. Lãnh Mặc Từ Thiên ở Từ Thiên điện. Bên trong Từ Thiên là một nam nhân ngao nghể mà đứng, một thân áo trắng lại càng hiện lộ rõ khí chất phi phàm, tằm lưng mảnh khảnh,có vóc dáng kiều ngao, một mái tóc đen được buộc lên một cách đơn giản, lộ ra vẻ tùy ý nhưng lại đẹp đến phát bực, sắc mặt lạnh nhạt ngao nghể, toàn thân tỏa ra một loại hấp dẫn chết người. Một tay nâng tách trà, đôi mắt nhìn ra phía của sở.

Nàng lên vào vương phủ một cách rất tự nhiên. Lấy võ công cũng như tài ẩn nấp, quan sát trong bóng tối của nàng thì ngay cả đến hần cũng không địch lại. Lạnh quanh một hồi nàng mới dò được phòng của hần. Nàng thầm mắng: " Mẹ nó, cái vương phủ này sao còn khó đi hơn cả hoàng cung vậy? Lòng vòng, một chết lão nương rồi! "

Nàng đứng ngoài cửa, hần bắt giác biết được nàng sẽ đến nhưng sẽ không nghĩ nhanh như vậy. Hần lên tiếng:

- Đã đến rồi thì vào đi, kéo trời lạnh.

Nàng rùng mình trước câu nói của hần. Cũng không khỏi ngạc nhiên sao hần biết nàng sẽ đến. Không ngại ngần, nàng mở cửa, đi vào. Một làn gió trào vào căn phòng đó. Bất giác mang theo mùi hương trên người nàng làm cho hần vui vẻ.

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 39

Nàng tùy tiện tìm một chiếc ghế ngồi, hần vẫn đưa lưng về phía nàng, mở miệng:

- Không biết nương tử tương lai đến vương phủ của vị phu làm gì? Thẩm vị phu / vương phủ?

Khóc miệng nàng giật giật, phản bác lời hần:

- Từ khi nào lão nương trở thành nương tử của người vậy?

- Từ hôm qua a! Không đúng, mà phải là từ hôm tổ chức yến tiệc.

- Hừ... Ta đến đây là muốn khảo nghiệm người a!

Kết thúc một cuộc trò chuyện, tay nàng chợt lóe ngân quang thẳng về phía hần. Hần thấy có cảm giác lạnh sau gáy liền phát nhẹ ống tay áo đã cần được ngâm chăm của nàng. [ống tay y phục cổ đại thường dài và rộng nên có thể cảm được một số loại ám khí]. Ánh mắt của nàng bắt đầu lan tỏa sát khí. Tay rút đoản đao bên hông, di chuyển với tốc độ cực nhanh đến trước mặt hần, kẻ đoản đao và cổ, giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Hủy _ Thánh _ Chi!

- Nàng đây là ám sát vị phu sao?

Hần không để tâm tới lời nàng nói, mà chỉ chăm chú nhìn vào đôi mắt đen láy, sâu vô thăm kìa thôi. Nàng tức giận, hần giọng nhắc lại ba từ vừa nói:

_ Hủy _ Thánh _ Chi!

Hần nghiêng người, đẩy r tay nàng ra khỏi cổ, thuận tiện lấy đoản đao, giọng nói mang vẻ không vui cất lên:

- Nữ nhân không đụng đao kiếm. Lần sau vị phu sẽ tìm vũ khí mới hơn, đẹp hơn, tốt hơn cho nàng.

Nàng thầm hừ lạnh. Con người này thật quái quỷ. Nói gì cũng không để ý, nàng đưa tay vào tay áo chuẩn bị lấy lộ độc được bảo chế lúc chiều ra sử dụng, thì bất được một bàn tay to đang nắm chặt lấy tay nàng. Đó là tay hần. Bàn tay to, ngón tay thon dài đang nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng. Nàng giật mình muốn thu tay lại, nhưng phát hiện hần dùng lực quá mạnh. Hần khẽ cúi đầu vào vai nàng, miệng thì thấm vào tai nàng:

- Làm nương tử ta nhé, Văn Nhi!

Nàng ngo ngắc mà quên mất hần vẫn đang nắm tay nàng. Giọng nói của hần lúc này thật trầm lặng, thật ấm áp. Hoàn toàn khác với lúc ở yến tiệc. Nàng hoàn hồn, miệng thốt lên:

- Người cầu hôn ta???

p/s: anh này hết thuốc chữa r. Sắp bắt đầu cuộc hành trình phá hoại hoàng cung của chị nhà, mà người dọn dẹp lại là anh nhà. MN hóng nào!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 40

Mới hần nhếch lên một chút, nở nụ cười thì thắm vào tai nàng

- Có thể coi là vậy đi. Vậy nàng đồng ý không?

Nàng nghe vậy liền lăm vào trạng thái mất hồn. Giọng hần tuyệt đối tuyệt đối ngọt mang theo sự ấm áp. Nàng chợt giật mình, vội vàng đẩy hần ra xa, hai má có hai rặng mây hồng hồng, ho khan nói:

- Nếu ta nói người chỉ có thể lấy ta làm vợ. Một đời một kiếp chỉ có ta người có chịu không? Nếu ta nói ta chỉ cần một tình yêu chân thành, chỉ cần " Một đời một kiếp một đời nhân " người có đồng ý không? Nếu như....

- Ta đồng ý. Bất kể nàng đưa ra điều kiện gì ta đều đồng ý. Bất kể nàng bắt ta làm gì, ta cũng nguyện làm. Ta chỉ cần một câu đồng ý của nàng thôi. Chỉ cần nói gật đầu, cho dù ngao du Tứ Hải, náo loạn hoàng cung, xông pha giang hồ ta đều nguyện ý. Vì nơi đó có nàng!

Nàng chưa nói hết câu thì hần chen vào. Một câu nói " Ta đồng ý.. " vang bên tai nàng, làm nàng không dám tin. Một nam nhân mới gặp mình không lâu, có thể nói là vài canh giờ trong yến tiệc mà có thể hứa với nàng những điều này? Có thể tin không? Nàng lắc đầu, lại hỏi hần:

- Vì sao muốn lấy ta? Chúng ta rõ ràng chưa hề gặp mặt cũng không quen biết, lại càng không phải thanh mai trúc mã hồi bé? Ta cần một câu trả lời thật lòng!

Hần nhìn nàng, ngắm nàng, mở miệng:

- Không phải, chúng ta từng gặp nhau. Nhưng nàng không để ý. Khi đó ta thấy nàng ở LHD, thấy nàng ở căn nhà trúc đơn sơ trên núi. Ta còn thấy nàng khóc. Lần đầu nhìn thấy nàng, ta như thấy được chính mình. Chúng ta cùng chìm sau trong sự cô độc, lạnh lẽo, nên ta quyết định nàng sẽ là người đi cùng ta đến hết đời. Lúc thấy nàng khóc, tìm ta như thất lại, rất đau! Rất đau, nàng hiểu không???

Từng câu nói của hần như khắc sâu vào tim nàng. Từng chữ từng chữ làm nàng cảm động. Chưa một ai thấy nàng khóc, cũng chưa một ai từng đau lòng vì nàng. Nàng gạt qua suy nghĩ đó, liền nhấn mạnh với hần một câu:

- Nếu muốn làm phu quân ta, người _ Lãnh Mặc Từ Thiên có dám uống viên độc đan này không? Ta cảnh cáo người trước là thuốc này chưa hề có thuốc giải. Uống hay không là ở người, ta không ép. Ba ngày sau ta sẽ đến. Cáo từ.

Nói rồi, nàng ném lại cho hần lọ độc đan hồi chiêu bảo chế. Mới đầu, nàng muốn giết hần để hạ giận. Nhưng khi nghe hần trả lời từng câu hỏi của mình, nàng liền buông xuôi, chỉ ném lại độc đan. Nàng cho hần cơ hội cũng như cho chính bản thân nàng một cơ hội.

Hần nhìn bóng lưng nàng lạnh lẽo bước ra khỏi cửa phòng. Lại nhìn lọ độc đan ở trên bàn. Nàng thể là cho hần một cơ hội thứ? Độc đan? Cho dù là nàng đưa cô độc hần cũng sẽ uống. Vì được ở bên nàng, sánh bước cùng nàng, hần không sợ. Cho dù đó là chết! Điều này không ai có thể thay đổi. Ngón tay khẽ mở nắm lọ, lấy một viên độc đan đưa vào miệng chậm rãi nuốt xuống. Hần mỉm cười thảo mãn!!!!

p/s: Xin lỗi nm vì ra muộn a. Gửi anh chị nhà chút ngược cho đôi không khí!

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Độc đan này là nàng bảo chế từ vô số loại độc tương sinh tương khắc, lại bỏ thêm độc rắn. Nàng còn bỏ thêm đoạn trường thảo, hoa tử đằng và tử huyết thảo. Nàng một khi chế độc thì rất ít khi chế thuốc giải. Nhưng chẳng hiểu làm sao, nàng lo cho hần sẽ uống. Một mạch chạy vào mặt thất. Thấy chủ nhân về đem theo nét mặt đượm buồn, Vũ Lạc cùng Từ Tâm cũng không quấy rầy. Họ cùng Hắc Long về Từ Văn Sơn. Nàng nguyên cả một buổi sáng ngồi đọc hết mấy cuốn nguyên cứu độc đan của sư phụ mà cũng không tra ra thảo dược tương khắc của ba loại kia. Nàng mới nghĩ: " Độc của ta bảo chế, ít nhất cũng mất một đến hai ngày mới phát tác, nhưng một khi phát tác thì chỉ duy trì được ba ngày. Sau ba ngày không có thuốc giải thì đi báo cáo Diêm Vương rằng hết tuổi thọ đi. " Nàng liền vội ra khỏi mặt thất, vận khinh công một mạch tới chỗ sư phụ ở. Vào căn nhà trúc, nàng gọi to:

- Hai lão nhân gia, đồ nhi tới thăm hai người đây!

- Nha đầu tới đó à, vào đi vào đi.

Tiếng Yên lão vọng ra mang theo sự vui mừng. Nàng nhanh chóng mở cửa, vội vàng lao vào uống chén trà trên bàn. Thấy hành động của nàng, Tiêu lão vội lên tiếng:

- Nha đầu, uống từ từ thôi, kéo sặc đấy. Lón từng đấy rồi mà còn như vậy, không biết sau này còn ai dám lấy người không đây?

- Phụt... khụ... khụ...

Nàng phun toàn bộ ngụm trà vừa rồi ra mặt đất, lại còn ho sặc sụa. Yên lão vội đưa nàng chiếc khăn tay, vỗ vỗ lưng:

- Ấy da, bao nhiêu tuổi rồi còn hấp tấp như vậy.

- Còn không phải do hai người sao?

Nàng vừa ho vừa đáp lại. Vội nghĩ đến chính sự, liền hướng Tiêu lão trao đổi:

- Tiêu lão, người giúp đồ nhi tìm thảo dược tương khắc với Đoạn trường thảo, hoa tử đằng và tử huyết thảo đi. Đồ nhi tìm mãi không thấy.

- Để thôi, nó nằm ngay trong cuốn lần trước ta đưa cho con đó. Trang hai mươi lăm. Mà...

- Đồ nhi tạ sự phụ chỉ điểm. COn còn có việc, lần sau đêm lễ vật tới cho hai người.

Nàng vận khinh công nhanh nhất có thể vào mặt thất.

[Thân Vương Phủ]

Hần uống độc đan nàng đưa cho đã gần được một ngày mà không thấy phát tác [#kerz: anh muốn độc phát tác nhanh vậy á]. Nghi ngờ nàng gạt hần, lóc lên chút tức giận. Phong Triệt luôn ở gần hần trong hôm nay. Sao cứ cảm giác chủ tử bị gì á? Suy nghĩ chợt lóe, thấy sắc mặt chủ tử có vấn đề liền hỏi:

- Chủ tử, sao sắc mặt ngài kém vậy? Có cần thuộc hạ tìm Xích Tâm không?

- Không cần, chắc do ta ăn uống không hợp thói. Nếu không có gì thì lui đi, ta muốn nghỉ ngơi!

Giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ khiến Phong Triệt cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng không dám lên tiếng. Liền ra ngoài. Hần ở trong phòng phun ra một ngụm máu tươi. Tay lau nhẹ vết máu trên miệng, lòng cười, khẽ nói:

- Xem ra, tiểu nương tử của ta ra tay rất độc. Dù độc đi!

p/s: Chào mn,nk là Kerz sẽ thay tác giả up truyện trong vài chương tới. Mong mn ủng hộ nha!

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Ngày thứ hai, hần bắt đầu cảm nhận được những cơn đau liên miên, tâm trí mê man. Rồi những cơn ho ra máu, sắc mặt hần đã đạt đến cực điểm. Hần ra lệnh cho bọn người Phong Triệt không được quấy rầy hần nghỉ ngơi. Bọn họ cũng không dám không nghe. Thời gian độc tái phát ngày càng nhanh. Lần trước là bốn - năm canh giờ, lần này chỉ còn ba - ba canh giờ thôi. Hần không nghĩ ngờ những gì nàng nói, nhưng hần lại hoài nghi bản thân hần không đủ khả năng chống cự tới lúc nàng trở lại lần thứ hai. Cứ thế, hần lằm vào hôn mê.

Nàng ở mặt thất thì càng lúc càng vội. Nàng dám chắc nếu hần uống độc đan đó thì giờ độc đã phát tác rồi. Tự dung lòng nàng như lửa đốt. Gọi Từ Tâm, Hắc Long, Vũ Yên vào mặt thất, căn dặn vài câu rồi kéo họ tới vương phủ.

Bọn người Phong Triệt đứng ở cửa phòng hần mà không dám vào. Lệnh của chủ tử bọn họ không dám cãi, chỉ đành nghe lệnh. Nhưng mãi đến trưa vẫn không thấy chủ tử ra dùng bữa, bọn họ gọi nhau tới nhưng vẫn chần chừ không ai gõ cửa. Bầu không khí đang căng thẳng bỗng một tiếng nói đánh tan ý thức của họ:

- Chủ tử nhà các người đâu? Hần có gì khác biệt không? Hần đâu rồi?

- Sao cô nương lại vào được trong phủ? Tự tiện như vậy là không đúng đâu?

Xích Tâm lên tiếng. Nghe Phong Triệt nói đây là nữ chủ nhân tương lai của bọn họ. Nàng muốn xem xem nữ chủ nhân này có gì khác biệt so với người khác đây!!

-

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Câu trả lời của Xích Tâm khiến nàng tức giận nhưng chỉ lóe qua đáy mắt. Nàng cảm thấy nàng ta nói đúng, nàng đâu phải người trong vương phủ? Cùng đâu là gì đối với họ? Cùng lắm chỉ là người lạ! Cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đẩy cửa phòng đối diện. Sờ đi nàng làm vậy là nàng có cảm giác hơi thờ của người trong phòng đang rất yếu. Khả năng hần uống độc đan mà nàng đưa cho là rất cao. Không kịp nghỉ ngơi nhiều, lao thẳng vào giường. Một nam nhân trẻ nằm thẳng tắp, cảm phục hoa lệ ngay ngắn chỉnh tề, khuôn mặt tuấn mỹ tà tử, hai mắt khép chặt, lông mi buông xuống, khuôn mặt tuấn tử nay đã tái nhợt, mũi cao thẳng, đôi môi thâm tím. Đây là biểu hiện trúng độc. Rất rõ ràng. Bọn người Phong Triệt thấy nàng làm vậy cũng không kịp ngăn cản. Bước vào phòng chủ tử thì chỉ thấy hần nằm bất động. Xích Tâm lại gần hần, bắt mạch. Bắt giác lùi về phía sau vài bước, sắc mặt nàng ta càng ngày càng tái mét. Phong Triệt phát hiện ra điều bất thường, lên tiếng hỏi Xích Tâm:

- Xích Tâm, chủ tử làm sao?

- Chủ.. từ... trúng độc! Ba ngày sau nếu không cứu chữa thì sẽ chết!

Giọng Xích Tâm hơi run, Phong Triệt cùng mọi người đều ngạc nhiên, sững sờ [đương nhiên trừ chị nhà]. Nàng lắc đầu, lắc đầu liên tục. Miệng lảm bảm:

- Không đâu, hần không ngộ độc đâu! Hần sẽ không ngộ độc đến nỗi uống nó đâu! Không thể nào! Không thể nào...

Tâm trạng của nàng làm bọn người Hắc Long kinh ngạc. Chủ nhân của bọn hần chưa bao giờ mất bình tĩnh, chưa bao giờ. Ngay cả khi phụ thân nàng gặp nạn. Đây là lần đầu tiên bọn hần thấy nàng thất thần như vậy.

Lấy lại sự bình tĩnh, Phong Triệt lên tiếng đuổi khách [chỉ nàng và thuộc hạ của nàng]

- Cô nương! Vương gia xảy ra chuyện, thứ lỗi không thể tiếp đón! Thỉnh cô nương về!

- Hắc Long Hắc Liên! Hai người về LHD mang ngân châm của ta tới đây. Huyết Vũ, Vũ Yên đi đến chỗ sư phụ ta lấy vài dược thảo qua đây, nhớ là chúng phải tương sinh tương khắc. Từ Tâm, Huyết Ảnh đi tìm ba vị thảo dược mà hôm qua ta cho các người xem qua. Còn lại Từ Thần, Tuyết Yên thì ở lại đây. Mọi người đi làm việc đi.

Nàng đi đến chỗ hần chẩn mạch. Không nghĩ ngờ gì nữa, hần đã uống độc đan của nàng đưa. Mà còn vận công áp chế độc. Nàng bỏ qua ánh mắt của đám người Phong Triệt. Xích Tâm lên tiếng:

- Thỉnh cô nương tự trọng. Vương phủ chúng tôi hôm nay không tiếp khách mời về cho. Còn nữa....

- Muốn hần sống thì trả lời ta. Hần như vậy bao lâu? Các người không ai biết hần trúng độc?

Im lặng..

Tuyết đối im lặng..

- Hôm qua chủ tử kêu mệt mới liền đóng cửa cho tới hôm nay. Bọn ta muốn gọi Xích Tâm kiểm tra nhưng chủ tử không cho. Cho đến hôm nay, cô nương đi mới thì bọn ta mới biết sự tình như vậy.

Phong Triệt thở một hơi dài rồi nói ngắn gọn cho nàng. Nàng vội vàng lật dưới gối của hần thì phát hiện đây là lọ dược độc đan của nàng. Xích Tố thấy nàng cầm lên một chiếc lọ liền lao tới cầm lấy đưa Xích Tâm. Xích Tâm xem qua, sắc mặt lại càng tái nhợt, giọng thêm run:

- Độc này ta chưa hề thấy xuất hiện ở trong giang hồ. Và lại cách phối độc vô cùng tinh xảo và ngoan độc.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Tuyết Yên khinh thường lên tiếng:

- Đương nhiên là chưa từng xuất hiện rồi. Nếu các người mà thấy nó ở trên giang hồ thì bọn ta cam chịu cúi đầu lạy ba lạy với các người nha!

- Người.... người đừng khinh người quá đáng!!!

Phong Dạ vốn nóng nảy, lên tiếng quát lớn. Tự dung bọn họ có cảm giác bầu không khí này, nhiệt độ quanh đây đang giảm xuống không phanh. Tất cả ánh mắt đều dồn về phía nàng.

Lại im lặng

Lần này im lặng đến nghe rõ tiếng gió thổi ở hướng nào. Im lặng đến có thể nghe rõ tiếng tim đập, hơi thở của bọn họ.

Nàng bắt đầu tràn ra hơi thở trắng đầy huyết sắc. Sát khí cùng ánh mắt lạnh lẽo có thể giết người vô hình của nàng khiến họ im bật. Bầu không khí này khiến không ai dám thở mạnh. Một tiếng ho đã phá vỡ bầu không khí đó:

- KHụ khụ... khụ khụ..

Hần mờ mắt. Người đầu tiên hần nhìn thấy là nàng. Một bộ quần áo lụa trắng, bên ngoài là một tầng áo mỏng màu lam nhạt, một đôi chân ngọc được chiếc gầy trắng bọc lại, đầu tóc dùng một cây ngọc trâm phi thủy đơn giản vén lên, không thể nghĩ ngờ gì đã hiển lộ nên khuôn mặt tinh xảo. Hần nhắm mắt lại, giọng nói ảm áp khi nào đã thay bằng giọng nói yếu ớt:

- Nàng sẽ không đến đâu. Chưa tới ba ngày, nàng sẽ không đến. Ha, xem ra ta đã quá mong chờ rồi. Ta nhớ nàng đến nỗi đã sinh ra ảo giác luôn rồi!

Mọi người nghe thấy tiếng ho đều đồng nhất hướng về phía giường thấy hần đang lằm bằm. Nàng nhanh nhẹn tiến đến cạnh giường, kéo tay hần ở trong chăn ra ngoài bắt mạch. Trong lúc bắt mạch, nàng khẽ quát:

- Con người người có phải điên rồi không? Người biết rõ đó là độc, hơn nữa còn là độc không có thuốc giải, vậy mà vẫn uống. Rất cuộc đầu người bị ung nước hay bị đập đầu vô tường vậy hả? Người có biết quý trọng sinh mạng không hả? Mớ mắt ra trả lời ta. Đừng tưởng người bị bệnh mà ta có thể nịnh. Vì cái gì mà bỏ cả mạng sống chỉ vì một câu nói đó? Vì một người qua đường như ta, đáng không? Mớ mắt ra, trả lời ta. Vì sao?

Giọng nói của nàng càng lúc càng lớn, càng lúc càng đem theo sự phẫn nộ. Sát khí của nàng ngày một tăng, khiến mọi người trong căn phòng này không thể thờ nổi. Mà khi đó, giọng nói của nàng đã thức tỉnh hắn. Đã làm cho hắn biết đây không phải ảo giác, không phải mơ. Mà là sự thật. Nàng thức đến. Nàng quả thực đã đến. Hắn khẽ mở mắt. Một người con gái chưa từng để tâm đến hắn, chưa từng đồng ý với hắn điều gì, cũng chưa từng quen biết hắn lại đến đây. Hắn thật cao hứng, rất rất cao hứng. Hắn lăm lăm cổ gắng nói to:

- Ta nói rồi. Đó là vì nàng. Tất cả vì nàng thôi. Ta đã từng nói sẽ đồng ý với nàng tất cả những gì mà nàng yêu cầu. Chỉ cần nàng đồng ý lấy ta, đồng ý đi cùng ta đến hết đời. Chỉ cần nàng nguyện ý, ta sẽ thực hiện những gì nàng muốn. Cho dù đó là thử độc hay cổ độc đi chăng nữa. Tất cả là do ta nguyện ý.

Mấy câu nói này của hắn đều từng chữ khắc sâu vào tim nàng. Chỉ cần nàng nguyện ý.... Đó là vì nàng.... Vì nàng hắn cũng không cần tính mạng nữa sao? Vì nàng, hắn bắt chấp tất cả sao?.... Vì nàng, là vì nàng, là do nàng mà hắn như vậy? Là do nàng mà hắn phải đối mặt với thần chết? Tất cả là do nàng sao? Một loạt câu hỏi nổi lên trong lòng nàng. Nàng thất thần.

Bọn người Phong Triệt không hiểu gì về cuộc đối thoại đó. Nhưng còn Tuyệt Yên thì khác. Họ rất hiểu. Hơn nữa còn rất rất hiểu việc gì đang xảy ra. Nàng lên tiếng:

- Tuyệt Yên, người đưa họ ra ngoài rồi kể lại sự việc đi. Kể xong thì đưa họ vào đây. Nhớ kỹ, chỉ khi họ nghe hết mới cho vào. Rõ chưa?

- Rõ, thưa chủ nhân. Thỉnh các vị cùng bọn ta ra ngoài nghe đầu đuôi câu chuyện. Mong các vị bình tĩnh khi nghe.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Khi bọn họ đã rời khỏi, chỉ còn nàng và hắn. Hắn cố gượng dậy, dựa lưng vào thành giường. Ngắm nhìn nàng. Dù chỉ là nửa khuôn mặt, nhưng cũng khiến hắn dao động. Nàng bị ánh mắt của hắn làm cho hoàn hồn. Hai má có rạng mây hồng hồng ghé thăm. Hắn cười rồi lại ho:

- Nàng có thể đáng yêu được như vậy sao? Rõ ràng là người vừa nảy là lạnh lùng, đeo theo sát khí hùng hổ tiến vào mà. Giờ lại biến thành một cô nàng thẹn thùng là sao?

- Có sao? Người có tin ta cho người chết luôn không hả?

Nàng bắt đầu tức giận cùng bực mình vì hắn. Tên này bị trúng độc mà còn vui vẻ trêu đùa người khác sao?

Tiếng cửa lại lần nữa hé mở, nhưng được thay thế bằng một vài động tác có phần nhẹ nhàng hơn ban đầu. Ba người Phong Triệt, Xích Tử, Phong Ảnh bình tĩnh, nhưng vẫn mang theo sát khí, không hề có ý định thu lại. Còn lại ba người kia thì mang theo sự phẫn nộ, sát khí không có một chút kìm hãm nào mà cứ thế tuôn trào. Xích Tâm nói nóng, hét lớn trước mặt nàng:

- Có vì cái gì mà hạ độc chủ tử? Vì cái gì? Chủ tử chỉ vì muốn lấy cô sao? Ha, cô cũng quá coi trọng bản thân đi!

- Cô nương này xin ăn nói cẩn thận. Chủ nhân nhà ta cũng đã cảnh cáo rồi.

- Cảnh cáo rồi thì sao? Cũng không phải là vẫn hạ độc thủ đấy thôi.

- Là chủ nhân bọn ta cho chủ tử các người một cơ hội không uống. Nhưng là hắn tình nguyện uống đó thôi. Có trách thì trách chủ tử các người quá ngốc đi.

p/s: Tôi mk sẽ viết tiếp,, Do có việc đột suất nên ko thể viết nốt.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 46

Cuộc cãi vã cũng như lý luận của hai cô nàng Từ Tâm và Xích Tâm vang lên trong phòng. Nàng tức giận. Người bị bệnh không thích ồn ào. Nàng quát lớn:

- Các người có im hết đi cho ta không? Còn ai mở miệng nói một câu nữa là ta không dám đảm bảo hôm nay không sát sinh!

Hắn cũng mở miệng:

- Các người đi ra ngoài hết đi. Không ai được làm ồn ở đây. Khụ khụ...

Thấy hắn ho, nàng vội lấy khăn tay bên mình đưa cho hắn. Không khí lại rơi vào trầm lặng. Đám người Hắc Long được nàng sai đi giờ đã về. Hắc Long hắc Liên lên tiếng:

- Chủ nhân. Những thứ ngài yêu cầu đã có. Chỉ là.... còn thiếu ba vị được liệu kia thôi...

Nàng rơi vào trầm mặc. Lấy lại bình tĩnh chỉ vào đám người Phong Triệt, ngón tay thon dài, nhàn nhạt nói:

- Người là Phong Triệt? Người đưa người của người ra ngoài, theo đám người Hắc Long đi tìm thảo dược. Nếu muốn hắn còn sống vậy thì đi nhanh đi. Các người chỉ có Hai ngày nữa thôi. Cùng lắm thì ta kéo dài mạng sống cho hắn không quá một ngày.

- Thỉnh cô nương giúp chủ tử. Ôn nghĩa này, Phong TRIệt không bao giờ quên.

Phong Triệt cứu người hướng nàng hành lễ. Đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho đám người Xích Tâm lui ra. Nàng lạnh nhạt mở miệng:

- Hắc Liên! Muội về LHD cầm theo vài túi thơm tránh côn trùng độc. Nhớ là ở đem theo cuốn bị tịch hôm trước đi nữa.

- Vâng, chủ nhân!

Hắc Liên đáp ngắn gọn rồi ra ngoài.

Bên trong căn phòng của hắn được nàng xem xét kỹ. Không khí quá ngột ngạt, không thoáng đãng lại không có cây cối khiến căn phòng này u ám, không có ánh sáng. Nàng đứng đây, từ từ đi đến bên cửa sổ đẩy nhẹ hai cánh cửa gỗ lim trăm năm. Một chút ánh sáng chen nhau tràn vào căn phòng. Nàng ra ngoài, phân phó nha hoàn vương phủ đem vào vài chậu hoa cây cảnh nhỏ để đặt trong phòng. Lại ngắm qua bàn làm việc của hắn. Ngắn nắp, gọn gàng. Lật vài cuốn sách trên bàn, nàng ngạc nhiên. Không ngờ một người như hắn lại thích thứ này. Xem xét hết bàn làm việc, nàng lại hướng tới giá sách. Nơi này không chỉ có những cuốn dạy đạo làm người, mà còn có vài cuốn nói về y học, cảm kỷ thi họa.

Hắn thấy nàng mãi mê đọc sách lại còn bài trí lại nơi đây. Hắn rất vui, rất cao hứng. Nhưng hắn lại không vui, nụ cười cứ thế vụt tắt. Nàng thấy hắn như vậy, không khỏi hoài nghi lên tiếng:

- Rõ ràng đang vui, tại sao không cười?

- Ta rất vui, rất vui vì có nàng ở đây. Cũng rất vui vì nàng quan tâm ta. Nhưng ta chỉ có chút thời gian ở bên nàng, ngắm nàng cười, ngắm nàng đọc sách. Ta không có cách nào để ở lại bên nàng lâu hơn. Nhưng cũng không sao, ta sẽ không hối hận vì uống độc đan. Hơn thế, ta phải cảm ơn viên độc đan đó của nàng. Vì nó mà nàng ở đây chăm sóc ta. Cảm ơn nàng!

.....

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Nàng trừng mắt với hắn:

- Người nghĩ đi đâu vậy. Độc là do ta bào chế, đương nhiên sẽ có thuốc giải. Tuy trước đây, ta mà bào chế độc thì sẽ không có thuốc giải. Nhưng lần này là ngoại lệ. Vì người... ta sẽ phá lệ.

- Vì ta? Chẳng phải nàng không quan tâm ta sao? Sao lại còn vì ta?

Hắn ngạc nhiên, hết sức ngạc nhiên. Nhìn chằm chằm vào nàng. Nếu hắn có thể nhìn thấu nàng thì hay biết mấy. Nàng chốc lát lại đỏ mặt, khẽ nói:

- Vì ta nghĩ ta thích người. Ta thích con người người, ta thích tính cách của người và cả.... người... làm cho ta rung động.

Nàng nói xong liền kiểm soát ra ngoài xem hoa, chạy thẳng một mạch mà không có ngoái đầu lại. Hắn bật cười, hơn nữa còn cười thành tiếng. Hắn đang cười đột nhiên ho, nhanh lấy tay che miệng lại. Lúc bỏ tay ra thì hắn đã ho ra máu. Vội vàng lấy khăn tay lau sạch sẽ, hắn sợ nàng nhìn thấy sẽ lo lắng.

Nàng trở lại phòng thì thấy hắn đã ngủ. Nàng ngồi vào bàn, tự rót ly trà nhâm nhi. Tiếng gõ cửa vang lên đều đều:

- Cốc... cốc... cốc...

- Vào đi!

Hai từ ngắn gọn. Nhóm người Từ Tâm đã trở lại. Nàng thăm găt đầu, hiệu quả làm việc của họ rất tốt. Từ Tâm lên tiếng:

- Chủ nhân. Bọn muội đã tìm đủ hết thảo dược ngài cần rồi, duy chỉ thiếu.... thiếu....

- Thiếu cái gì? Còn không nói nhanh.

Nàng bình sinh không thích người ập úng, càng không có năng lực chịu đựng sự lúng túng của đối phương. Thấy chủ nhân tức giận, Từ Tâm quý xuống, hướng nàng khẽ nói:

- Chủ nhân, chỉ còn thiếu Khuyết Bách thảo thôi. Loại dược thảo rất khó tìm, lại còn rất hiếm. Bọn muội không thể tìm được.

Nàng nhìn Từ Tâm quý dưới chân, bắt đầu đi kéo dây:

- Ta đã nói, người của ta không được ta cho phép thì không được quý. Các người chỉ quý trước Thiên Địa, cha mẹ. Ngoài ra không ai có quyền ép buộc cả người quý, bao gồm cả ta và hoàng đế.

Câu nói đó của nàng, hắn đã nghe không sót một từ. Nàng giống như những gì hắn nghĩ. Nữ nhân này rất kiên cường, kiêu ngạo, không chịu phục tùng ai.

Nàng nghĩ hắn chưa tỉnh bên giao hắn cho Từ Tâm và Vũ Lạc chăm sóc. Còn mình thì đi tìm Khuyết Bách thảo sinh trưởng ở nơi có độ cao lên tới hàng ngàn mét. Hình dạng không có gì đặc biệt, chỉ là khi gặp ánh bình minh, hoa sẽ nở thành hình dáng trắng trắng khuyết.

- ----- Ta là đại phân cách đáng yêu nhất thế gian -----

Ngày hôm sau...

Nàng trở lại vương phủ. Vẫn một thân bạch y nhưng nay đã dính chút huyết sắc, vẫn khí chất thanh tao kiêu ngạo nhưng đã nhuốm vài phần mệt mỏi. Vẫn búi tóc đơn giản nhưng đuôi tóc có chút rối bời. Vẫn là nàng nhưng sắc mặt, hơi thô, y phục, đã biến nàng của hôm trước thành nàng của hiện tại: một môi, bị thương. Ai nhìn thấy nàng cũng cảm thấy đáng thương.

Căn phòng của hắn vẫn một mảnh yên tĩnh từ khi nàng đi. Đẩy nhẹ cửa, bước vào. Đập vào mắt nàng là đám thuốc hạ của hắn và của nàng đã đứng ngay ngắn thành hai hàng ở hai bên. Trên mặt bàn là vài gò thảo dược cần thiết. Thấy nàng đi vào với bộ dạng này, tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Duy chỉ có Hắc Liên và Hắc Long là không có kinh ngạc. Vì họ biết, nếu không có nguy hiểm thì nàng sẽ để bọn họ đi lấy. Nhưng cũng rất thắc mắc, cái gì đã làm nàng thành ra như vậy. Phải biết rằng, võ công cùng nội lực của nàng được liệt vào hàng cao thủ trên cao thủ rồi. Vậy thứ đã thương nàng sẽ mạnh bao nhiêu?

Nàng ngồi xuống ghế, khó khăn mở miệng:

- Từ Tâm, Phong Triệt, Xích Tâm, Huyết Vũ. Bốn người các người theo Từ Tâm đi điều chế thuốc. Hắc Long, Phong Dạ, Huyết Ảnh, Tuyết Yên. Theo sự chỉ dẫn của Phong Dạ đi bảo vệ vương phủ, nội trong ba ngày từ chối tất cả yêu cầu gặp mặt cùng thượng triều. Từ Thần, Xích Tố, Phong Ảnh đi theo Từ Tâm chọn lựa thảo dược. Còn lại Xích Tử, Vũ Lạc thì ở lại đây với ta. Ta muốn trước tối nay có được thảo dược để phối thuốc giải. Tất cả mọi người đi làm việc đi.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Để Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Trời vừa chập tối, Vương phủ đã rơi vào im lặng. Nếu ai nghe ký thì chỉ nghe thấy tiếng chọn thảo dược, tiếng cối chày giã thuốc. Phòng bếp ngập mùi thảo dược, biệt uyển phơi đầy độc dược ; trước hiên phơi thảo dược. Trong phòng hắn có kúc lóc lên ánh sáng bạc, đó là ngăm chăm của nàng. Nàng dùng ngăm chăm ngăn chặn độc tố phát tác, Vũ Lạc ở một bên dùng khăn tay thấm mồ hôi cho nàng.

Bên ngoài cửa có tiếng vọng vào:

- Hân Huyết có nương! Sớ thảo dược có nương yêu cầu đã chuẩn bị xong rồi, thỉnh cô nương kiểm tra!

- Vũ Lạc, muội ra ngoài kiểm tra đi. Tiện thể lấy tờ giấy ta để trên bàn ra đối chiếu đi. Chỗ nào mắc thì hỏi Từ Tâm đi. Lát quay lại đem cho ta một bát cháo hành và một ấm thuốc.

Nàng lấy ngăm chăm trên người hắn xuống. Đôi tay thon dài kéo chân, đắp cho hắn ngủ, không quay lại phía Vũ Lạc nói. Hắn giờ độc đã phát tán đến mức cao nhất và nhanh nhất. Chỉ cần sơ xảy là mất mạng. Nàng cần trông chừng hắn, chăm sóc hắn.

Hắn mở mắt, hình bóng đầu tiên là nàng. Đầu dựa thành giường, khuôn mặt tái sắc, lông mi dài cong cong, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi mang chút tái nhợt. Y phục bị nhuộm thành màu đỏ? Hắn biết rõ võ công của nàng, tốt cùng là thứ gì làm nàng bị thương? Khẽ đưa tay chạm vào khuôn mặt đang ngủ kia, làn da thật mịn màng. Nàng khẽ đưa tay dịu mát, nhìn hắn đến ngây ngốc. Đây là lần đầu cả hai người cùng nhìn đối phương gần như vậy. Không khí có thêm phần ngại ngùng. Hai người như thế cảm giác được hơi thở của đối phương, mắt đỏ mắt ; mặt đỏ mặt. Tay hắn vẫn dùng trên đôi má đang dần ứng hồng của nàng. Chợt lấy lại phản ứng, nàng gạt nhẹ tay hắn ra, giả bộ ho vài cái:

- Khụ... khụ... người tỉnh rồi.

- À.... ta làm nàng tỉnh giấc sao? Xin lỗi. Ta không cố ý. Mà y phục nàng.....

Hắn ngượng ngùng nói. Nàng thiếu chút bật cười. Nàng đứng dậy, hướng bàn rót ly trà rồi quay lại giường đưa cho hắn:

- Ta không sao. Còn y phục là do ta không cẩn thận kị đi hái thuốc bị ngã thôi. Không đáng ngại. Sao? Đau lòng? Vậy thì cố mà sống cho thật tốt rồi báo đáp ta đi! Ta không muốn cứu một người không muốn sống!

Hắn im lặng, đưa tay đón lấy ly trà.

Bên ngoài thì bọn Phong Triệt và Hắc Long nghe thấy toàn bộ. Mọi người đều có một đám quạ bay qua. Tất cả cùng chung một suy nghĩ:

- Có thể tạt thêm gáo nước lạnh vào chủ tử / vương gia nữa không? Quá phúc hắc! Chủ nhân / cô nương này quá phúc hắc.

Nàng biết bọn họ ở ngoài. Vẫn ngồi ở bên giường, mở miệng trừu trọc nói:

- Có vẻ mấy người các người vừa rồi quá rảnh rỗi? Có cả thời gian đi nghe trộm sao? Lần sau trước khi đi nghe trộm hay lấy trộm gì thì nhớ điều chỉnh khí tức đi. Ta không phải kẻ vô dụng a!

- Ách.. bị phát hiện rồi. Lại còn trắng trợn nói nữa chứ. Chủ nhân mấy người quá thẳng thắn đi?

Xích Tâm lên tiếng thờ dài. Qua vài canh giờ làm việc với nhau, nàng đã thay đổi cách nghĩ về bọn họ.

Thuốc phối được đã chuẩn bị. Ngâm châm đã thủ sẵn. Mọi người đứng sẵn ở ngoài cửa chờ lệnh nàng. Một tay cầm đoản đao cứa nhẹ vào cổ tay, một dòng máu màu đen tuôn ra. Một tay vẫy gọi Vũ Lạc và Tử Tâm ra châm cứu. Hắc Long và Hắc Liên đi sắc thuốc. Xích Tâm và Xích Tô thay phiên thay chậu nước màu đen [chậu đựng máu độc]. Phong Triệt, Phong Anh đem hân giữ vững, truyền nội lực bức độc ra ngoài. Tuyết Yên, Tử Thần, Huyết Anh, Huyết Vũ theo nàng phối được. Còn lại thì xuống bếp nấu cháo hành, một vài món ăn thanh đạm. Mọi việc được tiến hành không có chút rui ro đến trời sáng.

- -----Ta là đại phân cách đáng yêu, khả ái biết bao -----

Buổi trưa ở vương phủ.....

Mọi người đều mệt mỏi. Ai nấy đều thấm đẫm mồ hôi. Cuối cùng cũng giải độc cho hắn xong. Hắn ngủ một giấc dậy, thấy trong người có sức, có thể xuống giường. Từ ánh nắng hắt qua khe cửa sổ khiến hắn phà đưa ta che mắt. Đã bao lâu hắn không thấy ánh mặt trời? Đã bao lâu hắn không ra khỏi căn phòng này rồi?

Thay y phục trên người bằng bộ cẩm bào màu tím, tóc búi gọn bằng trăm bạch ngọc đơn giản. Đi một mạch tới đình viện, hắn thấy mọi người cùng nhau nói chuyện vui vẻ, hòa hợp liền nở nụ cười. Nàng là người đầu tiên khiến hắn mạo hiểm mạng sống. Cũng là người đầu tiên che hắn ấm áp. Hắn thể dục này kiếp này phải lấy nàng làm thể tử, phải hao hao bảo vệ nàng an toàn, không để nàng xảy ra sự cố hay thương tích. Dù chỉ một chút cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Nàng thấy hắn đi đến, chậm chậm nói:

- Nếu đã rồi thì ngồi xuống ăn cơm đi. Mấy ngày qua người chỉ ăn cháo không thôi. Thiết thời rồi.

- Ukm...

Hắn đáp ngắn gọn rồi ngồi xuống bàn. Lúc này hắn mới phát hiện, ở đây từ một bàn tròn thành hai bàn vuông; bốn ghế thành mười sáu ghế. Hắn nhìn nàng. Nàng lại nhìn hắn. Nàng lên tiếng hỏi:

- Có gì không vừa ý sao? Ta đem vương phủ của người bày trí thành vậy, không đồng ý sao? Nếu không đồng ý vậy ta...

- Không, rất đẹp. Dù gì nàng sau nàng cũng là vương phi của ta, là nữ chủ nhân ở vương phủ này. Thì mọi việc đều nghe nàng, đều do nàng làm chủ.

- Phụt... khu... khu... khu.... Nàng nhấp một ngụm trà thì bị hắn làm phun ra. Mấy người con lại thì tự mình làm sạch mình. Nàng lấy khăn tay, lau sạch nước trên miệng, lườm hắn:

- Vô lại! Ta nói muốn làm thể tử người khi nào? Muốn là chủ nơi này khi nào?

Hắn cười cười, đáp lại rất nhanh:

- Cảm ơn nàng đã khen! Ta đây bình sinh không khiêm tốn đâu nha! Ai khen ta là ta nhận hết, không chê đâu!!!

Cả đám người ngả nhào khỏi ghế, trở về với mẹ đất. Đùa nhau sao? Hắn / chủ tử có biết vô liêm sỉ viết thế nào không vậy? Ta / thuộc hạ trước giờ mới nghe có người không biết chữ chết viết thế nào thôi chứ, ai ngờ lại có người không biết vô liêm sỉ!

Mọi món ăn đi tay nàng chuẩn bị đã được dọn lên bàn. Theo thói quen mà nàng đã dạy cho bọn Hắc Long, cả đám ngồi xuống bàn. Hắn kinh ngạc một phen, cả đám người Phong Triệt cũng không khỏi bàng hoàng. Phong Dạ lên tiếng đầu tiên:

- Long huynh, các người đây là....

- Không sao đâu! Là ta bảo họ ngồi đó. Lúc ăn cơm ta không quen có người đứng, nên dặn họ hễ khi nào ăn cơm thì cùng ngồi ăn chung. Kể cả khi trong phủ có khách. Các người cũng ngồi đi. Trong mắt ta, không có quan hệ chủ tớ, chỉ có quan hệ bằng hữu vào sinh ra tử; là chiến hữu.

Nàng gấp thức ăn vào bát cho từng người một, nhẹ nhàng mở miệng giải thích. Cả đám Phong Triệt nhìn hắn, thấy hắn gật đầu liền ngồi vào bàn. Món ăn nàng làm quả thực không chê vào đâu được. Nguyên hai bàn ăn mà giờ đây đã chỉ còn lại chén bát không!

Dùng cơm tối đã xong, nàng cùng bọn họ uống trà, ăn điểm tâm sau bữa tối. Bầu không khí cứ thế làm vào trầm lắng, đến khi nàng nói:

- Nếu người đã không sao vậy thì bọn ta xin cáo từ. Ta còn có việc cần giải quyết, không làm phiền nữa. Hắc Long, Huyết Vũ! Chúng ta đi.

Không để hắn nói câu nào, nàng liền đem đám người Hắc Long rời đi. Hắn nhìn nàng với ánh mắt tiếc nuối. PHong Anh thấy chủ tử như vậy liền mở miệng nói:

- Chủ tử, mai đến ngày hẹn gặp người của HAD rồi. Chúng ta cần chuẩn bị mọi thứ chu toàn, đề phòng họ....

- Các người đi chuẩn bị đi, ta muốn yên tĩnh.

[LHD]

Thiên các ở LHD lại có ánh nến. Nàng an tọa ở vị trí chủ tọa. Còn đám thuộc hạ thì phân chia chỗ ngồi. Huyết Anh lên tiếng:

- Chủ nhân! Mai là ngày HDC hẹn gặp chúng ta rồi, có cần chuẩn bị gì không để đề đi làm [mình đổi cách xưng hô của đám người Huyết Anh cho thân mật].

- Không cần, dù sao đây cũng là địa bàn của chúng ta. Ta chỉ cần các đệ đối vài người trong điện tới đây thôi. Sau vụ việc lần này, ta muốn người của LHD Biết võ công, dụng độc. Ai không học được thì đưa cho họ một số tiền, bảo họ về quê sinh sống. LHD không chứa chấp kẻ vô dụng.

- Chủ nhân! Số được thảo lần này dùng để cứu Mặc thân vương kia đã làm cho số được thảo của LHD giảm đáng kể. Còn cả số độc được kia cũng hao tổn không ít. Nếu muốn bù lại tổn thất e là chúng ta phải trồng thêm và đợi khá lâu mới thu lại được rồi!

Vũ Lạc cảm thán nói. Không phải cô tiếc số thảo được đó mà là tiếc công sức của mọi người bỏ ra, rồi cuối cùng đi cứu một tên không quen không biết.

Nàng dựa lưng vào ghế, miệng nở nụ cười. Khẽ nói:

- Các đệ / muội về nghỉ ngơi đi. Mấy ngày qua làm phiền mọi người rồi. Về nghỉ ngơi cho tốt đi. Còn số được liệu đó, ta có cách khôi phục rồi, mọi người chỉ đợi mà thu hoạch thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Ngày hôm sau...

LHD hôm trước tuyên bố tạm đóng cửa một ngày do có việc gấp. Cho nên, hôm nay LHD tương đối im lặng. Mái tóc mềm mại dài tới tận eo, không búi tóc, chỉ dùng một sợi dây màu xanh tùy ý buộc lại, nhưng lại càng lộ vẻ phiêu dật. Màu đen của tóc, màu xanh của sợi dây, màu trắng của áo tất cả lộ ra vẻ thanh nhã, không giống như các cô gái son phấn tầm thường kia, làm cho người ta càng thêm yêu thích. Trên eo nhỏ buộc một cái gấm đai lưng màu trắng, nổi bật lên dáng người tuyệt đẹp của nàng, mi là liễu dài nhỏ, một đôi mắt phượng câu hồn, sống mắt lưu chuyển long lanh như ngọc lưu ly, tinh khiết mà đẹp đẽ. Hắc Long, Huyết Vũ, Huyết Anh, Tử Thần đều một thân hắc bào, đai lưng gài ngọc bội xanh bích. Hắc Liên, Vũ Lạc, Tuyết Yên, Tử Tâm đều vận huyết y, đai lưng gài ngọc bội lưu ly. Tất cả mọi người đều có mặt nạ che đi nửa khuôn mặt trên; mặt nạ màu trắng, khác Huyết Liên hoa.

Hắn, một bộ cẩm bào mặc ở trên người càng làm nổi bật thêm vẻ cao quý, đồng thời cũng làm cho vóc người cao lớn nổi bật không bỏ sót chút gì, mái tóc đen nhánh được kim quan búi cao lên, để lộ ra vầng trán chắc nịch, khuôn mặt tựa như điêu khắc, ngũ quan đoan chính, có góc cạnh, khuôn mặt tuấn mỹ lạ thường, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin. Phong Triệt, Phong Dạ, Phong ánh đều mặc hắc bào, đai lưng có ngọc bội trắng tinh khiết, tương phản với y phục. Xích Tử, Xích Tâm, Xích Tố đều vận tử y, ngọc khối ngọc khắc chữ "Xích" được tùy ý gài trên đai lưng.

Một bên ung dung, tự tại, thản nhiên dùng trà. Một bên lạnh lùng, sát khí thu liễm mà tiến vào. Hai khí thế đối lập. Hai tổ chức đối đầu!!

Khi hần bước vào, ánh mắt đầu tiên là nhìn vào nữ tử an tọa trên chủ vị. Một thân bạch y, thanh lệ thoát tục. cả người toát lên sự lạnh lùng, kiêu ngạo. Đối diện với ánh mắt lạ lùng đó, nàng cũng đánh giá đối phương. Một bộ cẩm bào thượng hạng, vai rộng eo thon, da trắng người cao. Khí chất tuyệt đối có thể so cao thấp với Hoàng Đế ở đây.

Không khí rơi vào trầm mặc. Nàng nhìn hần, hần lại nhìn nàng. Cứ như vậy, hai bên không ai nói một câu gì? Để giải quyết bầu không khí do, Phong Triệt đánh lên tiếng:

- Xin hỏi, trong này vị ai là Các chủ Huyết Âm điện?

- Ta là Các chủ. Và các người là người của Hắc Diệu các?

Nàng lên tiếng nhưng bằng sự lạnh lùng, Phong Triệt đáp ;

- Ân, tại hạ là Đại hộ pháp của HDC. Gặp qua Các chủ.

Nàng chỉ gật đầu, không có đáp lời. Nàng đang nghĩ tại sao nam tử đó lại giống hần [LMITT] đến vậy? Hần không thấy nàng đáp, liền lên tiếng:

- Cô nương? Chúng ta tới để bàn luận, không phải để ngắm cô nương uống trà. Thành cô nương nói chuyện nghiêm túc.

Nàng đang định trả lời thì Tử Tâm hét lớn:

- Đây không phải mấy người Phong TRIệt sao? Lại còn có vương gia nữa!!!

Câu nói đó của Tử Tâm đánh thức toàn bộ tâm trí của nàng. Nàng biết mình không chắc chắn nhưng Tử Tâm đã nói khi không sai. Muội ấy có trí nhớ rất tốt, mặc dù chỉ gặp một lần nhưng nếu tiếp xúc lâu thì sẽ không quên. Đám người Phong Triệt lại càng sửng sốt. Người biết thân phận của bọn hần đếm trên đầu ngón tay a! Vậy mà một nữ tử người ngoài lại biết rõ? Có phải đạo này bọn họ làm việc không hiệu quả nữa?

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Mọi người nhất thời đều chìm trong suy nghĩ của riêng mình.Nàng ung dung uống trà,ăn điểm tâm.Hần thản nhiên nhắm mắt dưỡng thần.Đám người còn lại vẫn ngu ngơ nhìn chủ tử/chủ nhân nhà mình mà không hiểu chuyện gì xảy ra.Huyết Vũ lên tiếng:

- Chủ nhân,người HDC đang đợi chúng ta đó... Người có thể chuyên tâm một chút không???

- Được được được,...Mấy người nhiều chuyện...

Hần nghe thật kỹ giọng nói của nàng.Nếu đối phương nhận thức được họ thì chắc chắn đã từng gặp.Mà hần chỉ cần kiểm tra lại trí nhớ thì sẽ biết quen hay không thôi.Quả nhiên,là nàng!Đây là nàng cố tình không nhận thức hay là không nhận ra hần??

Bị kẹt giữa không khí im lặng,đám người Phong Triệt khó chịu,Huyết Ảnh lên tiếng:

- Chủ nhân,nghiêm túc bàn luận...

Nàng nghe vậy liền lập tức đổi nét mặt.Từ lơ đãng không quan tâm sang nghiêm túc.Giọng điệu nâng cao,mang theo vài phần lạnh lùng:

- Chư vị tới đây chắc phải là uống trà đầu ha? Có chuyện gì mời nói,ta không phải loại người thích vòng vò.Nếu không có gì thì mời về cho.

Thấy nàng thay đổi ngữ khí,hần có hiện lên vài phần nghiêm túc,hướng nàng nói:

- Huyết điệp chủ, chúng ta có phải đã gặp nhau không?

- Đã từng,... mà... chưa từng...

- Khụ... khụ... Vậy rốt cuộc là có hay không???

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 52

Nàng im lặng không trả lời,thì đột nhiên bên ngoài có một thanh niên cao lớn hốt hải chạy vào hét to:

- Đại tiểu thư,Độc Cô gia chủ cùng phu nhân tới Tướng quân phủ.Thiếu gia thỉnh tiểu thư trở về...

Câu nói vừa kết thúc thì lập tức đám người Huyết Vũ phì cười.Dù gì chứ?Chủ nhân muốn giấu thân phận không xong,vậy mà có người tới phanh phui sự thật!Lão Thiên thật có mắt.

Ngược lại với biểu hiện của bọn họ là vẻ mặt ngờ ngác của đám người Phong Triệt.Một vẻ mặt ngốc nghếch,không hiểu gì,lại xen thêm vài biểu hiện mắc cười, khiến cho đám người Huyết Vũ cười thành tiếng.

Hần nói khòe miệng cũng nur một nụ cười.Quả nhiên là nàng!Nhưng sao lại phải giấu hần?Chẳng lẽ hần không đáng tin?hay là do thân phận của hần quá khó chấp nhận?.....

Nàng tối mặt,tâm trạng bực bội.Trong lòng thầm mắng:

- " Ta đắc tội gì với lão hã Lão Thiên?Chẳng lẽ lừa gạt người khác cũng là tội?Vạch trần ta lúc nào không vạch lại vạch ngay lúc này! "

- Tiểu thư?Ngài có trở về không, nô tài còn...

Tên thanh niên đó không hiểu chuyện gì xảy ra,lời nói áp úng cũng từ từ nói ra.Nàng ực mình đưa tay gỡ mặt nạ trên mặt xuống,một bên cũng ra hiệu cho bọn họ gỡ ra.Đồng loạt mặt nạ đều được gỡ ra,những khuôn mặt mỹ nam mỹ nữ phơi bày.Hắn buông câu chọc ghẹo nàng:

- HAD toàn mỹ nam mỹ nữ như này,sao phải che mặt?

- Haha...haha...

Tiếng cười của Phong Ảnh vang lên đầu tiên, khiến những người còn lại đều bật cười theo.Nàng thấy vậy cũng hiện lên vẻ tức giận,nhưng rất nhanh đã được áp xuống.Hướng hắn,nở nụ cười " cực kỳ thần thiện ".

- Các chủ HDC quá khen!Ta biết người của ta toàn mỹ nam mỹ nữ nên mới phải che lại.Không thể để cho thiên hạ ngắm nhìn được. Và lại bọn họ cũng tự biết mình có nhan sắc rồi,nên đa tạ các chủ nhắc nhở!Thật ngại quá!

Muốn so độ mặt dày với nàng sao?Vậy thì nàng phải nói một câu xin lỗi rồi.Độ mặt dày của nàng ở hiện đại cũng không phải để trưng bày a!

Nghe được câu đó thì lập tức tiếng cười dừng lại.Cái quái gì vậy?Rõ ràng là buông lời trêu chọc mà sao vai tai nàng lại biến thành lời khen?Có cần đổi trắng thay đen vậy không?Đám người Phong Ảnh cảm thán.Mà đám người Hắc Long lại bật cười.Đối mặt với chủ nhân,nếu muốn so mặt dày thì bọn hắn nhận thua a!

Hắn cảm thấy có gì đó sai sai!Bình thường nàng sẽ không cười đến mức đó,sao bây giờ lại thế?Cảm giác được một tia bất thường,hắn đứng dậy,hướng nàng cười nói:

- Nếu đã biết thân phận đối phương rồi,vậy ta cũng không làm phiền nàng nữa.Bọn ta cáo từ!

Đùa hắn à?Cảm giác nàng cười như là gặp quý a?Thấy bất an là chạy,không mười thì là heo rồi!Nàng thấy vậy liền ra lệnh đóng cửa chính của LHD,an nhàn nhìn hắn:

- Muốn đi sao?Đầu dễ vậy! Hắc hắc.... Tuyệt Yên,mang giấy bịt ra đây cho lão nương.Ta nghĩ có ai đó cần viết một số thứ a.

Phen này toi hắn rồi.Mà bọn thuộc hạ của hắn vẫn không nhận ra ánh mắt đó của nàng.Báo sao làm sát thủ kém người ta.Là này,hắn phải háo háo dạy dỗ bọn hắn một phen mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Đáy mắt nàng hiện lên vẻ tinh ranh, xảo quyết mà trong đám người ở đó chỉ hắn mới nhìn ra. Hắn thảm thán: " Làn này đen thật rồi".

Tên thanh niên đó thấy mình bị bỏ rơi, chẳng ai quan tâm đến hắn ở đây. Vội vàng lên tiếng:

- Tiểu thư, ngài theo nô tài về đi. Ở phủ chắc giờ thiếu gia và mọi người mong ngài lắm đó. Tiểu thư, ngài...

- Người về phủ trước đi. Báo với thiếu gia là chiều tiểu thư sẽ về. Không cần lo lắng.

Hắn [tên thanh niên] chưa nói xong thì bị Từ Thần lên tiếng cắt ngang. Hắn rất không ưu tên này. Vừa lái nhái, lại còn phá hỏng chuyện vui. Đuổi tên này đi cho khuất mắt.

Nàng ung dung thường thức tách trà hảo hạng trong tay. Từ từ, ngoắc tay về phía Từ Tâm:

- Từ Tâm, muội về Được Đường thống kê cho ta những được thảo dùng để chữa trị cho Mặc thân vương. Nhớ là phải ghe ra giấy rồi đem ra đây cho ta.

Thấy Từ Tâm vẫn ngơ ngác, nàng tới gần nàng[Từ Tâm], gõ vào ót y một cái:

- Không phải muội luôn buồn bực vì thiếu được thảo sao? Giờ có cơ hội lấy lại không muốn há?

- Ủi da, chủ nhân. Ngài đánh ta đau nha. Đúng ha, đang thiếu được thảo. Ngài chờ một chút, muội đi lấy kiểm liền.

Trao đổi với Từ Tâm xong, nàng quay lại chỗ ngồi. Quét mọ mọi người một lượt, nàng thấy đám người Huyết Vũ thì nhin cười đến đỏ mặt. Còn đám người Phong Dạ thì tức đến đen mặt luôn. Nàng mở miệng với giọng trêu đùa:

- Muốn cười thì cứ cười đi, đừng nhịn. Tồn hại sức khỏe thì ta đây không kiểm được thảo được chữa trị bệnh này đâu.

- Haha... haha... Chủ nhân, ngài... ngài quá gian xảo đi..... Ngài nghĩ được chiều... chiều này quả là phúc hắc a... haha....

Tiếng nói xen lẫn tiếng cười của Tuyệt Yên làm cho đám người Phong Dạ càng bực tức. Bỗng dưng, Phong Dạ phát hỏa, hét to:

- Các người... các người đừng quá đáng.

- Chúng ta quá đáng ở đâu? Người ra đường thử hỏi xem, có ai đi khám bệnh mà không phải trả lệ phí không? May là bọn ta chỉ lấy lại thảo được nha, chưa lấy tới ngân lượng đâu.

Vũ Lạc nhanh chóng đáp lời. Đáp trả ánh mắt tức giận của Phong Dạ bằng ánh mắt kiêu ngạo, tự tin. Tức giận đến muốn ngất, hắn[Phong Dạ] chỉ phát ra được một tiếng:

- Các người...

- Qua khen, quá khen. Ta biết bọn hắn và ta xinh đẹp, hóa soái lại còn krong thiện, độ lượng rồi. Người cũng không cần khen nữa. Chẳng phải vừa rồi chủ từ của người đã khen bọn ta rồi sao? Khen nhiều bọn ta ngại. Bắt quá, lời khen này, ta thay mặt bọn họ nhận. Cảm tạ đã khen.

Lời nói nàng của nàng cất lên khiến không ít người tự chủ mà ngã lộn nhào ôm mẹ đất. Phong Dạ triệt triệt để để tức đến phun ra máu. Còn lại đều hướng tròn số phận ngã vào lòng mẹ đất.

- Quá vô si! Nàng quả thật quá vô si đi a! Miệng nàng thực độc. Vài ba câu đã đem người ta bức đến xiú lại còn phun ra một ngụm máu tươi. Quá ác, thật quá ác.

- Quá ngu, chủ nhân quá ngu. Trực tiếp đem cao thủ vô công bức đến xiú tại chỗ. Chủ nhân quá phúc hắc rồi. Người ta rõ ràng là tức nói không ra lời, thì liền bị chủ nhân quy vào lời khen. Ai mà không xiú chắc chết quá!

Hai suy nghĩ của hắn và đám người Huyết Ảnh âm thầm cảm thán.

Mặt khác, Từ Tâm sau khi kiểm kê lại số được thảo bị thiếu hụt thì mang ra cho nàng. Nàng đưa cho Hắc Liên đọc to giữa bọn họ:

- Giải độc cho Mặc thân vương tổng cộng hao hết: Bách liên hoa ba bóng. Đoạn trường thảo năm cây, Hoa tử đằng năm cây, mặt bạch xà ba, Bích huyết thảo ba cây, bla bla.....

Sau khi nghe xong số thảo được chữa trị cho hắn thì đám người Phong Dạ triệt triệt để để ngất lẩn hơi. Đây là cái gì? Nhiều thảo được vậy sao? Bọn hắn phải đi đâu tìm đây? Lão Thiên, bọn ta đã đắc tội với lão khi nào vậy? Sao lão trừng trị bọn ta nặng vậy?

Nàng kể bọn hắn than vãn trời xanh, trực tiếp đưa tờ kiểm kê cho hắn, ném cho ánh mắt chọc ghẹo:

- Thỉnh các vị mau mau đem số được thảo này hoàn trả cho Được Đường để chúng ta còn chữa trị cho người khác. Hôm nay có việc bận, hôm khác xin tiếp đãi sau. Mời các vị về cho. Hắc Long, tiễn khách.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Gia đình đoàn tụ ! 1

Hắn và bọn người Phong Triệt hoàn toàn thất kinh trước hành động đó của nàng. Đuổi bọn hắn? Bắt bọn hắn tìm thảo được? Đùa sao? Bọn hắn đường đường là Các chủ/Hộ pháp của HDC mà phải làm mấy việc này sao? Nhưng ai kêu bọn hắn động phải người không nên động! Số của bọn hắn không phải quá đen đi!!

[Tướng Quân phủ]

Ngồi ở chủ vị lúc này là một lão già gần sáu mươi tuổi mặc trường bào màu đen, mái tóc cùng lông mày đều là màu trắng, từ chỗ này có thể nhìn ra được tuổi của hắn, trong đôi mắt mất ửng có sự sắc bén, dường như có thể nhìn thấu mọi vật. Song khuôn mặt hắn cũng rất nhu hòa làm cho người ta nhìn vào sinh ra cảm giác thân thiết không diễn tả được. Bộ dáng phiêu dật có khí chất tiên phong đạo cốt. Bên cạnh là nữ nhân cũng chạc chạc tuổi vị kia, vận bộ cảm phục màu tím nhạt, thêu những đóa hoa màu đỏ đơn nở rộ, đầu cài vài cây trâm ngọc bích, ngũ quan có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành.

Đây là lần đầu nàng nhìn thấy ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu của chủ nhân thân thể này. Thầm than:" Nhà này đúng là có gốc gác a. Nam nhân tuấn tú, nữ nhân xinh đẹp. Thật không thể ngờ tới a!!! ".

Nàng trở về phủ trong bộ y phục màu bạch nguyệt, ống áo và chân váy thêu vài hình bạch vân. Mái tóc đen nhánh dài ngang lưng, một phần được cột gọn gàng bởi dải lụa màu trắng cùng trâm bạch ngọc, còn một phần buông thả sau lưng. Đám người Hắc Long cũng theo nàng về phủ. Bọn hắn [Hắc long, Huyết Vũ, Huyết Anh, Tử Thần] vận hắc bào, đai lưng màu trắng, tóc đen dùng Dương Chi ngọc trăm gài cao lên, ngũ quan sắc sảo, mang vài nét lạnh lùng. Còn bọn nàng [Hắc Liên, Vũ Lạc, Tuyết Yên, Tử Tâm] một thân hồng y, đai lưng màu tím, tóc đen nhánh dài ngang lưng được búi lên bằng trâm Hồ Điệp Thất Sắc. Tất cả bọn họ đều có một khối ngọc màu đỏ, khắc chữ " Huyết " đeo ở đai lưng.

Bước vào đại sảnh, bọn họ bao bọc cả nàng dẫn đầu đều hành lễ:

- Nguyệt Vân thỉnh an ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân cùng ca ca.
- Đứng lên đi. Không phải con nói chiều sẽ về sao? Giờ sắp tối rồi đó. Còn không lại đây để ngoại tổ mẫu xem xem!

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Gia đình đoàn tụ! 2

Từ sâu trong đáy lòng, nàng cảm thấy một cổ ám áp hơn bao giờ hết. Hết thấy đều là cảm nhận của thân thể này đi? Từng bước từng bước tiến đến chỗ lão phu nhân, càng gần nàng càng thấy tâm tình dao động lạ thường, một cổ vui vẻ theo nụ cười nàng tỏa ra. Ngồi xuống bên cạnh lão phu nhân, nàng lại giờ chiều trò nhõng nhẽo ;

- Ngoại tổ mẫu! Bao lâu rồi người không đến thăm Nguyệt Vân. Nguyệt Vân nhớ người lắm...

Thấy một màn nhõng nhẽo trước mắt, mọi người trong sảnh trừ ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu của nàng ra thì ai cũng ngập tràn hắc tuyến. Đùa người sao? Đã bao lâu không thấy nó/chủ nhân như vậy rồi? Hôm nay gặp lại này, chắc hẳn có người nào đó xui xẻo đi?

Thấy vậy Độc Cô Thuần cũng lên tiếng:

- Khụ khụ... Nguyệt Vân, con có quên ta không?
- Không a, ai con cũng nhớ. Ai con cũng không quên a. Tối nay con sẽ xuống bếp đích thân nấu vài món cho mọi người thưởng thức a. Quyết định vậy đi, Long Ảnh Vũ ba người các đệ đi theo ta ra chợ mua vài đồ cần thiết. Xin phép mọi người con đi.

Nàng nói một tràng dài, không để ai có cơ hội phản bác dù chỉ một chút cũng không. Cảm thán trước chiều này của nàng, Hàn Văn bác đắc dĩ lắc đầu.

Nàng đưa Long Ảnh Vũ đi đến gần tủ đầu, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quá mức quen thuộc liền dừng cước bộ. Đột nhiên dừng lại khiến ba người đi sau nàng lần lượt đụng trúng lưng đối phương. Đưa tay xoa xoa trán, Long lên tiếng

- Chủ nhân, sao đột nhiên tỳ dừng lại vậy? Có gì sao?
- Ba đệ đi mua cho ta những thứ cần thiết được ghi ở trong tờ giấy này. Nhớ là không được thiếu thứ gì. Nếu có khó khăn thì về LHD nhờ Thúc Đường giúp. Ta đi có chút việc, lát gặp mọi người ở LHD.

Lại chiều thức cũ. Nói một tràng rồi không ai phản bác. Bọn họ cũng đành gật đầu đồng ý. Thấy biểu hiện của nàng có vẻ phức tạp, bọn hắn cũng không có ý định theo dõi. Không b ị phát hiện thì không sao, nếu bị phát hiện thì chi có thể nói là quá đen đủi.

Nàng xoay người hướng bóng người vừa rời khỏi. KHông ngờ tới, người này như thế mà cước bộ không hề chậm. Phải biết là người có thể để nàng nói như vậy hẳn là người có nội lực rất cao. Người đó phát hiện có người đi theo liền giảm tốc độ, đứng ở một bên đợi nàng. Quả nhiên, hắn đoán không sai, nàng đi theo hắn. Nàng thấy hắn dừng lại thì như vậy. Người này có sát khí không hề kém nàng. Đánh giá nam tử trước mặt. Mặc dù khoác lên người bộ y phục cũ nát nhưng không hề che dấu đi sự thanh cao vốn có, hơn nữa cả người tỏa ra khí chất lạnh lùng mà kiêu ngạo. Ngũ quan tinh xảo. Cái gì... ngũ quan này.... Nàng chợt giật mình. Đã bao lâu nàng không có nhớ đến khuôn mặt này rồi. Hiên nhiên là đã gần được một năm. Khuôn mặt này rất giống, rất giống ca ca ở hiện đại của nàng. Quả thực rất giống. Kể từ đôi mắt đến hàng lông mày lông mày, từ cái mũi đến khí chất từ người tỏa ra. Không hề kém ca ca của nàng tí nào. Hắn cũng âm thầm đánh giá nàng. Giật mình? Ngạc nhiên? Sao lại có thể giống nhau đến vậy? Sao lại có người có khuôn mặt giống em gái hắn đến thế? Không thể nào? từ lúc hắn xuyên không đến đây chưa từng gặp được nàng. Mặc dù vẫn luôn tìm kiếm nhưng mỗi lần chỉ đem lại tuyệt vọng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Gia đình đoàn tụ! 3

Hắn nhìn nàng với sự tìm tòi, nàng nhìn hắn với ánh mắt kiểm tra. Hai người đứng lặng đó... đánh giá đối phương.... Không một ai lên tiếng, cho đến khi tiếng gió khẽ thổi qua....

Nàng bất giác thu hồi ánh mắt của mình lại, lên tiếng hỏi hắn:

- Người là ai!!! Người từ đâu tới... Liên nói, nếu không ta cho ngươi chết không biết lý do!
- Chỉ bằng ngươi cũng có tư cách đó? Không khỏi quá kiêu ngạo đi?

Ai cũng biết, lúc ở hiện đại, hắn thường chiều chuộng nàng, yêu thương nàng. Nên cái gì cũng nhường nàng, nhịn nàng. Ngoài nàng ra, không ai có được quyền thách thức hoặc kiêu khích hắn. Nếu ai chạm tới ranh giới đó, chỉ có một chữ: Chết!

Nàng ném cho hắn một ánh mắt coi thường.

Khiêu khích.

Tuyệt đối khiêu khích.

Hắn hai tay nắm thật chặt, vận nội công, một chương hướng nàng đánh tới. Nàng cũng không kinh dị, liền lui về sau vài bước, nhanh chóng dùng kim châm đáp trả. Kim châm? Đầu hắn liền hiện lên sự quen thuộc nào đó. Theo phản xạ cơ thể, hắn tránh né một cách cực kỳ nhanh. Nàng thấy hắn tránh được kim châm của mình, liền kinh ngạc. Đây là nàng dùng nhân lúc hắn sơ ý. Vậy mà toàn bộ đều bị hắn tránh không trúng phát nào! Chết tiệt!

Nàng đang định vận nội lực đánh úp về phía hấn thì đột nhiên cánh tay khựng lại, nghe được một câu nói:

- Tiểu nha đầu, ca ca đưa muội đi chơi.

- Tiểu nha đầu, ca ca xin lỗi...

- Tiểu nha đầu, cùng ca đi đón papa với mami nào....

- Tiểu nha đầu...

- Tiểu nha đầu...

Nàng hoàn toàn đứng hình. Nàng có thể đi lạc, có thể xuyên không, thậm chí... có thể chết. Nhưng nàng sẽ không bao giờ quên từng lời nói của ca ca khi dỗ nàng lúc mười tuổi. Không biết từ lúc nào, những giọt lệ đã lăn dài trên má nàng, mà nàng không hề hay biết.

Hắn thấy nàng dừng lại, lại thấy hàng lệ trên má nàng, hắn thấy đau lòng? Trong khoảng khắc vừa rồi, hắn đã cực, cực tình mạng mình, cực tình cảm anh em của mình vào vai nàng. Từ khi hắn thấy ngấm châm đó, hắn liền có cảm giác đó là nàng, là em gái hắn. Không sai, ở nơi này, không có ai biết dùng ngấm châm. Vì vậy hắn cực với số phận. Hắn cực nàng sẽ dừng tay. Quả nhiên là vậy. Nếu nàng dừng tay, vậy chẳng lẽ nàng là....

Nàng vô lực lùi về phía sau vài bước, liền dựa lưng vào thân cây, ánh mắt ướt lệ nhìn hắn, mở miệng hỏi:

- Người là ai? Sao người biết câu nói đó? Sao người lại biết.....

hắn thấy nàng lùi về sau hai bước, hắn cũng tiến lại hai bước. Cứ như thế, khoảng cách của hai người chỉ còn một cánh tay mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Gia đình đoàn tụ!4

Nàng dừng lại, ánh mắt nhìn hắn như mong chờ điều gì đó sẽ tới. Nàng giọng như muốn khóc, ngập ngừng nói:

- Người nói cho ta biết, người là ai?

- Ta là ai? Chẳng phải trong lòng người rất rõ? Tiểu bảo bối?

Nàng hoảng hốt, lại lo sợ như điều đó không phải sự thực.

- Người là lão ca? Là người mà ta yêu thương, hay chơi đùa với ta lúc nhỏ?

- Là ta. Người mà luôn bị tiểu bảo bối bắt nạt đấy. Người mà luôn đưa tiểu bảo bối đi chơi, trốn ba mẹ luyện tập đấy.

Nàng nhào vào lòng hắn. Ôm hắn thật chặt. Thật chặt.

Hắn cũng ôm nàng. Ôm nàng, xoa tóc nàng.

Khóc miệng của cả hai đều nhếch lên. Nàng òa khóc. Hai tay dùng sức đập vào lưng hắn:

- Anh vui papa mami đi đâu mà giờ mới gặp em. Anh có biết em lo cho mọi người lắm không?

- Anh biết, ah sai rồi. Papa và mami bị trúng độc. Em cũng biết mà, cả nhà không ai hiểu biết về y học ngoài em. Anh biết sơ sơ, nhưng không hiểu nó là độc gì...

- Anh nói papa mami bị trúng độc? Lâu chưa? Tại sao lại trúng độc?... bla... bla....

Nàng ngắt lời hắn, vội vàng hỏi han nhiều thứ.

Kết quả nàng nghe được một câu:

- Papa và mami bị người của Phủ Đăng các hại. Chỉ vì các chủ ở đó nhìn trúng mami. Papa nổi giận đánh hắn một trận. Đánh được hắn, nhưng cũng bị hắn hạ độc. Hắn có náo đời này papa, mami chỉ có thể sống trong đau đớn. Vô phương cứu chữa.

Sát khí của nàng bắt đầu bùng phát. Không khí xung quanh như muốn đóng băng. Hắn thấy vậy, liền an ủi nàng vài câu.

Nàng cáo từ hắn. Nàng hẹ hắn ngày mai đến Lục Hải Đường gặp nàng. Và đưa luôn papa và mami đi theo. Ở đó sẽ có người đón tiếp hắn.

CHÚC MỪNG NĂM MỚI! Tuy hơi muộn nhưng cũng chúc mọi người sang năm mới an khang thịnh vượng, vạn sự như ý. Mọi điều thuận lợi, gia đình vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Gia đình đoàn tụ! 5

Thiên Các _Lục Hải Đường

Nàng khi từ chỗ anh trai[sau mình sẽ thay bằng tên: Huýt Hân Vũ]. Tâm trạng của nàng xuống dốc, một đường thẳng tắp đi về Lục Hải Đường.

Trên Thiên Các, bọn hắn đã về từ rất lâu, rất muốn đi tìm nàng. Nhưng bọn hắn không dám.

Thấy nàng về, Bọn hắn rất vui. Nhưng đề ý khi tâm trạng của nàng thì lại thấy buồn. Long lên tiếng:

- Chú nhân, tỷ sao vậy. Trông tỷ có vẻ đang không vui. Có chuyện gì thì tỷ nói ra đi, bọn đệ sẽ giải quyết cùng tỷ.

- Đúng đó

- Đúng đó

Ảnh cùng Vũ đồng thanh nói theo.

Nàng cứ thần thờ ngồi lên vị trí chủ tọa. Cặp mắt sắc bén, lạnh lùng giờ thay vào nặng trĩu tâm sự, nỗi buồn đau.

Bọn hắn biết, khi nàng có tâm sự cũng là lúc nàng yếu đuối. Con người mà, ai cũng có lúc yếu đuối. Mạnh mẽ tới đâu, cũng cần có ai đó bảo vệ mà.

Bầu không khí cứ im lặng, cho đến khi nàng lên tiếng:

- Đêm nay, ta có chuyện muốn nói. Bây giờ các đệ cùng ta về phủ. Thái độ cùng sắc mặt như thường. Dùng xong bữa tối thì tập hợp mọi người ở đây. Về thôi, kéo mọi người ở nhà lo.

Tướng phủ

Nàng về đến phủ, liền đi thẳng vào bếp. Mọi người trong nhà bếp đều đi ra, thay vào đó là các huynh đệ tỷ muội của nàng. Những người gần bó với nàng từ rất lâu.

Một bữa cơm gia đình, một bữa cơm bình yên, một bữa cơm trước những con giống sau này.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Sự thật? 1

Nếu nói về tài nấu ăn thì nàng nhận đứng thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất? Quá tuyệt vời!

Một cô gái hiện đại như nàng, một vị tiểu thư của gia tộc lớn, một sát thủ hàng đầu thế giới có tài nấu ăn. Nói ra, liệu có người tin?

Trong bữa tối hôm đó, cả nhà khen nàng không ngớt. Rồi còn nói nàng nấu ăn ngon hơn cả đầu bếp ở Lục Hải Đường. Một câu khen đó đã khiến sáu người Hắc Long, Hắc Liên, Huyết Ảnh, Huyết Vũ, Tuyết Lạc, Vũ Yên ho sặc sụa. Họ lầm bầm:

- Đùa gì vậy? Nàng ấy là người tạo ra Lục Hải Đường đó. Tài nấu nướng mà thua đầu bếp ở Thực Đường nữa thì...

Một bữa tối trôi qua với đầy tiếng cười đùa, đầy những niềm vui gia đình, những niềm mong ước say này....

Lục Hải Đường

Sau bữa tối, đám người Hắc Long theo lời dặn của nàng đến Thiên Các. Lầu cao nhất cũng là bí mật nhất của Lục Hải Đường.

Hắc Long, Huyết Vũ, Huyết Ảnh, Tử Thần một thân hắc bào, bên hông là 1 chiếc ngọc bội cùng 1 chiếc mặt nạ, tóc được búi lên cao cổ định bởi Ngọc Dương Chi.

Hắc Liên, Vũ Yên, Tuyết Lạc, Tử Tâm vận bộ váy dài màu tím rừ xuống mặt đất, trên vai khoác một tầng sa tím mỏng, một cây ngân trâm tùy ý vén lên mái tóc dài, bên hông cũng là 1 chiếc ngọc bội và mặt nạ.

Nàng một thân bạch nguyệt mái tóc mềm mại dài tới tận eo, không búi tóc, chỉ dùng một sợi dây màu xanh tùy ý buộc lại, đai lưng màu trắng làm nổi bật lên một miếng ngọc bội huyết sắc. Khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng được tỏa ra trong đêm.

Tùy ý ngã lưng dựa vào ghế, nàng phất phất tay ra hiệu cho mọi người cùng ngồi, như thể chờ đợi điều gì đó sắp đến.

Tâm nửa nín thở sau đó, có chuông quân đến báo, dưới sảnh có người đến tìm Đường chủ. Nàng hướng Hắc Long đi xuống dưới sảnh, đưa họ lên. Lại hướng Vũ Yên đi Dược Đường lấy ngâm châm cùng vài vị thuốc. Lại dặn dò Huyết Ảnh với Hắc Liên đi chuẩn bị ba bộ y phục một nữ hai nam cùng màu tím.

Một lúc sau, Hắc Long dẫn hai nam nhân một nữ nhân đi tới. Nàng ngồi dậy, rồi đứng lên. Tâm đau như cắt, hướng ba người họ chạy lại, ôm trầm lấy.

Nàng nhớ họ!

Nàng rất rất rất nhớ họ!

Gia đình của nàng giờ đây đã đoàn tụ rồi!

Hôm nay là ngày nàng hạnh phúc nhất của nàng!

[đó chỉ là chị chưa được anh hỏi cưới thôi]

Những giọt nước mắt rơi ướt thấm vai áo, những giọt nước mắt hạnh phúc rơi xuống trong sự yên tĩnh của căn phòng...

Phá vỡ bầu không khí đó là giọng nói của Hắc Liên:

- Chủ tử, đồ của tỷ muốn đã có rồi..

- Được, được. Để đây cho ta. Anh hai, papa và mami đi thay y phục đi. Thay đồ xong, chúng ta nói chuyện. Tử tâm, Tử Thần, hai người đưa họ đi thay đồ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cà Nhà Đế Vương Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.